

Dr ERIC PEARL

THE RECONNECTION

REKONEKCIJA

Leči druge,
leči sebe

"Erik je čudesan čovek, s izvanrednim isceliteljskim darom.
Pročitajte ovu knjigu i doživite preobražaj!"

DŽON EDVARD, spiritualni medijum, autor knjiga
Crossing Over i *After Life (Prelazak i Život posle života)*

Ova knjiga pruža zanimljiva i nova saznanja o dinamici lečenja.

– Dr Dipak Čopra, autor knjige *How to Know God (Kako spoznati Boga)*

Kad sam dobila ovu knjigu, sela sam i za noć je pročitala od korica do korica. Bila sam očarana. Čita se kao dobar roman. Međutim, za razliku od romana, ova knjiga je istina – istina o novom, revolucionarnom načinu da lečite i budete izlečeni, a koji je svima dostupan. Duhovito, inspirativno i s velikim razumevanjem i skromnošću, koji dolaze tek sa zrelošću dobrog medicinara i naučnika, Erik Perl kazuje priču o tome kako ga je energija rekonekcije preobrazila i kako svi mi možemo da postignemo to isto. Ako ozbiljno shvatate zdravlje i lečenje, pročitajte ovu knjigu!

– Dr Kristijana Nordrup, docent na Katedri za ginekologiju i akušerstvo Medicinskog fakulteta Univerziteta u Vermontu; autor knjiga *Women's Bodies, Women's Wisdom (Ženska tela, ženska mudrost)* i *The Wisdom of Menopause (Mudrost menopauze)*

Zašto su vrhunski doktori i istraživači na polju medicine širom sveta zainteresovani za neverovatno lečenje o kojem govore pacijenti doktora Erika Perla? Šta znači kada ti pacijenti prijave iznenadno izlečenje od bolesti kao što su rak, oboljenja u vezi sa sidom, cerebralna paraliza? I šta znači kada ljudi koji su bili u kontaktu sa doktorom Perlom prijavljuju da odjednom imaju pristup toj lekovitoj energiji, ne samo za svoje potrebe, već i da mogu da je primene i na drugima? Šta je taj fenomen?

Elem, možda ćete morati da preispitate sve što ste dosad čitali o konvencionalnom lečenju. Ove „nove“ frekvencije lečenja koje objašnjava dr Perl u potpunosti prevazilaze postojeće „tehnike“ i dovode vas na nivoe izvan onih koji su ranije bili pristupačni bilo kome, bilo gde. Ova knjiga vas vodi na put koji je prošao Erik Perl od momenta kada je otkrio svoje sposobnosti, do njegove poštено zaslužene reputacije nekoga ko je instrument pomoću kojeg je pomenuti proces predstavljen svetu. Ali ono što je najvažnije, Rekonekcija vam otkriva način na koji i vi lično možete da ovладate ovim novim lekovitim energijama.

DR ERIK PERL se odrekao jedne od najuspešnijih kiropraktičarskih ordinacija u Los Andelesu u trenutku kada su on i ljudi oko njega postali svedoci čudesnih izlečenja. Od tada, posvetio se prenošenju svetlosti i informacija u procesu rekonektivnog lečenja, držeći brojna predavanja i seminare o „rekonekciji“. Bio je pozvan i da govori u Ujedinjenim nacijama, pred prepunom dvoranom Medison skver gardena, a o njegovim seminarima pisalo se u raznim publikacijama, među kojima je i Njujork tajms.

Veb sajt: www.TheReconnection.com

ISBN 978-86-7950-013-7

9 788679 500137
www.leocommerce.co.yu

Kao lekar i naučni radnik u oblasti neurologije školovala sam se da bih znala zašto i kako se postiže izlečenje. Kada je reč o rekonektivnom lečenju, ne umem da objasnim kako funkcioniše., Prosto znam da je uspešno, iz ličnog iskustva. Rad Erika Perla meni je bio dar s neba, a pomoću ove knjige, može to da bude i vama.

Dr sci. Mona Liza Šulc, autor knjige *Avakening Intuition (Buđenje intuicije)*

Mnogi već decenijama čekaju ovo što nam je dr Erik Perl pružio u svojoj prvoj knjizi - nov, jedinstven, elegantan način podučavanja isceliteljstva i transformacije. Međutim, istinsko otkrovenje u njegovom radu jeste u tome što on odaje svoje tajne! Ova knjiga ne samo da je zabavna za čitanje, nego nam ovaj krajnje duhovit i radoznao iscelitelj zaista pokazuje kako istinska isceliteljska energija sa lakoćom može da se prepozna i pokrene u svakom od nas. Bilo je krajnje vreme!

- Li Kerol, autor *Kryon Books (Krionove knjige)* i koautor knjige *The Indigo Children (Indigo deca)*

**Dr Erik Perl
Rekonekcija**

Biblioteka
MEDIKUS

REKONEKCIJA

leči druge, leči sebe

Dr Erik Perl

Leo commerce
Beograd, 2007

Pohvale knjizi *Rekonekcija*

Erik je čudesan čovek, s izvanrednim isceliteljskim darom.

Pročitajte ovu knjigu i doživite preobražaj.

- **Džon Edvard**, spirituaini medijum,
autor knjige *Crossing Over (Prelazak)*

Kad sam dobila ovu knjigu, sela sam i za noć je pročitala od korica do korica. Bila sam očarana. Čita se kao dobar roman.

Međutim, za razliku od romana, ova knjiga je istina — istina o novom, revolucionarnom načinu da lečite i budete izlečeni, a koji je svima dostupan. Duhovito, inspirativno i s velikim razumevanjem i skromnošću, koje dolaze tek sa zrelošću dobrog medicinara i naučnika, Erik Perl kazuje priču o tome kako ga je energija rekonekcije preobrazila i kako svi mi možemo da postignemo to isto.

Ako ozbiljno shvatate zdravje i lečenje, pročitajte ovu knjigu!

Dr Kristijana Nordrup, docent na Katedri za ginekologiju i akušerstvo Medicinskog fakulteta Univerziteta u Vermontu; autor knjiga *Women's Bodies Women's Wisdom (Ženska tela, Ženska mudrost)* i *The Wisdom of Menopause (Mudrost menopauze)*

Kao lekar i naučni radnik u oblasti neurologije, školovala sam se da bih znala zašto i kako se postiže izlečenje.

Kada je reč o rekonektivnom lečenju, ne umem da objasnim kako funkcioniše. Prosto znam daje uspešno, iz ličnog iskustva.

*Rad Erika Perla meni je bio dar s neba,
a pomoću ove knjige,
može to da bude i vama.*

Dr sci. Mona Liza Šulc,
autor knjige *Awakening Intuition (Buđenje intuicije)*

Mnogi već decenijama čekaju ovo što nam je dr Erik Perl pružio u svojoj prvoj knjizi - nov, jedinstven, elegantan način podučavanja isceljivanja i transformacije. Međutim, istinsko otkrovenje u njegovom radu jeste u tome što on odaje svoje tajne! Ova knjiga ne samo daje zabavna za čitanje, nego nam ovaj krajnje duhovit i radoznao iscelitelj zaista pokazuje da istinska isceliteljska energija sa lakoćom može da se prepozna i pokrene u svakom od nas. Bilo je krajnje vreme!

- Li Kerol, autor Kryon Books (Krimonove knjige)

i koautor knjige The Indigo Children (Indigo deca)

ନୂତନ ନୂତନ ନୂତନ

Rekonekcija dr Erika Perla jednostavno je najbolja knjiga o transpersonalnom lečenju i spiritualnoj medicini koja se pojavila proteklih godina. Ona je dar Univerzuma i izuzetno uzbudljiv doprinos razvoju paradigmе koja se odvija u ovom vremenu.

Ako ove godine pročitate samo dve knjige, neka ovaj dragulj obavezno bude jedna od njih.

- Dr sci. Henk Veselman, autor knjiga Spiritwalker (Duh koji šeta), Medicinemaker (Tvorac medicine) i Visionseeker (Tragač za vizijom)

ନୂତନ ନୂତନ ନୂତନ

Erik je napisao divnu i praktičnu knjigu o lečenju koja svakako navodi na razmišljanje i podstiče potrebu da tragamo za istinama. On ovde ne izlaže samo svoje lične spoznaje i iskustva o blagodetima lečenja, nego nam daje i korisne tehnike kojima može da se postigne izlečenje koje je svima nama potrebno u životu — ne samo za nas same, već i za druge. Erikova duhovitost i iskrenost čine ovu knjigu obaveznom literaturom.

- Dr sci. Ron Rot, autor knjige Holy Spirit for Healing (Sveti duh lečenja)

ନୂତନ ନୂତନ ନୂତନ

Ova knjiga pruža zanimljiva i nova saznanja o dinamici lečenja.

- Dr Dipak Čopra, autor knjige How to Know God (Kako spoznati Boga)

ନୂତନ ନୂତନ ନୂତନ

Ovo je knjiga koja inspiriše um, teši srce i slavi proces lečenja. Viziju rekonektivnog lečenja dr Perla trebalo bi da pročitaju medicinari koji žele da dostignu viši nivo u lečenju svojih pacijenata i da u tom procesu izleče i sebe. Rekonekciju bi trebalo da pročitaju i pacijenti, kako bi mogli ne sumo da leče sebe, nego i da pomognu u lečenju drugih — i da svojim primerom pruže informaciju konvencionalnim lekarima o suvremenoj energetskoj medicini i isceliteljskoj moći rekonekcije.

Dr sci. Geri E. R. Švarc i dr sci Linda G. S. Rasek, direktori Laboratorije za proučavanje ljudskih energetskih sistema pri Univerzitetu u Arizoni; autori knjige *The Living Energy Universe: A Fundamental Discovery That transforms Science and Medicine (Univerzum žive energije: Fundamentalni pronalazak koji menja nauku i medicinu)*

Ovo je divna knjiga koja opisuje razvoj lekara i iscelitelja, ispričana lucidno, duhovito i sa velikom mudrošću. Jedinstvene priče i iskustva dr Perla koji su doveli do razvoja rekonektivnog lečenja podjednako su inspirativni i dirljivi. Eriku Perlu je podaren izvanredan dar lečenja koji on prenosi i na nas ostale. Njegov pristup rekonektivnom lečenju je jednostavnost, a ono ipak ima moćno dejstvo. Predstavlja novi vid lečenja energijom bez potrebe da se ona usmerava. Ovaj vid lečenja prevazilazi formule, tehnike i mantri s kojima smo na ovoj planeti morali dosad da radimo. Knjigu najsrdačnije preporučujem svim zdravstvenim radnicima, kao i svima zainteresovanim za buđenje sopstvenih isceliteljskih potencijala.

Dr Ričard Gerber, autor knjiga *Vibrational Medicine* *Vibraciona medicina*) i *Vibrational Medicine for the 21st Century* (*Vibraciona medicina za 21. vek*)

Rekonekcija je odlično napisana priča iz stvarnog života, kadra da istinski inspiriše ljude da slede svoju spiritualnu putanju i postanu iscelitelji.

Dr sci. Dorin Virtju, autor knjiga *The Lightworker's Way* (*Put radnika su svetlošću*) i *Healing with the Angels* (*Lečenje anđelima*)

Naziv originala:
The Reconnection: Heal Others, Heal Yourself
Dr. Eric Pearl

Naziv knjige:
Rekonekcija: leči druge, leči sebe
Dr Erik Perl

Copyright © 2001 by Eric Pearl
Copyright © 2007 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Tiraž:
1000

Ѡ Ѡ Ѡ

Mojim roditeljima, zato što su mi podarili život -
i hrabrost da živim njegovu istinu.

Aronu i Solomonu, zato što su mi omogućili da spoznam -
*i zato što su mi dali podršku koja mi je bila potrebna
da bih nastavio dalje.*

Bogu / Ljubavi / Univerzumu, za sve što mi daju.

Ѡ Ѡ Ѡ

SADRŽAJ

<i>Uvodna</i>	<i>rec</i>	13
<i>Predgovor</i>		19
<i>Izrazi</i>	<i>zahvalnosti</i>	21
Deo I: DAR		23
Glava 1: Prvi koraci		25
Glava 2: Lekcije iz života posle smrti		31
Glava 3: Detinjarije.		43
Glava 4: Novi put otkrića		57
Glava 5: Otvaranje novih vrata, paljenje svetla		67
Glava 6: U potrazi za objašnjenjima		79
Glava 7: Poklonjeni kamen		83
Glava 8: Spoznaje: sadašnjost i budućnost		93
Deo II: REKONEKTIVNO LEČENJE I NJEGOV ZNAČAJ		109
Glava 9: Reci mi više.		111
Glava 10: Strune i lanci		115
Glava 11: Veliko pitanje.		121
Glava 12: Da bi davao, moraš da primaš		131
Glava 13: Skloni se s puta		137
Glava 14: Usklađivanje.		153
Glava 15: Značajne napomene.		163
Deo II: VI I REKONEKTIVNO LEČENJE		171
Glava 16: Upoznavanje sa rekonektivnom energijom.		173
Glava 17: Prostor za lečenje.		179
Glava 18: Aktiviranje iscelitelja u vama.		187
Glava 19: Pronalaženje energija.		197
Glava 20: Treći partner.		203
Glava 21: Odnos sa pacijentima		221
Glava 22: Šta je lečenje?.....		231
Završna	<i>rec</i>	241
<i>O</i>	<i>autoru</i>	245

UVODNA REČ

UPRAVO ČITATE KNJIGU o hrabrom i brižnom lekaru, dr Eriku Perlu, koji je otkrio da je ključ zdravlja i lečenja ono što on naziva *Rekonekcijom*. Kad smo ga prvi put slušali, u sklopu Programa integralne medicine dr Endrue Vejla na Univerzitetu u Arizoni, odmah smo bili impresionirani iskrenošću i otvorenosću dr Perla. Pred nama je stajao čovek koji je bio spreman da se odrekne jedne od najunosnijih kiropraktičarskih ordinacija u Londonu bi krenuo put duhovnog isceljivanja i pozabavio se nekim od najvažnijih i najkontravezniјih pitanja savremene medicine i lečenja.

Da li energija i informacije koje ona prenosi igraju glavnu ulogu u zdravlju i lečenju?

Može li naš um da se poveže s ovom energijom, i možemo li da naučimo da ovladamo njome kako bismo lečili sebe i druge?

Postoji li šira duhovna stvarnost, sačinjena od žive energije, s kojom možemo da naučimo da se povežemo, i koja može ne samo da potpomoći naše lično ozdravljenje, nego i ozdravljenje planete u celini?

Pitali smo se: da li je dr Perl sišao s uma. Ili se možda zaista ponovo povezao sa mudrošću u sopstvenom srcu i živim energetskim srcem univerzuma.

Istina je da, u periodu kada smo tek bili upoznali dr Perla, nismo u to bili sigurni. Međutim, dr Perl je bio odlučan u tome da reči sproveđe u delo. Zbog toga je svoje tvrdnje i svoj talenat-uneo u istraživačku laboratoriju čiji moto glasi: „Ako je istina, biće svima znana; a ako je laž teška, uočićemo gde je greška.“

Laboratorija za proučavanje ljudskih energetskih sistema pri Univerzitetu u Arizoni posvećena je integrisanju medicine uma i tela, energetskoj medicini i duhovnoj medicini. Svrha naše saradnje sa dr Perlom nije bila da dokažemo da Rekonektivno lečenje funkcioniše već, pre svega, da tom procesu pružimo priliku da se dokaže.

Istorijска konekcija са Rekonekcijом

Moj [Gerijev] lični odnos prema pojmu rekonekcije datira još od mojih postdiplomskih studija na Harvardu, krajem šezdesetih godina prošloga veka. Tada sam se i upoznao s pionirskim istraživanjem o samokontroli i lečenju koje je sproveo jedan od najsvestranijih naučnika-lekara prve polovine 20. veka.

Godine 1932, profesor Volter B. Kenon sa Harvardovog univerziteta objavio je svoje, sada klasično delo - *The Wisdom of the Body (Mudrost organizma)*. Dr Kenon je opisao način na koji ljudski organizam održava svoje fiziološko zdravlje - od grčke reči *hael*, koja znači „zdravlje“ - kroz proces koji je nazvao „homeostazom“. Prema Kenonu, sposobnost organizma da održava svoje homeostatsko zdravlje iziskuje da proces povratnih informacija u celom organizmu bude povezan, a da informacije koje cirkulišu tom mrežom budu dinamične i precizne.

Na primer, kada montirate termostat na peć, kad god temperatura u prostoriji padne ispod nivoa koji ste podešili na termostatu, signal iz termostata uključuje peć (i obratno) tako da temperatura u vašoj sobi ostane ujednačena. Termostat obezbeduje povratnu informaciju; rezultat je homeostaza između vas i vaše sobe.

Suština toga su pravilne veze unutar sistema. Ako isključite povratne informacije, temperatura neće ostati ujednačena. To je, ukratko, i zamisao konekcije putem povratnih informacija.(1)

Kao mlad docent na Katedri za psihologiju i društvene odnose na Harvardovom univerzitetu, našao sam u ovome logiku koja je dovela do otkrića da su fidbek konekcije fundamentalno važne ne samo za fiziološko zdravlje i dobrobit organizma, nego i za zdravlje i dobrobit na svim nivoima u prirodi. Konekcija povratnih informacija je od fundamentalnog značaja za zdravlje - bilo ono energetsko, fizičko, emocionalno, mentalno, društveno, globalno, čak i astrofizičke

1 U daljem tekstu: fidbek konekcije (prim, prev.)

Izneo sam prepostavku da Kenonova „mudrost organizma”, može biti, odražava širi, univerzalni princip. Nazvao sam ga „mudrošću sistema” ili - jednostavnije - „mudrošću konekcije”.

Kad su stvari povezane – bilo daje reč o:

1. kiseoniku, koji je hemijskim vezama povezan sa vodonikom u vodi;
2. mozgu, koji je neurološkim, hormonskim ili elektromagnetnim mehanizmima povezan sa organizma; ili
3. Suncu, koje je sa Zemljom povezano gravitacijom i elektromagnetnim uticajima u solarnom sistemu...

...a informacije i energija slobodno cirkulišu, svaki sistem poseduje sposobnost da bude zdrav, ostane celovit i evoluira.

Dok sam bio profesor psihologije i psihijatrije na Jejlovom univerzitetu, od sredine sedamdesetih do potkraj osamdesetih, objavio sam veliki broj naučnih radova u kojima sam primenio ovaj princip univerzalne konekcije ne samo na zdravlje i lečenje uma i tela, nego i na zdravlje i lečenje na svim nivoima u prirodi (npr. Švarc, 1977; 1984). Kolege i ja izneli smo prepostavku da postoji pet osnovnih koraka za postizanje zdravlja i izlečenja: *pažnja, konekcija, samoregulacija, red i spokojstvo*.

Korak 1: Hotimična *pažnja*. Reč je, jednostavno, o doživljaju sopstvenog tela i energije koja teče u njemu i između vas i okruženja.

Korak 2: Pažnja stvara *konekciju*. Kad umu, svesno ili nesvesno, dopuštate da doživljava energiju i informacije, taj proces podstiče konekcije ne samo unutar vašeg organizma, nego i između vašeg organizma i okruženja.

Korak 3: Konekcija podstiče *samoregulaciju*. Poput ekipe sportista ili muzičara koji zajedno dosežu velike domete u sportu ili džezu, u kojoj dinamične konekcije između članova ekipe omogućavaju da se ekipa organizuje i reguliše sama sebe (što je nazvano „samoregulacija”), uz savetodavnu pomoć trenera i dirigenata.

Korak 4: Samokontrola omogućava *red*. Ono što doživljavate kao zdravlje, uspeh ili čak lepotu, odraz je organizacionog procesa koji je omogućen konekcijama koje dozvoljavaju samoregulaciju.

Korak 5: Red se izražava kroz *spokojstvo*. Kad je sve pravilno povezano, a delovima (igračima) dozvoljeno da ispunjavaju svoje uloge, proces samoregulacije može da se odvija bez napora. Proces teče.

Važi i obratno. Postoji pet osnovnih koraka kojima se proizvode dezintegracija i bolest: *nepažnja, nepovezanost, nekontrolisanost, nered i bolest*.

Ukoliko ste *nepažljivi* prema svom organizmu (Korak 1), to prouzrokuje *diskonekciju* unutar vašeg organizma, kao i između njega i okruženja (Korak 2), dozvoljavajući *nekontrolisanost* u organizmu (Korak 3), koja bi se potom okarakterisala kao *nered* sistema (Korak 4) i doživljavala kao *bolest* (Korak 5).

Ukratko, *konekcija* dovodi do *sređenosti i spokojstva; diskonekcija* dovodi do *nereda i bolesti*.

Čitajući knjigu dr Perla, uvidećete da ovi koraci konekcije prožimaju život na svim nivoima - od energetskog, kroz vezu um-telo, pa do duhovnog. Ključ razumevanja ovog novog nivoa lečenja je prefiks „re“ (u našem jeziku „ponovno“) - dakle, reregulisanje, reodređivanje, reusklađivanje i, pre svega, rekonekcija.

Otkrivanje mudrosti rekonekcije

U mjuziklu Stivena Sondhajma *Nedelja u parku sa Žoržom*, koji govori o životu slikara poentiliste Žorža Seraa, stvaranje lepote opisano je kao proces konekcije. Sera je bio majstor da organizuje i poveže tačkice u boji, stvarajući predivne slike, pred čijom lepotom smo očarani i dan-danas. Sondhajm nas podseća na važnost ovog procesa jednostavnim stihom: „Povezuj, Žorže, povezuj.“

Čitajući ovu knjigu, uzećete udela u procesu rekonektivnog lečenja. Dok dr Perl povezuje tačkice svog života, vaš um i vaše srce sjediniće se i rasti. Zavirićete u dušu darovitog iscelitelja koji je, otkrivajući proces rekonekcije, prezivljavao lične sumnje i patnju, i bićete svedoci njegove neizmerne sreće i zadovoljstva kada je bio blagosloven time što je svedok izlečenja svojih pacijenata.

Ne tvrdimo da je sve što piše u ovoj knjizi naučno priznato. Osim toga, to ne čini ni dr Perl. On ovde iznosi svoja iskustva i nudi *svoje zaključke*, a potom ostavlja *vama* da dođete do sopstvenih zaključaka. Putovanje se nastavlja.

Dr Perl je oduvek bio posvećen medicini utemeljenoj na dokazima. Bazične naučne studije koje su do danas sprovedene u našoj laboratoriji u iznenađujućoj meri se poklapaju sa njegovim predviđanjima, a u budućnosti su planirane i kliničke studije. Kao što ukazuje naša knjiga *The Living Energy Universe (Univerzum žive energije)*, mudrost potrebna za lečenje možda je svuda oko nas i samo čeka da za njom posegnemo kako bi mogla da posluži svojoj svrsi.

Od srca želimo da vas ova knjiga prosvetli i inspiriše na isti način kao i nas.

Dr sci. Geri E. R. Švarc i dr sci. Linda G. S. Rasek

Dr sci. Geri E. R. Švarc je profesor psihologije, medicine, neurologije, psihijatrije i hirurgije i direktor Laboratorije za ljudske energetske sisteme pri Univerzitetu u Arizoni. Takođe je potpredsednik u oblasti istraživanja i edukacije Fondacije za žive energije univerzuma. Doktorirao je 1971. na Harvardu, gde je do 1976. bio docent na Katedri za psihologiju. Do 1988. bio je profesor psihologije i psihijatrije na Jejlovom univerzitetu, direktor Jejlova Centra za psihofiziologiju i jedan od direktora Jejlove Klinike za behavioralnu medicinu.

Dr sci. Linda G. S. Rasek docent je na Katedri za medicinu i jedan od direktora Laboratorije za ljudske energetske sisteme pri Univerzitetu u Arizoni. Takođe je predsednik Fondacije za žive energije univerzuma i upravlja serijom konferencija na temu *Veličanja žive duše* (www.livingenergyuniverse.com).

G8 G8 G8

PREDGOVOR

Svako ima svoju svrhu u životu... jedinstven dar ili poseban talenat da podari drugima. A kad objedinimo taj jedinstven dar sa služenjem drugima, doživljavamo ekstazu i uzdizanje sopstvenog duha, što je krajnji cilj svih ostalih ciljeva.

– Dr Dipak Čopra

U ŽIVOTU SAM OBDAREN mnogim divnim darovima. Jedan od njih je zapanjujuća sposobnost da lečim-koju, kao što ćete videti listajući ove stranice, ne razumem u potpunosti (mada sam sve bliže tome). Drugi dar bilo je moje otkriće da zaista postoje svetovi i izvan ovog našeg. Treći dar je prilika koja mi je data da napišem ovu knjigu i iznesem informacije koje sam dosad stekao.

Ono što ovaj dar čini čudesno lepim jeste to što sam pomoću njega shvatio da u mom životu postoji svrha i da sam blagosloven ne samo time što mogu da prepoznam tu svrhu, nego i da je aktivno i svesno živim. Od svih životnih darova, ovaj je uistinu jedan od najvećih.

Drugi moj dar je sposobnost da spoznam istinskog *sebe* - da shvatim da sam duhovno biće i da je moje ljudsko iskustvo samo to - moje *ljudsko* iskustvo. Ništa drugo do jedan od doživljaja onoga što jesam. Postoje i druga. Isto kao što vidim svoj duh kako prožima sve što radim, tako mogu da ga vidim i dotaknem - i kod drugih. To je veličanstven dar, i mada je sve vreme bio tu, preda mnom, sve do sada ga nisam ni primećivao. Ovaj drugi dar slvorio je perspektivu svrsi moga postojanja.

Treći dar je onaj koji je udahnuo novi element života u prva dva. Sve donedavno, delio sam dar lečenja samo sa pojedinim osobama. Premda sam voleo to što sam radio, znao sam da moram to da podelim sa više ljudi! Nisam bio od velike koristi dok sam to zadržavao za sebe... a nisam to zadržavao za sebe namerno. Gledao sam na to kao na dar (što i jeste), pa sam stoga mislio da ne mogu da ga darujem drugima (a mogu).

A imao je strpljenja sa mnom. Znao je da će ubrzo videti širu sliku. Kad se pokazalo da može da se prenese i na druge, počeo sam da držim seminare, na kojima je velik broj ljudi mogao da iz prve ruke stupi u interakciju s ovim darom. Podjednako je uzbudljivo bilo i otkriće da ovaj dar lečenja može da se aktivira u drugima i putem televizije. A što se tiče pisane reči - dakle, izgleda da je to unelo jednu potpuno novu dimenziju u njegovo prenošenje. Ono što je tako privlačno u komuniciranju putem štampačih i ostalih mas-medija jeste činjenica da se time omogućava mnogo većem broju ljudi da doživi aktiviranje ove iscelitelske sposobnosti u sebi. Shvatio sam da je kucnuo čas za promenu naših shvatanja; da je došlo vreme da čovečanstvo uvidi - i pri tom ne želim da zvučim suviše religiozno - da čim nas na okupu ima dvoje ili više, možemo da budemo na usluzi jedni drugima. Možemo da potpomognemo izlečenje drugih. A sada to možemo da radimo na nivoima koji nam nikada ranije nisu bili dostupni.

Shvatio sam da moj dar nije samo da pomažem *drugima*, nego i da pomažem *drugima* da pomažu *drugima*. Ovo dodatno sredstvo omogućilo mi je da počnem da ispunjavam svrhu svoga postojanja.

Ova knjiga je kombinacija uputstva za upotrebu, koje meni nikad nije dato... i pokretača koji će vas usmeriti na vašem putu.

Ako je vaša namera da *postanete* iscelitelj, da podignite svoje trenutne iscelitelske sposobnosti na viši nivo - ili jednostavno, da dodirnete zvezde, tek toliko da se uverite da zaista postoje - onda je ova knjiga napisana za vas.

Ali, napisana je i za mene. Ona je izraz moje svrhe u životu, koju sam najzad pronašao. Ili je, bolje rečeno, moja svrha pronašla mene. Nadam se da će i vama pomoći da nađete svoju.

Dr Erik Perl

IZRAZI ZAHVALNOSTI

ŽELEO BIH DA IZRAZIM ZAHVALNOST:

Svojim roditeljima, Soniju i Luiz Perl, za podršku koju mi pružaju na sve moguće načine.

Debi Lujken, blistavoj zvezdi u mom životu, čija su vera, strpljenje i bezgranična snaga omogućili da ova knjiga ugleda svetlost dana. Pozvala me je u svoj život, a onda je bila tako plemenita da to predstavi tako da izgleda kao da sam *ja njoj* učinio čast.

Čadu Edvardsu, čiji su integritet, nepresušna energija i nepokolebljiva posvećenost istini spasli ovu knjigu.

Hobiju Dodu, čija su mi nesvakidašnja ljubav, odanost, priateljstvo i vera-kao i njegova sposobnost da se stara o mom ličnom i poslovnom životu-omogućili da nađem vremena da sednem i napišem ovu knjigu.

Džil Krejmer, čija je uređivačka veština pronašla suštinu u mojoj knjizi i obezbedila da je i ostali lako nađu.

Svojoj sestri, Robin Perl-Smit, za to što održava moj veb sajt i što je neumorno uređivala ovu knjigu (zajedno sa našim roditeljima, Hobijem i Čadom pre no što ju je Džil uzela pod svoje), kao i zato što pomaže da svet razume Rekonekciju.

Džonu Edvardu, za svu njegovu podršku iz senke.

Porodici Gordon-Lorejn, Hariju i Kameronu - koji su me primili u svoja srca i pružili mi porodicu i dom daleko od porodice i doma, pomogavši mi da budem sve ono što mogu da budem.

Liju i Pati Kerol, čiji su mi prijateljstvo i vera davali snage da istrajam u pisanju ove knjige.

Džonu Altšulu, koji se učtivo trudio da ignoriše sve ovo sve dok nije i sam stekao sposobnost da leči.

Aronu i Solomonu, za njihovo neizrecivo razumevanje.

Fredu Ponzlovu, za nesebično ulaganje sebe i svog vremena.

Meri Kej Adams, za odlučnu podršku i ohrabrenje.

Geriju Švarcu i Lindi Rasek, za vreme i energiju koje su uložili u istraživanje i dokumentovanje Rekonektivnog lečenja, kao i za divnu Uvodnu reč ove knjige.

Rejdu Trejsiju, za obradu ove knjige i za to što se ljubazno i s poštovanjem ophodio prema meni.

Svima zaposlenim u izdavačkoj kući *Hay House*, uključujući Tonju, Žaki, Dženi, Samer i Kristi, za to što su u svakom trenutku bile tu.

Suzan Šumejker, koja je ispila bezbroj šolja čaja dok mi je naglas čitala celu ovu knjigu - i to *dvaput* !

Džoelu Karpenteru, koji mi je otvorio vrata svog doma i starao se za to da pravim dovoljno duge pauze u pisanju kako bih nešto pojeo.

Stivenu Vulfu, za to što je stena i sidro u mom životu.

Svom bratu, Kregu Perlu, jer mi se nije smejavao.

*I Gospodu, Jedinom u ovoj knjizi
kome nije važno da li sam pravilno napisao
Njegovo ili Njeno ime.*

DEO I

ДОГ

Dar

*Koliko dugo češ još tako
da dopuštaš da tvoja energija spava?*

*Koliko dugo češ još da
budeš nesvestan sopstvenog sjaja?*

– iz *Šolje čaja (A Cup of Tea)*

Bagvana Šri Rajneša

Prvi koraci

Život možete da živite na samo dva načina. Jedan je – kao da ništa nije čudo. Drugi je – kao da je sve čudo.
– Albert Ajnštajn

Gerijev čudo

Kako li se ovaj čovek uopšte popeo uz stepenice?, pomislio sam, gledajući kroz veliki prozor pored ulaza u moju kancelariju. Moj novi pacijent upravo je stizao do vrha stepeništa. Njegovo kretanje su činili zamasi dužine jednog koraka, isprekidani pauzama, za vreme kojih je zurio u sledeći stepenik, pripremajući se za novi napor. Ponovo sam se upitao da li je otyaranje kiropraktičarske ordinacije na drugom spratu zgrade bez lifta bilo baš najpametniji mogući potez. Nije li to otprikljike kao da otvarate radnju za popravku kočnica u podnožju strmog brda?

Ali, nisam imao baš preterano velik izbor kad sam započinjao praksu, 1981. godine, a sada sam, činilo se, imao još manji... premda su se razlozi promenili. Za 12 godina, koliko sam proveo ovde, moja kiropraktičarska ordinacija razvila se u jednu od najvećih u Los Andelesu. Kako sam sad mogao tek tako da je zatvorim i promenim lokaciju?

Retko sam da ipak ne izadem da pomognem tom čoveku da se popne na poslednja dva-tri stepenika. Nisam želeo da umanjim njegov osećaj da je uspeo. Na njegovom licu video sam nepokolebljivu odlučnost alpiniste koji se penje uz poslednju hrid Mont Everesta. Kad se najzad doteturao na vrhoviti, nisam mogao a da se ne setim neustrašivog penjanja Grbavca na zvonik crkve Notr Dam.

Bacivši pogled na pacijentove papire, ustanovio sam da se zove Geri. Dolao je kod mene zbog bola u ledima koji ga je celog života mučio. To nije bilo ništa iznenadjuće. Iako mlad i zdrav, imao je držanje mučenika,

koje je postalo očigledno čim sam dobio priliku da ga celog osmotrim. Desna nogu bila mu je nekoliko inča **2** kraća od leve, tako da mu je desni kuk bio mnogo viši. Usled ovog deformiteta, izrazito je šepao, izbacujući desni kuk napred sa svakim korakom, a zatim bi zabacivao ostatak tela unapred, da bi ga sustigao. Desno stopalo bilo mu je okrenuto prema unutra i počivalo je na gornjoj strani levog, tako da su se njegove dve noge poнашale zapravo kao jedna velika, dok je balans održavao gornjim delom tela. Da ne bi pao, leđa su mu bila pogubljena napred pod uglom od približno 30 stepeni, zbog čega je izgledao kao da se upravo sprema da skoči u bazen. Ovakvo držanje tela i hod izazivali su intenzivne bolove u leđima, koji su se pojavili još u detinjstvu.

Geri mi je ubrzo dao iscrpnu istoriju bolesti. Ispostavilo se da se, na ovaj ili onaj način muči penjući se uz kojekakve stepenice od rođenja. Lekar je prerano presekao njegovu pupčanu vrpcu, prekidajući dotok kiseonika u mozak novorođenčeta. Do trenutka kad su pluća proradila, šteta je već bila načinjena: njegov mozak bio je oštećen tako da se njegova desna strana tela nije razvijala simetrično s levom.

Do svoje četrnaeste godine, objasnio je Geri, obišao je više od dvadeset lekara tražeći leku za svoju boljku. Podvrgao se i operaciji produženja Ahilove tetine na desnoj peti, što je navodno trebalo da poboljša njegovo držanje i hod. Nije pomoglo. Dobio je ortopedске cipele i proteze za noge. Bez poboljšanja. Kad su bolni grčevi koji su ga hvatali u desnoj nozi polako ali sigurno postajali neizdrživi, Geriju je prepisan snažan antispazmodik³. Međutim, taj lek kao da je prijaо njegovim grčevima, koji kao da su se hranili njim, dok su ga, s druge strane, otupljivali i ometali njegov osećaj za orijentaciju.

Naposletku se Geri našao u ordinaciji čuvenog i veoma uglednog specijaliste. Bio je siguran da je, ako uopšte iko može da mu pomogne, to pravi čovek.

Posle detaljnog pregleda, lekar je seo, pogledao ga u oči i rekao mu da ne može ništa da *učini* za njega. Geri će uvek imati bolove u leđima, rekao je, dodavši da će se problemi s godinama samo pogoršavati, da će njegov skelet nastaviti da propada i da će napisetku biti osuđen da ostatak života proveđe u invalidskim kolicima. Geri je samo bez reči buljio u njega.

Mada je sve svoje nade i očekivanja vezao za ovog specijalistu, Geri je iz njegove ordinacije izašao osećajući se utučenije nego ikad. Tog dana je, kako je rekao, „u sebi otpisao celokupan medicinski kadar“.

2 Inč je oko 2,5 cm (prim. prev.)

3 Antspazmotici su lekovi protiv grčevitih, bolnih kontrakcija mišića (prim. prev.)

Prošlo je trinaest godina. Razgovarajući s poznanicom na fizikalnoj terapiji, Geri je pomenuo da ima neuobičajeno jake bolove u leđima. Igrom slučaja, njegova poznanica bila je dve godine pre toga moj pacijent, posle teškog udesa na motociklu. Preporučila je Geriju da poseti moju ordinaciju.

I tako se našao kod mene.

Udubljen u beleženje anamneze, podigao sam pogled s beleški i upitao: "Znate li vi šta se ovde radi?"

Geri me je pogledao, donekle zbumen pitanjem. „Vi ste kiropraktičar, zar ne?"

Potpuno sam klimnuo glavom, odlučivši da ne kažem ništa više o to---

Iščekivanje je visilo u vazduhu. Da li sam ga samo ja osećao?

Odveo sam Gerija u drugu prostoriju, smestio ga na sto i namestio mu vrat. Rekavši mu da se vrati nakon 48 časova, radi ponovne procene, obavestio sam ga da je prva poseta gotova.

Dva dana kasnije, Geri se vratio.

Kao i prvi put, rekao sam mu da legne na sto. Podešavanje je trajalo svega nekoliko sekundi. Ovog puta, zamolio sam ga da se opusti i zatvorí

oči... i da ih ne otvara dok mu ne kažem. Postavio sam dlanove, okrenute naniže, tako da su lebdeli u vazduhu oko stopu⁴ iznad njegovog torzoa, i postepeno uočavao da osećam različite, meni još uvek neobične senzacije, dok sam pomerao ruke prema njegovoj glavi. Zakrenuvši dlanove, nastavio sam da ih pomeram naviše sve dok se nisu našli naspram njegovih slepočnica. Držeći ih tu, posmatrao sam kako se Gerijeve oči ispod spuštenih kapaka brzo pokreću levo-desno, naglo i snažno, s intenzitetom koji je ukazivao na to da sasvim sigurno ne spava.

Instinkтивno sam premestio dlanove na sasvim suprotan kraj, pored Gerijevih stopala. Držao sam ih naspram njegovih stopala, ne dodirujući ih. Imao sam osećaj kao da mi dlanovi vise o nevidljivim koncima. Usled Gerijevog deformiteta stečenog pri rođenju, njegova desna noga ostajala je okrenuta unutra čak i dok je ležao na leđima. Posmatrajući njegov čaram pokriven taban, nisam imao pojma šta će uskoro da doživim. Kao da su njegova stopala oživela. Ne samo oživela onako kao što su živa stopala svih nas, nego kao da su postala dve zasebne žive jedinke, različite jedna od druge- i svakako *ne* Geri. Kao općinjen, posmatrao sam pokrete njegovih stopala. Kao da je svako imalo sopstvenu svest.

Odjednom je Gerijevo desno stopalo počelo da pravi pokrete slične „pumpanju“ pedale gasa. Dok se to „pumpanje“ nastavljalo, dodat je i drugi pokret - rotaciono kretanje ka spoljnoj strani, koje je prebacilo njegovo desno stopalo iz njegovog prvobitnog položaja (oslanjanja na levo) u uspravan položaj, sa prstima naviše, praveći isti onaj pokret „pumpanja“ koji je imalo njegovo levo stopalo. Ne znajući ni da li još uvek dišem, čutke sam gledao kako Gerijeve oči nastavljaju svoje hitro pomeranje levo-desno, poput ubrzanog metronoma na velikom klaviru. Zatim je njegovo stopalo, još uvek pumpajući, rotiralo unazad i smirilo se u svom prvobitnom položaju. Obrazac se ponovio. Napolje. Unutra. Napolje. Unutra. Zatim kao da je stalo. Čekao sam. I čekao. I čekao. Izgledalo je kao da se više ništa neće desiti.

Zatekao sam sebe da se krećem pored stola, sve dok se nisam našao pored Gerijeve desne strane. Premda dodirivanje tela osobe kada ovo radim nije bilo uobičajeno, bio sam neodoljivo privučen da vrlo lagano položim dlanove - desni iznad levog, ali ne direktno jedan na drugi - na njegov desni kuk. Potom sam pogledao prema Gerijevim stopalima. Ponovo, desno stopalo počelo je da se pokreće, isprva pumpajući, da bi zatim nastavilo da rotira. Napolje. Unutra. Napolje. Unutra. Napolje.

Čekao sam. I čekao. Izgledalo je da se više ništa ne dešava.

Sklonio sam ruke s Gerijevog kuka, a potom blago, s dva prsta, dotačao Gerijev grudni koš. „Geri? Mislim da smo gotovi.“

Gerijeve oči su se još uvek ubrzano pomerale, premda je bilo očigledno da pokušava da ih otvori. Otprilike 30 sekundi kasnije, kad ih je najzad otvorio, delovao je pomalo ošamućeno. „Stopalo mi se pomeralo“, rekao mi je, kao da ja to nisam video. „Osećao sam, ali nisam mogao da ga zau stavim. Bilo mi je baš vruće, a onda sam osetio kako mi se nekakva energija skuplja u listu desne noge. Zatim... pomislićete da sam poiudeo, ali imao sam osećaj kao da mi nevidljive ruke okreću stopalo, iako te ruke uopšte nisam osećao kao ruke.“

„Možete da ustanete“, rekao sam, dajući sve od sebe da ne izgledam smeteno iako sam i sam još uvek pokušavao da shvatim šta se dogodilo. Geri je ustao i - prvi put u životu - ispravio se u svoj svojoj visini od šest stopa, s dvema samostalnim nogama.

Pun zahvalnog zaprepašćenja, posmatrao sam ga kako stoji pred mnom: kičma mu je bila prava, a kukovi u istoj ravni i uravnuteženi. Izraz na njegovom licu počeo je da odražava njegovu sopstvenu spoznaju o onome što se upravo dogodilo. Posle dva-tri nesigurna prva koraka, bilo mi je jasno da još uvek malčice šepa, ali ništa ni nalik onom ljunjanju od ranije. Ni izdaleka.

Geri je iz moje ordinacije otišao s ogromnim osmehom na licu, a ja sam gledao kako graciozno silazi niz stepenice.

Znakovi pored puta

Tog dana, energija se očigledno podigla na sasvim nov nivo. Zašto? Nisam znao. Jednostavno je umela to da radi, ponekad svake nedelje, ponekad svakih pet dana, ponekad nekoliko puta dnevno. Čak i tada sam znao da ta energija, iako dolazi *kroz* mene, nije moje delo i da ne upravljam njome. Premda sam tih dana mnogo čitao o tim stvarima, ništa od onoga što mi se dešavalо nije se uklapalo u neko od „lečenja energijom“ koja sam mogao da nađem u tim knjigama. Bilo je to nešto više od proste „energije“. Nosilo je sa sobom život i inteligenciju koji su prevazilazili mnoge „tehnike“ kojima vrve police u knjižarama i stranice časopisa novog doba. Ovo je bilo nešto drugačije. Ovo je bilo nešto vrlo stvarno.

Ono što se tog popodneva dogodilo s Gerijem nije promenilo samo *njegov* život, nego i moj. Doduše, Geri nije bio jedini pacijent s kojim sam radio na ovaj način - pomeranjem ruku iznad njihovih tela. To je trajalo već više od godinu dana. Isto tako, nije bio jedini pacijent koji je doživeo neverovatno izlečenje tokom tog iskustva. Međutim, zaista je predstavljao daleko najekstremniji slučaj - pacijent koji je došao s izuzetno ozbiljnim invaliditetom, a iz moje ordinacije izašao s krajne upečatljivim i očiglednim rezultatima. Više od dvadeset najboljih lekara u zemlji nije bilo kadro da koriguje - pa čak ni donekle poboljša - Gerijev hod, držanje ili rotiranje njegovog kuka i noge, a ipak su ta anomalija i bol povezan s njom praktično sasvim nestali. Za samo nekoliko minuta. Nestali.

Još jednom sam se upitao zašto je ta energija odabrala da se pojavljuje kroz *mene*. Hoću da kažem, da sam sedeо na oblaku i kružio nad planetom u potrazi za pravom osobom koju bih obdario jednim od najredih i najviše priželjkivanih darova na svetu, ne znam da li bih pružio ruku kroz etar, upro prstom negde medu ogromno mnoštvo ljudi i rekao: „On! To je taj. Obdarite ga ovim darom.“

Doduše, možda se nije dogodilo baš tako, ali barem se meni tako činilo.

Živa je istina da nisam proveo život sedeći na nekom planinskom vrhu u Tibetu, razmišljajući o svom pupku i jedući štapićima zemlju iz čančeta. Utrošio sam dvanaest godina na razvoj svoje privatne prakse, i imao sam tri kuće, „mercedes“, dva psa i dve mačke. Bio sam čovek koji je povremenno preterano ugađao sebi, gledao sam TV više od nekog dvanaestog

dišnjeg klinca zaluđenog crtaćima i smatrao da radim sve što bi i „trebalo“. O, da, imao sam sasvim dovoljno problema - štaviše, došli su do samog vrhunca upravo pre no što su počeli da se dešavaju ovi čudni događaji - ali, sve u svemu, moj život je tekao prema planu.

Ali *čijem* planu? Počeo sam da postavljam sebi to pitanje. Jer, kad sam se osvrnuo unazad, bilo mi je jasno da je bilo određenih putokaza pored mog životnog puta - čudnih zgoda, koincidencija i dešavanja - koji su, iako pojedinačno nisu bili bog zna šta veliko... svi skupa, nekom igrom slučaja, nagoveštavali da nikad nisam zaista išao putem za koji sam verovao da sam ga izabrao.

Koji je bio prvi znak? Otkad datiraju dokazi? Ako pitate moju majku, reći će vam - od dana kad me je rodila. Moje rođenje je bilo, kako ona to kaže, „neobično“. Dabome, većina majki pamti svoj prvi porođaj kao poseban i jedinstven. Ali to nije isto. Neke žene prolaze kroz dane bolnih trudova. Neke se bez problema porode u šumi ili na zadnjem sedištu taksija. Moja majka? Umrla je na porođajnom stolu, rađajući me.

Ali umiranje joj nije smetalo. Smetalo joj je to što je morala da se vrati u život.

Lekcije iz života posle smrti

*Postoji logičan razlog za sve što se dešava na ovom svetu
i van njega – i sve se savršeno slaže. Jednog dana,
shvatićeš veličanstvenu svrhu Božjeg plana.*

– Luiz Perl

Bolnica

Hoće li ova beba već jednom da se rodi?, pitala je, u mukama. U pretporođajnoj sobi je Luiz Perl, moja mati, nastojala da diše pravilno i naprezala se, naprezala... ali ništa se nije dešavalo. Ni je bilo bebe. Nije bilo otvaranja. Samo bol i još bola, i lekarka koja je svraćala da je obide između drugih porođaja. Pokušavala je da ne kuka; bila je rešena da ne pravi scene. Najzad, nalazila se u bolnici. A tu ima i bolesnog sveta.

Ipak, kad je lekarka po ko zna koji put ponovo navratila, moja mati ju je molečivo pogledala i, sa suzama koje su joj lile niz obaze, upitala: „Hoće li ovome ikad doći kraj?”

Zabrinuta, lekarka je položila ruku na njen stomak, da vidi da li sam se „spustio” dovoljno za porođaj. Izraz na njenom licu pokazivao je da nije sasvim ubeđena u to. Međutim, uzevši u obzir razorne bolove koji su mučili moju majku, okrenula se prema babici i s oklevanjem rekla: „Odvezite je tamo.”

Stavili su moju majku na kolica i odvezli je u porođajnu sobu. Dok je lekarka nastavljala da joj pritiska abdomen, moja mati je primetila da se prostorija iznenada ispunila vrlo glasnim kricima. Čoveče, pomislila je, ta žena stvarno pravi budalu od sebe! Potom je shvatila da u prostoriji nema

nikog sem nje i medicinskog osoblja što je značilo da su krici morali poticati od nje. Ipak je pravila scenu. To joj je stvarno smetalo.

„Kad će ovo već jednom da se završi?“

Lekarka joj je uputila utešan pogled i dala da udahne malčice etra. Bi-lo je to kao da je stavljala hanzaplast na polomljenu nogu.

„Gubimo je...“

Moja mati je jedva čula taj glas od grmljavine motora - ogromnih motora, nečega što bi čovek očekivao da nade u fabrici, a ne u bolnici. Nije počeo tako glasno. Zvuk, praćen peckanjem, počeo je od njenih tabana. Zatim je počeo da joj se penje uz telo, kao da su se motori pomerali naviše, postajući pri tom sve glasniji i glasniji, otklanjajući osećaj u jednoj regiji pre no što bi prešli na sledeću. Za sobom su ostavljali samo utrnulost.

Iznad buke motora, bolni trudovi nastavljali su se sa zaslepljujućim intenzitetom.

Moja mati je znala da će se do kraja života sećati tih bolova. Akušerka koja ju je porađala - praktična, efikasna, prava provincijska lekarka - verovala je da bi žene trebalo da imaju „potpun doživljaj“ donošenja deteta na svet. To je značilo da nije odobravala nikakva sredstva protiv bolova. Čak ni tokom samog porođaja, ako se ne računaju milostivi dašci etra na vrhuncu kontrakcija.

Čudno, ali нико od lekara ili babica nije delovao nimalo uz nemireno. Iako je sve tutnjalo, kao da niko u porođajnoj sobi nije primećivao tutnjuvu. *Kako je to moguće?*, pitala se moja mati.

Ti motori, i utrnulost koju su ostavljali za sobom, trebalo je, dakle, da predstavljaju olakšanje. Ali dok su nastavljali da grme, prešavši preko karlice i penjući se do struka, sinulo joj je šta će se dogoditi kad najzad stignu do srca.

Gubimo je...

Ne! Preplavio ju je osećaj otpora. Bolovi ili ne, nije želela da umre - zamišljala je svoje najdraže kako tuguju za njom. Ali bez obzira na to koliko se borila, motori nisu hteli da krenu u rikverc. Nastavljali su naviše, do-noseći utrnulost inč po inč, kao da postepeno brišu njen postojanje. Bila je nemoćna da ih zaustavi. Dok joj je ta spoznaja dopirala do mozga, desilo se nešto čudno. Iako nije želela da umre, odjednom ju je obuzeo spokoj.

Gubimo je...

Motori su stigli do njene grudne kosti. Tutnjava joj je ispunila glavu.

A onda je počela da se *dize...*

Putovanje

Nije se *telo* moje majke dizalo uvis. Bilo je to ono o čemu nije mogla drugačije da misli nego kao o svojoj *duši*. Nešto ju je vuklo naviše, svrsis-hodno je gravitirala *prema* nečemu. Nije se osvrtala. Sad već nesvesna svog fizičkog okruženja, znala je da je već napustila porođajnu sobu i ostavila one motore za sobom. Nastavila je da se diže, krećući se naviše. I premda nije posedovala nikakvo svesno znanje o životu posle smrti ili bilo čemu u vezi sa „spiritualizmom”, to nije imalo nikavog značaja. Nije po----- spiritualističko znanje da biste prepoznali trenutak kad suština vašeg bića napušta vaše telo i počinje da se diže. Zato može da postoji samo jedno objašnjenje.

Poslednja spoznaja moje majke na porođajnom stolu bila je da joj, iako ostavlja sve što joj je poznato i blisko, više nije stalo. U prvi mah, to ju je iznenadilo. Čim je prestala da se bori i „prepustila se”, njeno putovanje je počelo. Prvo što je primetila bio je osećaj sveopštег spokoja, mira i odsustva svih ovozemaljskih obaveza. Nema više svakodnevnih briga i brigica zbog kojih bi se sekirala. Nema više rokova koje valja ispoštovati, nema više ovozemaljskih poslova koje valja odraditi, nema više očekivanja koja valja ispuniti, nema više ograničenja koja valja postavljati. *Nema više straha od nepoznatog*. Jedan po jedan, topili su se i nestajali... kakvo je to olakšanje bilo. Kakvo *ogromno* olakšanje. Dok se to dešavalо, obuzeo ju je osećaj lakoće i postala je svesna da *pluta*. Nestankom svih tih ovozemaljskih briga, osećala se tako lagano da se podigla na još viši nivo. I tako je počelo uzdizanje moje majke, uz zastajanje samo da bi upijala ovu ili onu vrstu znanja.

Uspinjala se kroz niz različitih nivoa - ne seća se onog „tunela”, koji pominju neki od onih koji su doživeli slična iskustva. Ono čega se seća jeste da je usput sretala „druge”. Ali oni nisu bili samo „ljudi”. Bili su „bi---, „duhovi”, „duše” onih čije se vreme na Zemlji okončalo. Te „duše” su govorile s njom, mada *govor* možda nije pravi izraz za to. Komunikacija je bila neverbalna, nekakav prenos misli koji nije ostavljao nikakvu sumnju u vezi s onim što se saopštavalo. Sumnje tamo nije bilo.

Moja mati je shvatila da govorni jezik, kakvog ga mi znamo, nije tolika *pomoć* komunikaciji koliko je komunikacijska *prepreka*. To je jedna od prepona koju moramo da preskočimo, koja nam je data kao deo našeg spoznajnog iskustva ovde na Zemlji. Takođe je deo onoga što nas drži u ograničenom rasponu poimanja, u kojem moramo da funkcionišemo da bismo savladali i ostale lekcije.

Duša- „jezgro“ osobe-jedino je što preživljava i što je važno, shvatila je moja mati. Duše jasno ispoljavaju svoju prirodu. Nije bilo lica, tela, ničega iza čega bi se sakrile, a ipak ih je tačno raspoznavala. Njihova fizička fasada više nije bila deo njih. Ostala je iza njih, kao sećanje na ulogu koju je nekad imala u životima svojih najdražih, da se brižljivo čuva kao uspomena na njihovo postojanje. Ovo svedočanstvo istine o njihovom nekadašnjem fizičkom biću sve je što ostaje ovde na Zemlji. Njihova prava suština prešla je na drugu stranu.

Moja mati je shvatila koliko je nevažan naš spoljni izgled i fizičke osobine i koliko je plitka naša vezanost za njihove vrednosti. Lekcija koju je naučila na tom nivou glasila je da ne procenjuje ljude prema izgledu - uključujući tu i rasu ili boju kože - a ni prema njihovim uverenjima ili nivou obrazovanja. Glasila je da treba da otkrije *ko su* oni zaista, da vidi šta je unutra, da prođe pored spoljašnjosti i osmotri njihov stvarni identitet. I premda je to bila lekcija koju je već ranije naučila *ovde*, nekako je prosvetljenje koje je stekla *tamo* bilo beskonačno složenije, beskonačno ekspanzivnije.

Bilo je nemoguće proceniti koliko je vremena prošlo. Moja mati je znala da je dovoljno dugo vremena provela tamo da bi se uzdigla kroz sve nivoe. Takođe je znala da svaki od nivoa nosi sa sobom određenu pouku.

Prvi nivo sačinjavale su duše vezane za Zemlju - one koje nisu spremne da je napuste. To su oni kojima je teško da se rastanu od onoga što im je blisko i poznato. Obično su to duhovi kojima se čini da imaju nezavršenih poslova za koje moraju da se pobrinu. Možda imaju bolesne ili hendikepirane voljene osobe čija je nega bila njihova obaveza (i nisu radi da ih ostave na cedilu), tako da se zadržavaju na ovom prvom nivou sve dok se ne osete kadrim da se oslobođe spona što ih vezuju za Zemlju. Ili su možda umrli naprasnom ili nasilnom smrću, što im nije dalo vremena da shvate da su umrli, kao ni da razumeju proces kroz koji moraju da produ da bi nastavili putem uzdizanja. U svakom slučaju, još uvek osećaju snažnu povezanost sa živima i nisu spremni da odu. Sve dok ne spoznaju da više ne mogu da funkcionišu na toj ravni, da više ne pripadaju tu i da prosto više nisu deo te dimenzije, ostaće na prvom nivou - najbliže moguće svom nekadašnjem životu.

Majčina sećanja iz drugog nivoa deluju prilično nejasna, ali su zato ona iz trećeg vrlo živa.

Kad se uzdigla na treći nivo, seća se, obuzelo ju je neko osećanje težine. Ražalostila se shvativši da je to nivo onih koji su sami sebi oduzeli život. Te duše boravile su u limbu. Delovale su kao da su izolovane, ne krećući se ni naviše ni naniže. Nisu imale svoj pravac. Odavale su utisak bes-

ciljnosti. Da li će im u određenom trenutku biti dopušteno da nauče svoju lekciju do kraja i evoluiraju u svom razvoju? Nije joj išlo u glavu da neće. Možda će im samo trebati nešto više vremena za to, ali činilo joj se da ipak može samo da nagađa. Ovo je bio odgovor koji moja mati nije uspela da dokuči. U svakom slučaju, te duše nisu počivale mirno - a doživljaj ovog nivoa bio je vrlo neprijatan, ne samo za one koji borave u njemu, nego i za one koji kroz njega prolaze. Pouka ovog, trećeg nivoa, bila je neizbrisiva i jasna: *oduzeti sebi život znači poremetiti Božji plan.*

Dodatne pouke

Upamtilaje moja mati još neke pouke. Pokazana joj je uzaludnost tugovanja za umrlima. Ako su se duhovi preminulih i zbog čega kajali, bila je to patnja onih koji su tugovali za njima. Oni žele da se radujemo njihovom prelasku, da ih „ispratimo uz fanfare”, jer kad umremo, nalazimo se tamo gde želimo da budemo. Tugujemo zbog svog gubitka, gubitka mesta koje je ta osoba nekad zauzimala u našem životu. Njeno postojanje, bez obzira na to da li smo ga doživeli kao priyatno ili kao neprijatno, bilo je deo našeg procesa učenja. Kad određena osoba umre, gubimo je kao „izvor”. Možemo samo da se nadamo da smo ili naučili ono što je trebalo da naučimo, ili da ćemo, sećajući se onoga što nas je u životu povezivalo, jednog dana najzad ipak naučiti. Znala je da prolazak vremena - od trenutka kad napustimo nebesa da bismo proživeli svoj život na Zemlji, pa do trenutka kad se vratimo tam - nije ništa više od treptaja oka u našoj večnoj svesti, i da ćemo „začas” biti svi na okupu. Tek tada ćemo shvatiti da je tako i trebalo da bude.

Takođe joj je pokazano da, bez obzira na to koliko se naizgled strašne ih nepravedne stvari dešavaju ljudima ovde na Zemlji, *to nije krivica Božja*. To što ginu nedužna deca, dobri ljudi umiru nakon dugih i teških bolesti ili je neko povređen ili unakažen, nema nikakve veze s krivicom ili greškom. To su pouke za *nas*, lekcije koje moramo da naučimo - sastavni deo našeg božanskog plana - i pristali smo da ih sprovedemo u delo. To su pouke namenjene našoj evoluciji - davaocima i primaocima.

Šire sagledano, *ove pojave su pod upravom i kontrolom osobe kojoj se dešavaju*. Postupak, odnosno izbegavanje da nešto preduzmemo, samo su naša orkestracija događaja. Spoznavši ovo, uvidela je koliko je neprimeren postavljali pitanje kako Bog može da dozvoljava da se dešavaju takve stvari ili se, na osnovu tih događaja, pitati da li On uopšte postoji. Mo-

ja mati je sada shvatila da postoji savršeno logično objašnjenje za sve. Bi-lo je *tako* savršeno da se pitala zašto joj nije već ranije sinulo. I, nekako, sagledavši kompletну predstavu, shvatila je da je sve - *ali baš sve* - onako kako bi i trebalo da bude.

Isto tako, shvatila je da je rat privremeno stanje varvarstva - neznalački i neprikladan način rešavanja razmirica, i da će, u određenom trenutku, prestati da postoji. Ove duše nalaze da je zavisnost čovečanstva od ratovanja ne samo primitivna, već i absurdna - mladi se šalju da biju bitke koje zapovedaju stariji, a zarad osvajanja teritorija. Jednog dana, čovečanstvo će se osvrnuti na ovaj koncept i upitati: *Zašto?* Kad bude dovoljno razvijenih duša s visokom inteligencijom, kadrih da rešavaju probleme, to će okončati sve ratove.

Moja mati je čak otkrila zašto se ljudi koji su, po svemu sudeći, počinili „strašne“ stvari u životu, primaju tamo bez osude. Njihovi postupci postali su lekcije na osnovu kojih moraju da uče i na osnovu kojih će postati savršenija bića. Evoluiraju od određenog nivoa po svom izboru. Nаравно, moraće da se iznova vraćaju na Zemlju sve dok ne poprime znanje stečeno kroz dalekosežne posledice njihovog ponašanja. Prolaziće kroz ovaj ciklus rađanja i ponovnog rađanja onoliko puta koliko bude potrebno da bi evoluirali i konačno se vratili Kući.

Kada je naučila ove lekcije, moja mati se uznela na najviši nivo. Našavši se tamo, prestala je da se diže uvis i počela da bez napora klizi napred, ujednačeno i sa razlogom, privučena nekakvom silom. Pored nje su, s obe strane, kovitlajući se prolazili najlepši mogući oblici i boje. Podsećali su na pejzaže, osim što... nije bilo tla. Odnekud je znala da je to cveće i drveće, a ipak, ni po čemu nije ličilo ni na šta ovde na Zemlji. Ove jedinstvene, neopisive nijanse i forme, koje nisu postojale u svetu što je napustila, ispunile su je divljenjem.

Postepeno, moja mati postala je svesna da lebdi iznad nekakvog puta, aleje, s obe strane okružene poznatim dušama - prijateljima, rođacima i ljudima koje je poznavala iz mnogih života. Došli su da je dočekaju, prime, povedu i stave joj do znanja da je sve u redu. Bilo je to neopisivo osećanje spokoja i blaženstva.

Na drugom kraju puta, moja mati je ugledala svetlost. Bila je kao sunce, tako sjajna da je pomislila da će joj sagoreti oči, a istovremeno zadi----- lepa. Nije mogla da skrene pogled s nje. Na njeno iznenađenje,

iako se približavala sve više, oči je nisu nimalo bolele. Raskošan sjaj svetlosti delovao je poznato - nekako utešno. Našla se okružena njenom kolonom i shvatila je da je ova svetlost mnogo više od pukog sjaja: beše to sama suština Vrhovnog bića. Uzdigla se na nivo sveznajuće, sveobuhvatne, sveprihvatajuće i svevoleće Svetlosti. Moja mati je shvatila da je *kod Kuće*. Tu je pripadala. Odatle je poticala.

Potom je Svetlost komunicirala s njom bez reči. Jednom ili dvema neverbalnim mislima, saopštila joj je dovoljno informacija da se ispune tomovi knjiga. Prostrla je pred nju životni vek - *ovaj* životni vek - u vidu slike. Bilo je čudesno gledati ih; pred očima joj se odjednom našlo sve što je ikad rekla ili učinila. Bila je u stanju da oseti patnju ili radost koju je priuštila drugima. Kroz ovaj proces, izvlačila je svoje pouke - *a da joj pri tom niko nije sudio*. Međutim, iako nije izrečena nikakva presuda, *ona* je znala da je to bio dobar život.

Posle nekog vremena, mojoj majci je stavljeno na znanje da će biti vraćena nazad. Ali nije *želeta* da se vrati. Čudno, ali uprkos tome koliko se borila da ne umre, sada uopšte nije želela da ode odatle. Bila je tako predivno spokojna - udobno smeštena u svom novom okruženju, među novim spoznajama i starim priateljima. Želela je da zauvek ostane тамо. Kako je iko mogao da traži od nje da ode?

Kao odgovor na svoje nemo preklinanje, objašnjeno joj je da nije završila svoj posao na Zemlji: mora da se vrati da bi podizala svoje dete. Deo razloga što je bila dovedena ovamo bilo je sticanje specijalnog znanja kako da radi upravo to!

Odjednom je moja mati osetila kako je nešto izvlači iz jezgra Svetlosti i враћа putem kojim je i доšla. Međutim, sada se kretala u suprotnom pravcu i znala je da se враћа svom životu na Zemlji. Napuštajući bliske joj душе, boje i oblike i samu Svetlost, osetila je duboku чејnju i tugu.

Dok se udaljavala od Svetlosti, стечене спознaje почеле су да joj izmичу. Znala je da je *programirana* da zaboravi; nije ni *trebalo* da se сеća. Оčajnički je pokušavala da задржи makar delić, znajući da то sasvim sigurno nije bio san. Borila se da сачува сећanja i utiske, од коjih su mnogi već ишчезли, и morio ju je strahovit osećaj gubitka. Ipak, osećala je unutrašnji mir, jer je sada znala da će, kad kucne čas njenog povratka Kući, biti доčekana ljubavlju. Znala je da to neće zaboraviti. Više se nije plašila smrti.

U tom trenutku, moja mati je заčula daleku tutnjavu motora. Ovog puta, поčeli su od potiljka, спуштајуći se naniže. Iz tutnjave, назрели су se гласови- ljudski glasovi - i otkucaji njenog sopstvenog srca.

Primetila je da je bol, u највећем delu, nestao.

Motori su se kretali naniže, naniže, naniže... a njihova grmljavina je sve više gubila na snazi. Ubrzo je od njih ostao samo onaj osećaj peckanja u tabanima. A potom ni to. Bilo je gotovo. Vratila se u ono o čemu ljudi vole da misle kao o „stvarnom“ svetu.

Nad njom se bila nadnela lekarka, na čijem se nasmejanom licu blistalo neopisivo olakšanje: „Čestitam, Luiz“, rekla je. „Rodili ste prelepog dečkića.“

Smisao svega

U tom trenutku, još uvek me nisu pokazali mojoj majci. Morali su prvo da me okupaju, izmere i prokontrolišu da li je sve u redu. Stoga su je prebacili u njenu sobu. Dok su je vozili niz hodnik, odjednom se našla preplavljeni svime što je doživela i upamtila. Intuitivno je znala da je već zaboravila mnoge od spoznaja koje su, do pre samo nekoliko trenutaka, bile njene: zašto je nebo plavo, zašto je trava zelena, zašto je planeta okrugla i kako je došlo do postanja - savršena logika svega toga. Ipak, takođe je sa sigurnošću znala da *postoji* Vrhovno biće. Bog *postoji*.

Bila je tu i jedna nedvosmisleno jasna spoznaja: *Smešteni smo ovde da bismo izvukli pouke koje će nas učiniti kompletinijim dušama. Da bismo bili spremni da pređemo na sledeći nivo, prvo moramo da živimo u skladu s tim planom na ovom nivou. To je razlog što su neki ljudi stare duše, dok su neki drugi mlade.*

U današnje vreme, možete da nađete mnogo ovakvih informacija u metafizičkim knjigama, ali tada to nije bio slučaj. U knjižarama tada nije bilo knjiga novog doba, a ove lekcije sasvim sigurno nisu bile deo učenja naših bazičnih religijskih tradicija. Moja majka nije imala prijateljice koje bi vodile razgovore o tim stvarima, niti je u bolnicu otisla da traži prosvetljenje - prosto je želela da iz sebe istisne jednu vrlo neodlučnu bebu pre no što siđe s pameti od bola!

Međutim, *neosporno* se promenila. Osećala je to - i znala je da je, što je prava ironija, deo te promene bio rezultat činjenice da je morala da zaboravi tolike stečene pouke. Celog života bila je odgovorna, perfekcionista. Sada, zatičući sebe kako žudi da ovaploti sve principe koje je naučila, ustanovila je da većine ne može da se seti. Kako možeš da primenjuješ ono čega ne možeš da se setiš?

Stoga je moja mati odlučila da je vreme da postane malo manje stroga prema sebi... i drugima. To jest, da će možda pustiti da se u kući nađe po-

koje zrnce prašine, da neće nositi bocu sredstva za čišćenje na godišnji od--- da bi izribala kupatilo u hotelskoj sobi i da će početi da prihvata stvari onakvima kakve jesu.

Dok su je na kolicima gurali niz hodnik, pored nje se pojавio moj otac, žurno hodajući da ne bi zaostao. Dala mu je znak da se prigne bliže. „Kad dođemo u sobu”, šapnula je, „moram da ti kažem nešto što sam isprogramirala da zaboravim.”

Čim su se našli u sobi sami, ako se izuzmu žene u preostala dva kreverte, moja mati je prošaputala: „Soni, ne ponavljam naglas ništa što ti budem govorila. Misliće ljudi da sam luda.”

„Neću, ne brini.”

Opisala mu je sve čega je još mogla da se seti, nastojeći da spreči da joj i tih nekoliko preostalih zrnaca peska isklizne kroz prste. Moj otac ju je čutke slušao i bila je sigurna da ne sumnja ni u jednu jedinu reč. Znao je da ne bi nikad izmisnila tako neverovatnu priču.

Kad je najzad rekla sve što je imala, umor i iscrpljenost počeše da je uspavajuju. Požurivala je oca da što pre ode kući i sve zapise. Te informacije bile su previše dragocene da bi se zaboravile. A on se složio s njom.

Probudivši se, zatekla je sebe kako gleda u ženu na susednom krevertu. Prepoznala ju je od prethodnog dana. Prvo što je pomislila bilo je ošamućeno: *Bože, ala je ružna!* A onda je rekla себи: „Čekaj malo. Koliko juče si stekla spoznaju da izgled nije važan.” Ironija svega toga ju je naterala na smeh.

„Cele noći si pričala u snu”, rekla je cimerka.

„Stvarno?”

„Govorila si delove Svetog pisma.”

„Šta sam rekla?”

„Ne znam. Pričala si na raznim jezicima.”

Na raznim jezicima? Mama nije znala nijedan strani niti stari jezik; uz to, jedini deo Svetog pisma koji je znala napamet bio je 23 psalam⁵ -a i to samo na engleskom.

Zavalila se na jastuke. Toliko pitanja. Ako je ranije i imala ikakvih sumnji u pogledu onoga što joj se juče dogodilo, sada ih više nema. Nešto vrlo neobično dogodilo se u porodajnoj sobi. Znala je da to nije bio san, ako ni zbog čega drugog, a ono zbog toga što te snovi ne menjaju na taj način, ne lako iz temelja. Kako možeš da počneš da sanjaš plašeći se smrti, a

⁵ Gospod je pastir moj, ništa mi neće nedostajati... U mnogim hrišćanskim verama, sveštenik izgovara ovaj psalam prilikom sahrane (prim. prev.)

iz sna izadeš ne samo oslobođen tog straha, nego čak sasvim pomiren s njom - i znajući da ćeš se *uvek* tako osećati?!

Moja mati je želela da se bolje pozabavi svojim doživljajem. Pogotovo je želela da zna šta se tačno događalo s njenim telom u porođajnoj sobi dok je njen svest bila izvan njega, komunicirajući s bićima sazdanim od čiste svetlosti.

Vrlo brzo je ustanovila da to neće ići nimalo lako.

Naime, kad je moja mati upitala lekarku da li se u porođajnoj sobi desilo išta „čudno”, dobila je lakonski odgovor: „Ne, porođaj je bio normalan.” Po rečima lekarke, jedina komplikacija, i to nikakva naročito velika, bila je ta što su morali da upotrebe forceps **6** da bi okrenuli bebu u pravilan položaj za rođenje - vrlo uobičajena praksa u to vreme.

Zakon čutanja

Normalan porođaj?

To nije moglo biti istina. Fraza „normalan porođaj” nikako se nije slagala sa „gubimo je”.

Zatim je moja mati pričala s babicama koje su bile pored nje u pripremnoj sobi ili u porođajnoj sobi, ali nijednu nije uspela da natera da potvrdi da se seća kako ju je čula da priča na stranim jezicima, niti da prizna da je bilo ikakvih problema.

„Sve je prošlo u najboljem redu”, govorile su joj.

Da su lekari i babice bili jedini prisutni u toku porođaja, to bi po svoj prilici bio kraj priče. Međutim, naposletku se moja mati setila bolničarke koja se za vreme porođaja takođe nalazila među prisutnim osobljem. Bolničarke su one koje su „u rovu”. Obavljaju svoj posao tiho, efikasno i bez fanfara. Često su neprimećene i gotovo uvek nedovoljno cenjene. *Bolničarke nemaju mnogo razloga da kriju istinu kad stvari krenu naopako.*

Stoga se moja mati suočila s tom bolničarkom, rekavši: „Znam da mi se nešto desilo u porođajnoj sali.”

Posle dužeg čutanja, bolničarka je slegla ramenima. „Ne smem da pričam o tome, ali ono što smem da vam kažem jeste da ste... *imali... sreće.*”

Gubimo je?

6 Akušerska klešta kojima se, u slučaju izvesnih komplikacija prilikom porođaja, obuhvata glava bebe. Poslednjih decenija ta se praksa izbegava zbog mogućih negativnih posledica po zdravlje novorođenčeta (prim. prev.)

Imali ste sreće?

Ovo bilo dovoljno da potvrди ono što je moja mati već znala: nešto specijalno joj se *jeste* dogodilo onog dana u porođajnoj sali, nešto što je išlo mnogo dalje od donošenja mene malog na svet bez blagodati anestezije. Lekari su je *zaista* izgubili. Umrlaje - i vratila se. Štaviše, o onome što joj se dogodilo nije razmišljala kao o doživljaju „kliničke smrti”, već kao o doživljaju „života posle smrti”. „Klinička smrt” je razvodnjen termin. Moja mati nije bila *klinički* mrtva. Zaista je *umrla*. I poput svih ostalih ljudi koji su umrli i vratili se u život, vratila se kao drugačija osoba. Sada je shvatala da će sve što je u životu bude snazilo, „dobro” ili „loše”, biti baš ono što je u tom trenutku potrebno njenoj duši da bi napredovala. „*Neprestano* se vraćaš... sve dok ne odradiš sve kako valja.” To je deo evolucije.

Ova lekcija ispostavila se kao vrlo prikladna i blagovremena. Upravo me je rodila i, u njenim očima, od trenutka kad sam ugledao svet nisam spadao u domen običnog.

ନୀତି ନୀତି ନୀତି

Da li je ovo bilo tipično majčinsko preterivanje? Možda, s tim što moja mati insistira na tome da je, čim me je videla, dan nakon porođaja, imala odredene dokaze koji su govorili da sam neobičan. Bio sam jedino novorođenče u dečjoj sobi i, ušavši s punom bočicom u rukama, prišla je mom krevecu i zavirila unutra. „Zdravo, maleni”, pozdravila me je. „Sada smo ti i ja naspram celog sveta. Ti i ja.”

Na zvuk njenog glasa oslonio sam se na podlaktice i podigao nestabilnu glavu, lagano se okrenuo ulevo, a potom polako udesno, kao da bih da negledam svoje novo okruženje. Moja mati je začuđeno posmatrala prizor. Da li je moguće? Uvek su joj govorili da su mišići vrata tek rođene bubre suviše slabi za tako nešto.

Krenula je da odloži bočicu na obližnji stočić, a onda s oklevanjem zaštala. Ko zna kakvi sve mikrobi možda gamiju površinom stola? Prosto je mogla da ih zamisli kako u hordama nadiru uz bočicu i ulaze unutra kroz otvor na cucli, zagadujući mleko. Ali nije li upravo spoznala i da će joj biti mnogo bolje bude li ignorisala te svoje sitne opsesije koje su je dotad mučile – da sve ima svoj razlog i svoju ravnotežu?

Umalo. Napravila je kompromis, savivši papirni ubrus i podmetnuvši ga između bočice i površine stola, a potom pružila ruke da me podigne u naručje. Zaljubila se u mene čim me je ugledala.

Kasnije, kad je lekarka došla da je pregleda, mama joj je ispričala kako sam podigao glavu. „Tako male bebe to ne mogu”, odlučno je odvratila lekarku. Potom je otišla u dečiju sobu da bi pregledala i mene.

Trenutak kasnije, mama je začula lekarkin glas iz dečije sobe, od koje ju je delio samo zid. „Daj, svašta”, rekla je lekarka, gotovo prekornim glasom. „Ne bi trebalo da to možeš da uradiš...”

Tog časa, moja mati je sa sigurnošću osećala da se ovde događa nešto zaista izuzetno.

ॐ ॐ ॐ

GLAVA 3

Detinjarije

Od dece stvarno možeš svašta da čuješ.

– Art Linkletter

Kažu da sam kao dete učio brzo, ali da bi mi sve brzo dosadilo. Bio sam maštovit i čudljiv, obziran i nesmotren, nežan i sebičan. Po put većine male dece, bio sam ubeđen da se svet okreće oko mene i mojih potreba. Zašto i ne bih? U mom umu postojala je mala granica između onoga što sam želeo i onoga što sam očekivao da će dobiti. Verovao sam da bi sve trebalo da bude po mome. Baš sve.

Uključujući i planiranje porodice.

Prve pokrete novog života koji se začeо u njoj, moja mati je osetila otprike kad sam napunio dve godine. Ta senzacija javila se u vidu dva zasebna "treperenja", tako da je bila ubeđena da nosi blizance. Tim ginekologa-akušera uporno juje uveravao da greši, čak i onda kad je njen stomak počeo da raste... i raste... i raste. Bila je visoka, mršava žena. Otpozadi, mogli ste nazreti samo njenu visoku, vitku siluetu, ali kad biste je videli sa strane, pojavljivao se profil tako ekstreman da ste mirne duše mogli da joj stavite poslužavnik na stomak.

Obožavao sam da priđem i osluškujem zvuke u maminom stomaku. Kad bih naslonio uvo na njega, unutra bi postajalo vrlo aktivno. To me je fasciniralo.

Nekoliko meseci kasnije, moja mati se ponovo našla u porođajnoj sali, ali ovog puta je dobila sredstvo protiv bolova. Nije čula nikakve motore i nije se otisnula ni na kakvu odiseju.

„Napregnite se“, rekli su joj lekari, kroz jedva podnošljivu zbrku u glavi, i ona se napregla, a potom zaspala. Nedugo potom, probudili su je. „Čestitamo, rodili ste divnu dcvojčicu.“ Zadovoljna (i drogirana), klimnu-

la je glavom i ponovo zaspala. Nekoliko minuta kasnije, ponovo su je probudili. „Napregnite se.“

Okej, pomislila je, *nije da nisam znala.* Stoga im je ponovo izašla u susret.

Sledeće čega se seća bilo je: „Čestitamo, rodili ste divnog dečkića.“ Znajući da je obavila svoje, dopustila je sebi da sklizne u dubok san.

Ubrzo su je ponovo probudili. „Napregnite se.“

„Nije valjda još jedno?!“

Nasmejali su se. „Ne, ne, ovo je zbog posteljice.“

Kad su blizanci najzad stigli kući, mama se iznenadila ustanovivši da njen prvenac -ja - ne deluje naročito zadovoljno.

„Šta je bilo?“, upitala me je.

„Nisam njih 'teo', rekao sam.

„Rekao si da ih želiš“, odvratila je toplim glasom.

„Nisam.“

„Rekao si da želiš batu i sekuru.“

Raskoračivši se i čvrsto malom pesnicom podbočivši desni kuk, pogledao sam majku pravo u oči. „Rek'o sam da 'oču batu ili sekuru. *Iiillllii* sekuru. Vrati im jedno.“

Nisam imao pojma na kakve će sve teškoće nailaziti prilagođavajući se na činjenicu da prostor koji je dotad bio samo moj moram da delim s bratom i sestrom. U narednim godinama, bio je to moj najveći izazov (hajde, i velika životna lekcija).

Otvori vrata

Kada je reč o pametovanju, stvari stoje ovako: ponekad je simpatično, a ponekad baš i nije. Od najranijeg detinjstva, teško sam se mirio sa autoritetom starijih, a još teže izlazio na kraj s dosadom. Bilje to vrlo opasna kombinacija. Ako sam znao da postoji makar mala pukotina koju mi nije dozvoljeno da istražim, sva je prilika bila da će se naći baš tamo. Ako mi je nešto bilo zabranjeno, latio bih se baš toga. Po rečima moje majke, da mi ne bi bilo dosadno, postao sam majstor za „štose“ i objašnjenja. San je bio samo način da obnovim snagu. A čak i tada sam se plašio da bih, dok spavam, mogao nešto da propustim.

U jednom od tih mojih „štoseva“, glavnu ulogu odigrala je moja Nana, mamina mama. Jednog dana, nedugo nakon što su mog brata i sestru doneli kući, Nana je došla kod nas, da nas pazi. To je omogućavalo mojoj

majci preko potreban odmor. Brat i sestra ležali su u svojim krevecima, a mene su privremeno zabavljali nečim na televiziji. Na šporetu su burno krčkala tri velika aluminijumska lonca, jedan pun pelena, a druga dva bočica s hranom za bebe, dok se u mašini u podrumu upravo osušila nova gomila opranog veša. Nana je sišla dole da pokupi veš. Vredna, brza i praktična, nastojala je da to brzo obavi, jer je znala da nije baš najpametnije ostaviti me dugo samog. Naručja punog toplog, tek osušenog i uredno složenog veša, krenula je uz stepenice. Izvirujući preko vrha gomile, odjednom je ugledala podrumska vrata koja počinju da se zatvaraju. Pokušala je da pozuri, ali vrata su se bila zalupila pre no što je uspela da stigne do njih. Brava je škljocnula.

Naslonjena na vrata, s gomilom veša u naručju, Nana je oslobođila jednu ruku i probala kvaku. Nije mogla da je zakrene. „Erik, otvori vrata“, rekla je umiljatim, kontrolisanim glasom.

„A-a“, odvratio sam, još umiljatije.

„Hajde, otvori Nani vrata.“

„A-a.“

Nana je znala - strog pristup kod mene neće urodit plodom. Ali nije nameravala da dozvoli da je nadmudri dvoipogodišnji šmrkavac, koliko god pametan on bio za svoj uzrast - pogotovo s tri lonca ključale vode u jednoj i dvema usnulim bebama u drugoj sobi. Stoga je pokušala drugačiji pristup. „Kladim se da ne možeš da dohvatiš kvaku“, rekla je, igrajući na kartu moje tvrdoglavosti.

„E, baš mogu.“

„Čik da te vidim.“

Nisam odgovarao.

Nana je počela da se preznojava od muke. Gotovo da je mogla da čuje zujanje točkića u mom mozgu dok analiziram situaciju. Međutim, naposletku, baš kao što se nadala, morao sam da se dokažem. Malčice sam z----- kvaku. Čula je tih zveket.

„Kladim se da ne umeš da je otključaš“, rekla je.

„E, baš umem.“

Ponovo me je izazvala, istim onim umiljatim glasom: „Čik da te vidim.“

Usledila je još duga pauza. Veš u njenom naručju postajao je sve teži. Mehanizam brave sastojao se od male okrugle kvake koja se gurne prema unutra i zakrene. Kad bi se otključala, začulo bi se tiho škljoc, i Na-- vrebala taj zvuk. Morala je brzo da dela. Nije želela da me udari vratima ako ih suviše naglo otvorи, ali to joj je bila jedina šansa.

Nisam odoleo.

Škljoc.

Nana je brzo gurnula vrata i otvorila ih brže nego što je očekivala. Još uvek topao i tek složen veš razleteo se po podu. Vrata su me oborila pre no što sam stigao da potrčim. Šokiran, sedeо sam na podu i plakao.

Nana je otrčala da skloni lonce s vatre, a potom se vratila da me uteši.

Imao sam samo dve i po godine i, već tada, Nana je znala da je njen karijera bebi-siterke zauvek gotova.

U oblacima

Nana je bila mamina mama, a „Baba” je bila očeva. Baba je bila srdačna, jaka, slika i prilika bake iz Starog sveta koja je šakom i kapom delila one sočne, cmoktave poljupce u obraz - one od kojih bi i Huver pocrveneo. Bila je puna života, s beskrajnom energijom i opakim smislom za humor, koji je često izazivao nelagodnost kod „konzervativnijih” rođaka. Na prazničnim večerama sedela je pored mene; kad bih malo duže boravio kod nje, izjutra bi me odvela u baštu da beremo jagode i drugo voće, a posle toga pravila odličan, obilan doručak. Kasnije bi me uzela u naručje i nosala naokolo na jednoj ruci kao da sam perce, a za to vreme čistila, brišala prašinu, usisavala i razgovarala telefonom. Voleo sam takvo kretanje, taj osećaj da putujem kroz prostor ne koristeći noge. Što više i što brže, samo sam to želeo. Bože, kako sam je voleo.

Jednog januarskog dana, Babaje otišla u bolnicu i više se nikad nije vratila.

Izgleda da je, dok je ležala u bolničkom krevetu, osetila bol u grudima i posegla za tasterom da pozove sestru - ali nije stigla da ga pritisne.

Moji roditelji morali su nekako da mi objasne Babin naprasni nestanak iz mog života.

„Zaspala je”, rekli su mi, „i više se neće probuditi.”

Razmislio sam malo o ovom objašnjenju, a potom ga odbacio. „Ja mogu da je probudim”, rekao sam. „Ako joj stavimo tri aspirina u usta i ako joj skačem po stomaku, probudiće se.” Skakanje po njenom stomaku bilo je moja rezervna strategija, za slučaj da aspirin koji joj se topi na jeziku ne bude dovoljan podsticaj da otvori oči i nastavi da živi.

Bio je to jedan od retkih trenutaka u kojima sam video oca kako plače.

Ubrzo je održana sahrana, kojoj mi nisu dozvolili da prisustvujem. Moji roditelji su smatrali da bi za mene, kao petogodišnjaka, bilo previše

traumatično da vidim beživotno telo svoje bake. Baba je umrla i svi su doobili priliku da se oproste s njom sem mene.

Uveče bih legao u krevet i mislio na nju. Ponekad bih tiho plakao, jer mi je nedostajala i, premda u to vreme nisam razumevao taj pojam, nisam imao osećaj svršetka.

U međuvremenu, ipak, znao sam da me Baba nije zaboravila, iako nisam mogao da se pozdravim s njom. Tačno sam znao gde je i znao sam da odatle pazi na mene, kao što je uvek činila. Znao sam to zato što mi je uvek pomagala kad je bilo „potrebno” – na primer, kad bih igrao fudbal s drugovima a počela bi da pada kiša. Svi bi hteli da idu kući, a pošto bi se igra tako završila, ja bih im rekao: „Sačekajte tamo; odmah se vraćam.” I dok bi se oni tiskali na našem tremu, ja bih otrčao iza kuće, tamo gde niko nije mogao da me vidi, podigao pogled ka nebu i rekao: „Baba, molim te, je li očeš da učiniš da kiša prestane?”

I kiša bi najčešće prestala. Izgledalo je kao da me moja Baba zapravo uopšte nije napustila.

U zavadi sa školom

Ubrzo je došlo vreme da krenem u predškolsko. Od prvog trenutka kad sam prekoračio prag škole, nasmrt sam se dosadivao.⁷ Uglavnom sam sanjario, ali to nisu bile tipične fantazije malog dečaka – da budem fudbaler ili neki heroj ili da se borim s čudovištima. (Dobro, de, ponekad bih razbio jedan ili dva džinovska uragana... ali zar to ne radimo svi?) Mnogo češće, zamisljao sam da sam prorok iz Delfa. Nisam bio baš sasvim siguran ko ili šta mu to dode, ali ipak sam, nekako zamišljao sebe kako sedim u nekoj zabavnoj pećini i sačekujem gomile ljudi koji dolaze da potraže moj savet.

Takode sam razmišljao o podvizima za koje sam prosto znao da su izvodljivi, kao na primer, prolazak rukama kroz zidove. Bio sam siguran da bih, ukoliko bih se na tri dana zaključao u svoju sobu, smislio način da to uradim. Ali, začudo, niko nije bio spreman da mi to dozvoli. Biće da su i sami pokušali kad su bili mali i zaključili da je to samo gubljenje vremena.

Vaspitači nisu odobravali moje sanjarenje, a verovatno im se još manje dopadala moja nepažnja. Često sam ometao čas, tako što sam izvodio besne glište i privlačio pažnju na sebe, ili tako što sam ih ignorisao i gubio

⁷ U SAD je predškolsko obrazovanje (*kindergarten*) oduvek u sklopu škole, a ne vrtića (prim. prev.)

se u sopstvenom svetu. Pre isteka moje prve školske godine, toliko sam puta upao u nevolje da se moja mama rasplakala pred direktorom škole.

„Hoće li ovome ikad doći kraj?”, jecala je, nemerno ponavljajući reči koje je izgovorila dok me je rađala.

„Hoće, kad se bude zainteresovao za nešto”, rekao je direktor.

„A kad će to da bude?”

„Ko to zna?” Direktor je načas začutao, a zatim se bespomoćno nasmjao. „U slučaju *mog* sina, nije se dogodilo sve dok nije upisao fakultet.”

Nije da me ništa nije interesovalo; prosto se ta moja interesovanja nisu manifestovala u školi. Bio sam očaran kad mi je deda poklonio punu kutiju starih, pokvarenih ručnih satova. To je bilo vreme kad su ručni satovi bili složene misterije sastavljene od sićušnih, interaktivnih delova (pre digitalne revolucije). Kad god bi se neki njegov ručni sat pokvario a sajdžija ne bi uspeo da ga popravi, deda bi ga odložio u staru kutiju za cigare, zajedno s ostalim koje je snašla ista sudbina. Jednog dana mi je doneo taj svoj „kovčežić s blagom” u vidu pokvarenih satova. Nijedan nije radio i, dabome, svi su bili preveliki da bih ih nosio, ali to mi nije smetalo. Svejedno sam želeo da se igram njima. To sam i uradio. Navio sam jedan, a on je počeo da kuca. Navio sam i drugi, i on je počeo, ali je onda stao. Treći nije mogao ni da se navije, pa sam ga malo protresao. Nekoliko minuta sam čvrsto stezao onaj koji je počeo da radi, pa stao. Ponovo je proradio i nastavio da kuca. Držao sam isto tako onaj koji sam protresao, pa je i on proradio. Uskoro sam „popravljaо” stare satove svojih drugara. Valjda je to neki princip suprotan onom - koji god to bio - što izaziva da se satovi *kvare* ako ih određene osobe nose.

Za neke ljude, međutim, sposobnost da popravljam satove ne otvara jući ih nije bila toliko važna kao sposobnost da bojim unutar linija i napamet recitujem delove iz *Dika i Džejn⁸* Ti moji akademski nedostaci smatrani su dovoljno ozbilnjim da je, kad sam išao u drugi ili treći razred, socijalna radnica došla kod nas da bi proverila u kakvom okruženju živim i videla zašto sam loš u školi. Nedugo nakon što je došla, zamolio sam je da mi objasni šta je to *beskonačnost*. Uzrujana, đipila je sa stolice i izjurila iz kuće.

„Da znate da ћu direktoru da kažem za ovo”, doviknula je preko ramena.

Čak i ako mu je rekla, nikada nismo saznali šta joj je odgovorio.

⁸ *Dick and Jane* je serija slikovnica nastala još pedesetih godina prošloga veka. zamišljena kao kombinacija ilustriranog bukvara i početnog udžbenika iz poznavanja društva (prim. prev.)

Ovoga puta, kraj

Postojao je dobar razlog za razmišljanje o beskonačnosti, jer mi je, baš u to vreme, predstojao novi gubitak: moj pas Silk, dobermanka, imala je već dve godine kad sam se ja rodio, a ipak je dostojanstveno izdržavala moje detinje ponašanje, uključujući i naviku da koristim njenu donju usnu kao ručku za koju sam se pridržavao dižući se na noge i sapličući se uoko-jo dok sam učio da hodam. Trzala se od bola, ali nije nikad škljocnula čeljustima, pa čak ni zarežala. Nekako je znala da sam mali i da mi je potrebna njen ljubav i zaštita.

Voleo sam osećaj kada dodirnem nešto hladno, između ostalog i Silkinne uši. Kad bi spavala pored mog kreveta, prebacio bih ruku preko ivice i blago stisnuo prstima njeno uvo. Dodir bi ga na kraju zagrejao (što nije bilo ono što sam želeo), pa bih se prebacio na drugo, i tako redom, kad god bi se uvo zagrejalo. Kad bi oba njena uva postala previše topla da bi bila zanimljiva, pustio bih Silk napolje da se rashladi. Posle nekih desetak minuta, začuo bi se kratak lavež s ulaznih vrata – njen signal – i znao sam da je spremna da uđe i da krenemo iznova. Posle dva kompletne ciklusa ovog rituala, bio bih spreman da utonem u san.

Kad sam napunio deset godina, Silk je imala dvanaest (što je ravno čoviku starom osamdeset četiri godine) i bila je lošeg zdravlja. Majka i otac su se dogovorili da, kada više ništa ne bude moglo da se učini za nju, neće dozvoliti da pati; daće da je uspavaju.

To je bila najteža godina za Silk. Bilo je dana kad, iako se svojski trudila, ta životinja koja mi je pomogla da naučim da hodam jednostavno nije uspevala da se uspravi na noge. I odraslima je bilo teško da to gledaju, a kamoli detetu. Ceo moj svet se uzdrmao. Došlo je vreme da je odvedemo kod veterinara i bili smo prilično sigurni da će to biti *onaj* odlazak.

Bilo je to pred sam Dan zahvalnosti. Odlučili smo da sačekamo da praznik prođe. Na Dan zahvalnosti, majka je dala Silk veliki tanjur pun čuretine sa sosom, pireom i nadevom. Silk, čija se ishrana sastojala od veoma malo hrane „za ljude”, oklevala je. Delovala je pomalo zbumjeno, dok je kružila pogledom tražeći odobrenje od nas, a zatim odlučila da ne pravi pitanje i pojela svoj poslednji obrok.

Sutradan smo je odveli veterinaru. Mama je ovog puta ostala kod kuće. Prisećajući se osećanja nedovršene priče kada sam izgubio Babu, insistirao sam na tome da podem s ocem. Dok sam sedeo u čekaonici s medicinskim mirisima i slikama u stilu Normana Rokvela koje su prikazivale

pse kako igraju karte, sve mi se činilo tako hladnim. Onda je izašao otac i rekao mi da je to to: uspavaće Silk. Da li želim da budem unutra? Išao sam sa ocem i veterinarom dok su vodili Silk starim hodnicima, pa kroz zadnja vrata u dvorište. Oprostio sam se s njom i potom posmatrao kako joj vetrinar daje injekciju. Posle nekoliko sekundi, lagano se srušila na zemlju. Potom su je podigli i odneli u krematorijum.

Te i mnogo narednih noći ponovo sam plakao za nekim koga sam voleo. Ovog puta, međutim, priča je imala svoj kraj. Beskonačnost nije izgledala tako daleka, ni večnost tako duga.

Priroda / vaspitanje

Kad sam iz predškolskog prešao u osnovnu školu, moja svest se nekako razvila. Još uvek mi je sve brzo dosadivalo i mnogo sam vremena provodio sanjareći, ali u retkim prilikama kad bih dospeo kod istinski inspirativnog učitelja koji je umeo da podstiče na razmišljanje, isticao sam se iznad svih očekivanja. Nažalost, tada kao i danas, takvi učitelji bili su izuzeci, a ne pravilo.

Atmosfera u kući omogućavala mi je da budem napredan za svoje godine. Roditelji su me tretirali kao odraslog; nisu mi se obraćali s visine, već su me uključivali u razgovore i odlučivanje, priznajući me kao ličnost čije je mišljenje važno.

Svakog dana, jedva sam čekao da se vratim kući iz škole. Činilo se da je uvek puna fascinantnog sveta. Moji roditelji imali su širok krug vrlo zanimljivih prijatelja: antropologa, psihologa, umetnika, lekara, advokata i tako dalje. (Da sve bude još lepše, ova raznolika grupa inspirisala je i raznoliku kuhinju, praćenu biranim ukusima i aromama.)

ବୁଦ୍ଧି ପାଇଁ ପାଇଁ

Budući da sam odrastao u domu lišenom bilo kakvih predrasuda i bio u kontaktu sa tako različitim ljudima, bilo je sasvim prirodno to što su mi i dalje smetali pristrasni i diktatorski nastrojeni autoriteti – ili, bolje rečeno, ja sam nastavljao da smetam pristrasnim i diktatorski nastrojenim autoritetima.

Moja gimnazija imala je stroga pravila u pogledu kašnjenja na nastavu. A ja sam, iako sam živeo dovoljno blizu da sam mogao pešice da dolazim u školu, večito kasnio. Minut ovde, dva tamo – sitnica, ali ne i za pro-

fesore u mojoj gimnaziji. Učenik koji je stizao posle zvona morao je da ima posebnu dozvolu za ulazak na čas.

Problem je bio u tome što se ta dozvola dobijala isključivo uz pismeno opravdanje doneto od kuće. Uvek sam otezao do poslednjeg časa i nikad nisam bio siguran kad će zakasniti, a pismeno opravdanje od kuće nisam mogao da donesem drugačije nego da se vratim kući i zatražim ga od majke. Zbog toga, redovno sam propuštao polovinu prvog časa. Zašto mi je bilo tako teško da krenem tih 15 minuta ranije? Nije imalo logike - ali nije se ni menjalo, takođe. Kao da prosto nisam funkcionisao prema istom konceptu vremena kao svi ostali; računao sam da, ako izjutra izađem u 8:01 i hodam dovoljno brzo, u 7:50 mogu da stignem u školu.

Na kraju sam upitao majku da li bi joj smetalo ako bih, onda kad mi zatrebaju, sam sebi pisao opravdanja za kašnjenje i potpisivao ih njenim imenom. Imajući u vidu da ovako propuštam skoro ceo čas šetajući tamo - ovamo, nevoljno je pristala.

Jednog dana me je dežurni profesor uhvatio da sam sebi pišem opravdanje. Bio je od onih nadobudnih tipova, bivši oficir, čiji je sopstveni sin bio školski primer problematičnog vladanja (da se čovek zamisli, zar ne?).

Upirući prstom u opravdanje koje sam pisao, ozlojeđeno je graknuo, savvažan: "Šta to radiš?"

„Pišem sebi opravdanje za kašnjenje", glasio je moj spokojan odgovor.

„Ostaćeš danas na kaznenoj nastavi zato što si falsifikovao majčin potpis."

„Ne, neću. Falsifikat je kad se to čini bez znanja i saglasnosti roditelja. A ja imam i jedno i drugo."

Odgovori poput ovog nisu me činili miljenikom profesora. „Kako se zoveš?", zahtevao je da zna dežurni profesor.

„Erik Perl." Ustao sam, pokupio svoje stvari i pogledao ga u oči. „P-E-R-L." Potom sam se okrenuo i otišao na čas.

I tako, između tih događaja-tih lekcija-nastavljao se moj mlađački život. Moj otac je bio suvlasnik kompanije koja je proizvodila automate za pića i hranu, zajedno sa svojim ocem i bratom. Bio je i dobrovoljni policajac. Mama je bila domaćica i podizala je nas troje. Takođe je tu i tamo radila kao model i organizovala modne revije. Tata je izlazio iz kuće u 7 ujutru, upravo u vreme kad bi mama gurala nama tromu doručak niz gušu, kao kad mama-ptica hrani svoje mlade. Nisi mogao da izađeš iz kuće dok ne smažeš doručak i ne poneseš punu torbicu za užinu sastavljenu od „sve četiri grupe namirnica" (paradigma na koju su se roditelji, to vreme, još uvek primali). Sa trinaest godina, imao

sam svoju bar-micvu. Nedeljom sam ponekad odlazio u crkvu sa svojim drugovima.

Predškolsko, osnovna škola, gimnazija: novi prijatelji, testovi, maturske večeri, dobijanje vozačke dozvole i, najzad, matura, prijemni ispit i koledž...

Odlazak

Ubrzo sam otkrio da položena matura ne znači i „slobodu”; moji roditelji su bili rešeni da me zadrže u blizini. Kao i obično, ja sam imao druge ideje. Zašto da ostanem u Nju Džersiju? Hteo sam da upišem koledž u Kaliforniji. Pomislio bi čovek da sam rekao „na Severnom polu”.

„To je predaleko”, uporno su tvrdili moji roditelji. Razborita diskusija pretvarala se u rastuće neslaganje, a ono u opštu galamu.

Na kraju, dostignut je kompromis: mogu da se upišem na koledž u Majamiju, u Floridi. Moji roditelji su smatrali da je takav plan bezbedan - ne samo da je Majami duplo bliže kući od Kalifornije, već se i moj deda Zejda, očev otac - onaj koji mi je poklonio kutiju sa satovima kad sam bio klinac - preselio tamo nedugo nakon Babine smrti. Zamisao je bila da Zejda drži na oku svog unuka. Najzad, ipak sam bio prvoroden sin prvorodenog sina.

Na kraju se ipak ispostavilo da su me roditelji izgubili na celu jednu godinu.

Upisao sam se na Univerzitet u Majamiju.

Roditelji su mi uvek govorili da mogu da *budem sve* što želim da budem, da mogu da *radim sve* za šta se odlučim. Bio je to odličan koncept za odrastanje, ali za mene, nedostatak unutrašnjeg kompasa postajao je sve veći problem što sam bivao stariji i počinjao da razmišljam o nalaženju karijere. *Biti sve i raditi sve* nije me baš najpreciznije usmeravalo. Stvar je bila u tome što me ništa nije interesovalo, tako da nije bilo onoga za šta bih se „odlučio”.

I tako sam se smesta posvetio... potpuno nepovezanim studijama. U samo jednoj školskoj godini, razmatrao sam čak tri različita predmeta studiranja: psihologiju, uvod u pravo i moderni ples. Nisam imao pojma što želim da radim. I, kao i uvek, ništa nije uspevalo da me zainteresuje na duže staze.

Zejda je uočio da sam, živeći samostalno u Majamiju, počeo da evoluiram - i želeo je da se taj proces nastavi. Ne tražeći dozvolu od mojih rodi-

telja, predložio je mogućnost da drugu godinu studija provedem na Mediteranu. Bila je to vrlo uzbudljiva perspektiva. Dok su se mojoj glavom rojile vizije Rima i Atine, Zejda je pobliže „definisao“ *Meditoran*. Imao je za njega ime od milja. Zvao ga je *Izrael*. Korak ispred situacije, kao i uvek, Zejda je izvadio iz džepa brošuru o jednogodišnjim studijama u Izraelu, programu za razmenu namenjenom američkim studentima. Potom je ponudio da finansira celu stvar. Da li su uopšte moji roditelji i mogli da odbiju tako nešto?

Više od meda i mleka

Studenti koji su putovali u Izrael uglavnom su odlazili tamo očekujući da Bog sиде s nebesa, a da ulicama teku med i mleko. I bivali su razočarani. Ja sam, međutim, otišao tamo očekujući malo više od puke godine provedene izvan SAD, te tako bez nerealnih očekivanja koja bi se isprečavala preda mnom - i zaljubio se u ama baš *sve*. Put u Svetu zemlju bio je najupečatljivija godina mog dotadašnjeg života. I dan-danas se budim iz snova u kojima sam još uvek tamo, među onim ljudima, drevnim hramovima i nestvarnim pogledom sa Sinajske gore.

Po povratku u Sjedinjene Države, zakoračio sam u isti onaj život koji sam ostavio za sobom. Šta god da sam otkrio u Svetoj zemlji, nije otkrivalo svoju svrhu - ili možda jeste, ali je ja nisam prepoznavao. Vratio sam se, dakle, i ponovo suočio sa svojom dilemom: izborom predmeta studija.

Ideja mi je pala na pamet godinu dana pre no što sam otišao na svoje putovanje. U toku one godine koju sam proveo u Majamiju, imao sam neka iskustva s rolfingom, vrstom masaže dubokih tkiva osmišljene radi opuštanja telesne muskulature.¹⁰ Neki moji prijatelji prošli su kroz deset preporučenih seansi rolfinga i video sam fizičke promene koje su bile rezultat toga. Njihove slike „pre“ i „posle“ bile su dovoljne da se i ja podvrgnem "rolfovaju".

Seanse su promenile moje držanje tela i kao da su me otvorile prema širem načinu gledanja na svet. Izgrađena na konceptu fidbek petlje između uma i tela, teorija koja стоји u osnovi rolfinga kaže da on oslobađa vaše pojedinačne mišiće i u tom procesu oslobađa nataloženi bol - fizički i

10 Rolfing predstavlja kombinaciju masaže dubokih tkiva sa psihološkim savetovanjem. Po ovoj metodi, svi mišići imaju „memoriju“, koja može da izazove probleme ukoliko je pacijent ne kontroliše (prim. prev.)

emocionalni, stari i novi. Dok prolazite kroz te seanse, često se dešava da proživljavate iskustva iz prošlosti u procesu, u kojem vas napušta nelagodnost koju su ona u vama izazivala. Kao rezultat, neretko dolazi do fizičkog, ali i emocionalnog preobražaja. To novo postojanje, oslobođeno mnogih starih patnji, omogućava vam da se krećete, stojite i držite sasvim drugačije. A kad se drugačije držite - to jest, kad zauzimate drugačiji fizički prostor - zauzimate i drugačiji emocionalni prostor.

Impresioniran i konceptom i rezultatima, razmišljao sam o tome da i sam postanem rolfer. Međutim, moji roditelji su smatrali da bi rolfing mogao da bude samo trenutna moda, a potom padne u zaborav i ostavi me profesionalno nasukanog. Možda bi, nagovestili su, trebalo da razmotrim neku dokazaniju oblast zdravstvene profesije: kiropraktiku. Ako ništa drugo, barem će imati u rukama diplomu koja će ublažiti eventualni pad.

Pristao sam da oputujem u Bruklin i razgovaram s kiropraktičarom s kojim me je upoznao porodični prijatelj. Doktor mi je preneo bazičnu filozofiju na kojoj se temelje umeće i nauka kiropraktrike. Objasnio je da postoji univerzalna inteligencija koja održava organizaciju i ravnotežu kosmosa; i da u svakom od nas postoji produžetak te inteligencije, zvan *urođena inteligencija*, koji nas drži u životu, zdravlju i ravnoteži. Ova urođena inteligencija, ili životna sila, komunicira sa ostatkom našeg fizičkog bića preko našeg mozga, kičmene moždine i preostalog dela nervnog sistema - sistema koji kontroliše ceo naš organizam. Sve dok postoji otvorena i slobodna komunikacija između našeg mozga i tela, zadržavamo optimalno zdravlje.

Kad se jedan od pršljenova pomeri ili izmesti, to može da rezultuje pritiskom na naše nerve i time inhibiše ili preseče komunikaciju između mozga i dela tela koji konkretni nervi napajaju. Kao rezultat ovog ometaњa, može da dođe do razaranja ćelija ili slabljenja imunološkog sistema, što izaziva nelagodnost koja prethodi bolesti. Kiropraktičar otklanja smetnju izazvanu ovim razmeštanjem pršljenova (zvanim *subluksacija*) u našoj kičmi i omogućava životnoj sili da ponovo preuzme kontrolu, vraćajući nas tako u zdravo, uravnoteženo stanje. Drugim rečima, ovo je lečenje koje otklanja uzrok, umesto da pokriva ili leči simptome.

Kad mi je odjednom postalo jasno da glavobolje kod ljudi nisu rezultat urođenog nedostatka aspirina u krvi - kao što TV reklame pokušavaju da nas ubede - i da zaista mogu da učinim nešto da pomognem, odlučio sam da postanem kiropraktičar. Nisam zastao da razmislim o tome koliko je to ogroman korak, niti sam predvideo ulogu koju će to na kraju odigrati u mom životu. Tada mi nije bio u svesti koncept sinhroniciteta.

Odjednom je sve „leglo“ na svoje mesto. Preplavile su me uspomene na fantazije iz detinjstva - ili su to bile vizije? - da pomažem ljudima kao prorok iz Delfa. Možda je to za mene bio način da učinim nešto u tom smeru. Sve što sam u tom trenutku znao bilo je da je nešto što je doktor rekao pogodilo u žicu. Nešto u vezi s tim delovalo je savršeno - i to mi je bilo sasvim dovoljno. Predstojao mi je prvi korak u novom pravcu - onaj koji će me naposletku primaći bliže mojoj sudbini.

• • •

GLAVA 4

Novi put otkrića

Naravno da si vidovit; jedino što nisi svestan toga.

– moja prijateljica Debi Lujken

Natrag u školu

Bruklinski kiropraktičar s kojim sam razgovarao preporučio je Kli-vlendov koledž za kiropraktičare u Los Andelesu. Prijavio sam se i primili su me.

I tako su, eto, moji roditelji na kraju ipak ostali bez svog sina - i to zbog Kalifornije, u koju je sve vreme i htio da ode. S druge strane, naposletku su dobili doktora, tako da je to, valjda, dovelo stvari u ravnotežu.

Uvek ću se sećati svog prvog dana na kiropraktičarskom koledžu. Bilo je mnogo brucoša, više od osamdeset. Morali su da uklone montažni zid jer nismo mogli da stanemo u jednu prostoriju. Instruktor je zamolio svakog od nas da ukratko iznese svoje razloge za to što želi da bude kiropraktičar. Počeo je od studenta koji je sedeo na suprotnom, levom kraju prvog reda, i nalazio se, dabome, najdalje od mog mesta, na desnom kraju poslednjeg reda u prostoriji. Odatle, priče su se redale kroz redove studenata. Sedeo sam i slušao priču za pričom o tome kako je ovaj student bio paralizovan dok nije otišao kod kiropraktičara; kako je kancer onog studenta nestao; onoj studentkinji se vratio vid; drugoj su otklonjene migrene od kojih je patila celog života - i tako dalje i tome slično, beskrajn niz trajnih izlečenja koja su nadmašivala sve što je neko ko se ne bavi kiropraktikom navikao da čuje. Pogotovo ja. Zejda je još uvek nazivao kiropraktičare „leđolomcima“.

Najzad je došao i moj red da govorim. Osamdeset tri glave okrenule su se da saslušaju moju priču - poslednju za taj dan. Da li je bila onaj vrhunski ep koji je ispratio studente na njihov put blistavim novim životnim sta-

zama? Mislim da nije. Bio sam jedini u klasi koji nikada nije čak ni poseo kiropraktičara. Što se toga tiče, još uvek nisam sasvim precizno znao šta je to kiropraktičar. Samo sam se prisećao nekih delova onoga što mi je doktor rekao tokom našeg dvadesetominutnog razgovora - nečega o oticanju smetnji i dopuštanju organizmu da sam sebe leči. Priča je zvučala tako savršeno logično kad mi ju je objasnio, da mi ni jednog trenutka nije padalo na pamet da je proverim, podrobnije proučim ili porazgovaram s još nekim o njoj. Ustao sam, pogledao u gomilu i čuo sebe kako govorim: „Pa... zvučalo je dobro.“

Ako ne možeš da nađeš, znači da se previše trudiš

I tako, ponovo sam se našao u školi - s tim što su stvari, ovog puta, izgledale malo drugačije. Pre svega, bili su to škola i smer studija koje sam *sam* odabrao. To je predstavljalo ogromnu razliku.

Pošto nisam bio sklon tome da sve vreme provodim nad knjigom, uživao sam u druženju, žurkama i istraživanju svog novog grada. Zaposlio sam se honorarno u prodavnici obuće, jer sam, iako su mi roditelji slali dovoljno novca za troškove školovanja, želeo da zaradim nekoliko dolara više za one stvari koje sam *ja* želeo da radim. Jednog dana je mušterija - istraživač u seismološkoj laboratoriji - došao da kupi cipele. Kupujući, u razgovoru je onako uzgred pomenuo da laboratorijski predviđa zemljotres u južnoj Kaliforniji tokom naredna 24 sata.

„Jeste li pominjali to ostalim prodavcima ovde?“, upitao sam ga.

„Ne, nisam.“

„Odlično. I nemojte.“ Osmehnuo sam se. Uzvratio mi je osmeh shvatiti, a potom platio svoje cipele i otišao.

Nekoliko minuta nakon što je taj čovek otišao iz prodavnice, pretvarao sam se da mi se „javlja“ i obznanio svojim kolegama da imam *osećaj* da će se, u toku naredna tri dana, dogoditi zemljotres.

I dogodio se, baš kao što sam i „predskazao“. Svi su ga osetili, a objavljen je i u vestima. Moje kolege bile su impresionirane.

Nekoliko dana kasnije, bez intervencije seismologa, obuzeo me je *osećaj* da će se desiti još jedan zemljotres. Odvažno, rizikovao sam i obznanio i njega.

Verovali ili ne, stvarno se ponovo zatreslo.

Kao da se nešto u meni pokrenulo. Tokom sledeće dve ili tri godine, precizno sam predskazao 21 od 24 zemljotresa.

Jednog popodneva, moj cimer je, vrativši se u stan, našao ceduljicu koju sam mu ostavio: *Zemlja će se tresti*. Kasnije mi je ispričao da se zemljotres dogodio upravo u trenutku dok je čitao poruku na ceduljici. Njegova devojka je sve vreme stajala pored njega... vrišteći.

Drugi put, dok sam ručao sam u restoranu, osetio sam kako počinje još jedan zemljotres, od one vrste koja pravi „kotrljajuće“ kretanje. Dok se njegov intenzitet povećavao, osvrnuo sam se po prostoriji. Niko drugi nije reagovao. Ničija čaša s vodom nije podrhtavala; lusteri su nepomično visili s tavanice. A ipak, u isto vreme ja sam ih video kako se njišu. Za mene je potres bio vrlo stvaran. Ustao sam i požurio napolje, na ulicu. Nije mi bilo jasno zašto niko drugi ne beži, zašto se svuda oko mene život odvija s monotonom normalnošću Mejberija.

Izgledalo je sasvim neverovatno. Zemlja je još uvek podrhtavala; osećao sam to. Bio je to najduži kotrljajući zemljotres koji sam ikada doživeo; Ipak, kombinacija njegovog nestvarnog kretanja i činjenice da ga izgleda niko drugi ne primećuje naterala me je da zaključim da mora biti da se u stvari uopšte i ne dešava. Pokrio sam se ušima i vratio se u restoran. Bilo mi je dragو što sam ručao sam; objašnjavanje mog naglog istrčavanja na ulicu verovatno bi bilo... malčice poteže.

Ali ako to nije bio stvarni zemljotres, onda mora da je bilo još jedno predviđanje. Drugo objašnjenje nije postojalo.

Vraćajući se kući iz restorana, svratio sam u perionicu da uzmem svoj veš i pomenuo vlasnicima da će te večeri biti zemljotres. Svi su se smejali.

Dve nedelje kasnije, kad sam nakupio dovoljno prljavog veša da napunim pola tuceta velikih jastučnica, ponovo sam otisao u perionicu. Bořeći se da izvirim iznad prve gomile od tri koje sam poneo na rukama, stopalom sam napipavao vrata. Pažljivo ih gurnuvši, pomno sam se trudio da na isti način lociram tezgu. Odjednom se nečiji glas zaorio toliko glasno da me iskreno čudi što nisam od iznenadenja pobacao sve tri kese s vešom u vazduh.

„Evo ga! To je taj!“, vikala je žena iza tezge, s osetnim rusko-jevrejskim naglaskom. „Evo moje adrese“, rekla je, gurajući mi u ruku na brzinu išvrljano parče papira. „Da me pozovete telefonom pre nego što se novi potres dogodi!“

Otad nadalje, kad god bih ušao u tu radnju, tražili su od mene da predvidim kad će biti novi zemljotres. I trudio sam se, zaista - ali kao da tako nije išlo. Nisam mogao na silu; predviđanja su dolazila samo onda kad sam gledao svoja posla.

Nisam ni bio svestan toga, a naučio sam veliku istinu: *Ako ne možeš da nađeš, znači da se previše trudiš.*

Vaskrsenje

Tu i tamo, uštedeo bih dovoljno para od svog studentskog budžeta da odem na dva filma zaredom u bioskopu koji se nalazio iza čoška, nedaleko od mog stana. Jednog popodneva, stigao sam taman na vreme da vidim drugi po redu, „B“ film - *Vaskrsenje*, sa Elen Bernstein u glavnoj ulozi. Naravno, ovo „B“ odnosilo se samo na redosled prikazivanja, jer je gospođa Bernstein za svoju ulogu u tom filmu kasnije nominovana za Oskara za najbolju žensku ulogu.

Vaskrsenje se zasniva na priči žene po imenu Edna Me koja posle automobilske nesreće umire na operacionom stolu... i vraća se u život. Posle izvesnog vremena, ustanavljava da poseduje moć isceljivanja - nekakvo „polaganje ruku“. Samo dodirivanjem osobe i istovremenim prepustanjem u stanje ljubavi postizala je izlečenje. Ponekad bi preuzela u sebe njihove bolesti ili slabosti - uklanjajući ih iz tih osoba - i potom izbacivala simptome iz sopstvenog organizma. U drugim prilikama, do izlečenja kao da je dolazilo milošću Božjom, bez potrebe da išta preuzme u sebe.

Bio sam toliko fasciniran ovim filmom da sam posle njega odsedeo i odgledao onaj prvi film - i ne sećam se više koji je bio - da bih potom ponovo gledao *Vaskrsenje*. Drugoga dana sam doveo neke prijatelje da ga gledaju. Kasnije sam doveo još prijatelja. Nisam imao pojma šta me to i zašto tako vuče da iznova gledam ovaj film. U to vreme, premda je tema isceljivanja u filmu bila zanimljiva, ono što me je istinski dirnulo bila je sličnost između filmskog prikaza doživljaja kliničke smrti Edne Me i onoga kroz šta je prošla moja mati na dan mog rođenja. Nisam nikad video ili pročitao ništa na tu temu, a taj film je toliko precizno opisivao iskustvo moje mame. Svaki put kad sam ga gledao, imao sam osećaj da mi je pružena prilika da načas zavirim u nešto što mi je na neki način bilo vrlo poznato. Bilo je to kao da sam gotovo mogao da vidim nešto, da se nečega setim. Nečega...

Drugi nagoveštaji

Za vreme svog istraživanja, otkrio sam i ono što zovu „psihometrija“, sposobnost ili umeće prikupljanja informacija od ljudi putem dodirivanja ili držanja predmeta koji im pripada, obično komada nakita koji nose. Vi-

devši nekog ko je to radio, probao sam i sam i ustanovio da mi to omogućava da primam neke čudesno tačne spoznaje o ljudima, od kojih neke nisam nikad u životu video. Tokom kratkotrajnog proučavanja ovog procesa, otkrio sam dve „tajne“ u vezi s njim: što sam doslednije pomerao prste po komadu nakita, bivao sam bolje usredsređen; a što sam brže govorio, to su informacije bile tačnije. Uporno istraživanje predmeta prstima kao da mi je smirivalo um, slično načinu na koji se mnogi od nas opuste i smire kad voze. Brže govorenje mi očigledno nije davalo vremena da se preispitujem. Kroz ovu smirenost uma dolazile su spoznaje; kroz brzinu govorenja dolazila je hrabrost da ih izgovaram.

Pominjem sve ovo ne samo zato što mi je bilo čudno, već zato što je razjašnjavalo i neke „druge“ uticaje na moj život, čak i one u najranijem detinjstvu.

Pored ovih pomalo živopisnih događanja, moja glavna aktivnost bila je upravo ona u koju moji nastavnici i profesori iz osnovne škole i gimnazije ne bi nikad poverovali: prisustvovaо sam predavanjima i učio. Dobro, de, moja verzija „prisustvovanja predavanjima“ neretko se sastojala od toga da sedim negde u zadnjim redovima i dignem ruku samo da bih prilikom prozivke potvrdio da sam prisutan. Ipak, kao i u svojim ranijim školskim danima, uspevaо sam da dobijam dobre ocene... i da naponsetku steknem diplomu kiropraktičara.

Sasvim nemerno, dokazao sam da je moj stari direktor škole bio u pravu. Pronašao sam nešto što me je interesovalo i bio na putu da, posle svega, ipak postignem nešto u životu.

Groznica i posetioci

Jednog dana 1983, nedugo nakon što sam diplomirao na koledžu, shvatio sam da se ne osećam baš najbolje: osećao sam se iscrpljeno, imao glavobolju i groznicu. Nisam spadao u pristalice uzimanja aspirina za obaranje temperature, jer sam znao da visoka temperatura ima svoju svrhu i želeo sam da je pustim da odradi svoje. U skladu s tim, legao sam u krevet, natrontao se i pio mnogo tečnosti - i gledao TV (buljenje u televizor bez osećaja krivice: ubedljivo najbolja stvar kada ležiš bolestan u krevetu). Međutim, posle nekoliko dana, zaključio sam da je došlo vreme da se malo aktivnije bacim na obaranje temperature. Stoga sam svake večeri nabacivao na sebe jorgan i gomilu čebadi, preznojavao se i najmanje dvaput u toku noći menjao čaršave i pižamu.

Svakog jutra budio sam se u ništa boljem stanju nego prethodnog dana. Naponjeno sam se predao i pozvao lekara. Prepisao mi je tajlenol s kodeinom. Mora biti da je to bio vrlo jak tajlenol s kodeinom - *mnogo* jak jer je potrebna đavolski velika količina kodeina da bi me oborila tokom maratonskog prikazivanja epizode serije *Volim Lusi*. Ali, da vam kažem, nakon što sam progutao te tablete, ceo dan sam video samo nejasnu mešavinu crvene kose i kubanskih naglasaka.

Temperatura mi je bila vrlo visoka: stalno se kretala oko 39-40 stepeni Celzijusovih. Konačno, posle još jedne noći presvlačenja posteljine i pižama (bio sam siguran da će, ako uporno nastavim sa tim, temperatura konačno spasti), otvorio sam oči i u jednom trenutku video da imam „društvo“. Tu, udno moga kreveta, stajala je grupa „ljudi“. Bilo ih je oko sedmoro, različite veličine i oblika: neki su bili visoki, neki niski, a jedan je bio gotovo patuljak. Zadržali su se tu taman dovoljno dugo da ih vidim i da vide da sam ih video.

Potom su nestali.

Pre no što je moj um imao prilike da svesno obradi ono što se upravo dogodilo, udahnuo sam vazduh. Taj udisaj ličio je na prvi udisaj novorođenčeta, po tome što se činilo kao da je prvi koji sam udahnuo tog dana - kao da, od trenutka kad sam otvorio oči pa do trenutka kad su moji „poseoci“ nestali, nisam uopšte disao. Kada sam krenuo da udišem, osetio sam - i čuo - tiho krčanje u grudnom košu. Odjednom sam shvatio: *umirem*.

Pozvao sam svog lekara i rekao da odmah dolazim, a potom telefonirao taksi-službi i zatražio da mi pošalju kola s klima-uređajem, jer smo se nalazili usred letnjeg talasa vrućine, a sa svojom visokom temperaturom prolazio sam i kroz sopstveni.

Jedva sam stajao na nogama, ali nekako sam se dovukao do vrata i izašao napolje, na ulicu. Taksi je stigao... naravno, bez klima-uređaja. Onako obeznanjen, ipak sam ušao.

Moj lekar mi je uradio rendgen pluća i rekao da odem pravo u bolnicu. „Bez usputnog zaustavljanja“, dodao je. Po svemu sudeći, imao sam zapljenje pluća. Osećajući da me čeka nešto više od kratke posete, ipak sam rekao taksisti da me najpre odveze kući, gde sam uzeo pižamu, četkicu za zube i slične stvari.

U to vreme nisam imao zdravstveno osiguranje, tako da su me u okružnoj bolnici ostavili da prilično dugo čekam pre no što su me primili na odeljenje. Sutradan ujutru, prebacili su me u sobu, u kojoj sam ostao deset dana, ispunjenu cevčicama, kiseonikom... i hranom koja je ličila na onu na domaćim avio-letovima. Kad su me najzad pustili iz bolnice, bio sam

težak svega 138 funti - a visok sam šest stopa **11**. Moj lekar opšte prakse mi je kasnije priznao da je pomiclao da se neću izvući živ.

Ne sećam se bogzna čega iz tih dana provedenih u bolnici, ali znam da sam izgubio dobar deo kratkotrajnih sećanja, verovatno kao rezultat vrlo visoke temperature.

(Kad već govorimo o pregrejanom mozgu, da li ste ikad primetili koliko su slične reči *perspiracija* i *aparicija*? **12** Obe imaju dva slova *i*, pet sa-moglasnika, pet slogova... i bilo koja od njih može da dovede do one druge.) Dakle, *ko* su bili oni ljudi koje sam video kako stoje udno mog kreveta kod kuće? Vodiči? Duhovi? Anđeli čuvari? Grupa međudimenzionalnih posmatrača? Da li su bili prikaze izazvane mojom visokom temperaturom

-drugim rečima, halucinacija? Ili možda prikaze koje istinski postoje, ali mi ih je tek groznica dopustila da ih vidim - to jest, bića koja borave na jednoj od onih jedanaest (dosad) teoretskih dimenzija postojanja (prema današnjim načelima kvantne misli)?

Ne znam. Ali jedno je sigurno: da nisam video te posetioce onog dana kad mi je zakrčalo u plućima, ja bih i dalje terao sa svojim režimom koji se sastojao od ispijanja sokova i preznojavanja- i sasvim izvesno bih umro.

Međutim, to nije bilo nešto što sam bio spreman da uradim. Imao sam druge planove. I možda, samo možda, neko ili nešto takođe su imali planove za mene.

Vaskrsenje - ponovo

Kao deo profesionalnog procesa koji sam odabrao, konačno sam postao "stažista"; u stvari, „segret za doktora" u ovlašćenoj kiropraktičarskoj ordinaciji. Premda višestruko korisna, ova faza karijere mladog kiropraktičara nije bila baš ono što biste nazvali unosnim. Poput većine ljudi, pretpostavljaо sam da svi doktori znaju kako se vodi ordinacija. Nisam bio u pravu. U ordinaciji u koju sam došao da stažiram, mnogo toga nisu znali. Na vrhu tog spiska bilo je ophođenje s pacijentima. Naša pogodba je glasila da im dajem 50% zarade od onoga što bih prikupio od pacijenata. Pošto svoje sopstvene pacijente nisu tretirali, da tako kažem, nimalo kraljevski, nije bilo nikakvo iznenađenje to što su se prema mojima ponašali dvaput gore. A zbog takvog njihovog ponašanja, mnogi pacijenti se više nisu ni vraćali.

11 1 funta=cca 453,6 g 1 stopa=cca 30,48 cm (prim. prev.)

12 Lat. reči za *preznojavanje* i *prividjenje* (prim. prev.)

Uz samo 50% zarade i nepredvidljiv broj pacijenata, jedva sam uspevao da pokrivam najam prostora ili stana - oboje nisam mogao. Što sam duže stažirao, više sam novca dugovao. Što sam više novca dugovao, to sam manje mogao sebi da priuštim da odem odatle, sve dok posle tri godine nisam *moraо* da odem - ili da se sasvim odreknem svoje karijere.

I tako sam otisao.

Ipak, odatle sam poneo i malobrojna korisna iskustva. Jedan od mojih pacijenata slučajno je bio tesno povezan sa filmom *Vaskrsenje*, koji je, kao što sam već rekao, postao jedan od mojih omiljenih. Jedna pacijentkinja je slučajno bila članica Akademije za filmsku umetnost i odvela me je te godine na svečanost dodele Oskara. Kad sam se osvrnuo, video sam da je Elen Berstin, glumica nominovana za nagradu za najbolju žensku ulogu, koja je dotad sedela na prednjem delu centralnog podijuma, došla i uzela mesto odmah iza mene. *Baš čudno*, pomislio sam. Do tog trenutka nisam ni primetio da je sedište bilo prazno.

Posle nekog vremena, ustala je i otisla. Nikad je više nisam video uživo, niti sam mnogo razmišljaо o tom bliskom susretu ili drugim čudnim stvarima koje su mi obeležile život: „bića“ udno mog kreveta, predviđanja zemljotresa, psihometrija, satovi koji se „sami“ popravljaju...

U najmanju ruku, nisam razmišljaо o njima sledećih trinaest godina, kad su počela isceljenja.

Duh iz Melrouz plejsa

Kao bivši stažista, bez mnogo vremena ili novca, zgrabio sam prvu lokaciju koja se uklapala u moj budžet - sobu u adaptiranom dvosobnom stanu u Melrouz plejsu, koji sam delio sa dvojicom psihologa. Melrouz plejs - sva tri bloka - mnogi su smatrali jednom od najzanimljivijih i najmondenskih ulica u Los Andelesu, ali ljudi koji prave te procene očigledno nisu nikad videli moju ordinaciju. Teranje pacijenata da se pentraju stepenicama na sprat nije bio jedini problem u vezi s njom. Kao što svi znaju, u Los Andelesu se nigde ne ide nikako drugačije do kolima, a slobodna mesta za parkiranje u Melrouz plejsu praktično nisu postojala - što me je navelo da napravim određene pogodbe s vlasnicima antikvarnice i prodajnih umetničkih galerija u svom bloku. Eto tako je došlo do toga da su se moji boljestojeći pacijenti hvalili kako odlaze kod kiropraktičara koji ima parking-prostor sa poslužiteljem.

Međutim, sve je to došlo tek kasnije. U početku, moj najveći problem bio je da smislim kako da tu jednu sobu pretvorim u koristan prostor za ki-

ropraktiku. Osmislivši niz neobično oblikovanih boksova za tretmane, od jedne sobe sam napravio tri, pretvorio „jutarnju trpezariju” u čekaonicu, pult i službenicu na recepciji sabio u najmanju čajnu kuhinju koju možete da zamislite. Potom sam unajmio građevinskog preduzimača da uradi adaptaciju.

Kao što dobro znaju svi koji su ikad imali posla s građevinskim preduzimačima, posao ume da se otegne u nedogled, znatno prekoračujući budžet i vreme kojima raspolažete. Naposletku sam ostao bez para, a nikako nisam uspevao da ubedim banku da mi da novi zajam.

Svakog jutra dolazio sam u svoju napola dovršenu ordinaciju da primim pacijente i obavim još dve stvari: pozovem banku i pokušam da je nagovorim da mi pozajmi još para, i pritegnem šrafove na tek postavljenom sistemu šinskih svetala na tavanici. Sa 27 dolara po jednoj šini sa četiri sijalična mesta, ideja o panel-rasveti otpala je zajedno s predračunom troškova koji sam dobio od preduzimača i njegovim datumom okončanja radova.

Iz nekog razloga, šrafovi koji su držali šine su svakog, ali baš svakog jutra osvanjivali napola odvrnuti, viseći dobrih tričetvrt inča u odnosu na normalan, zategnut položaj. Nalazili smo se na uglu vrlo prometne ulice; možda su ih odvrtale vibracije izazvane saobraćajem. Svejedno zbog če--., tek, svakog jutra sam morao da pritežem šrafove. Bio je to svojevrstan ciklus: banka je pritezala mene, a ja šrafove na šinama za svetla.

Jednog dana, kasno uveče, nakon što je moje „osoblje” (žena koja je toliko vremena provodila turpijajući nokte da sam se pitao kako ne ostavila krvav trag na svemu što dodirne) zaključalo radnju i otišlo kući, ostao

sam da primim jednog zakasnelog pacijenta. Krajičkom oka spazio sam pokret i ugledao muškarca kako prolazi hodnikom pored vrata boksa za tretman. Znao sam da su glavna ulazna vrata zaključana, tako da nije bilo šanse daje neko mogao da uđe. A ipak, vrlo sam jasno video tog čoveka: bio je visok nekih 5 stopa i 10 inča, okruglog lica i kratke talasaste kose. Na sebi je imao sivi kaput od grubog štofa i izgledao je kao da ima tridesetak godina.

Odmah, bez trunque sumnje, znao sam da je to duh.

Sutradan ujutru, kad sam ispričao o ovome psiholozima s kojima sam delio lokal, zapanjio sam se shvativši da oni već znaju za mog sinoćnog posetioca. Nisu mi ga pominjali jer im je bila potrebna treća osoba s kojim će da dele kiriju, a pribjavali su se da bi pominjanje duha moglo da me uplaši i otera.

Istinu da kažem, duh mi stvarno nije smetao - ali izgleda da ja njemu jesam. „Preveliki promet”, rekao je jedan medijum koji je verovao da mo-

že da ga nagovori da ode. „Psiholozi dovode jednog pacijenta na sat, što mu ne smeta, ali vi dovodite previše nepoznatih ljudi u njegov dom.“

Posmatrao sam kako medijum šeta kroz stan (moju ordinaciju), prona-lazi mesto za koje oseća da duh tu provodi najviše vremena i vrlo učtivo ga obaveštava da je mrtav. Posle toga, rekao mu je da „ode u svetlost“ ili tako nešto. Sve skupa trajalo je nekih tridesetak sekundi.

To je bilo u nedelju uveče. Sledećeg jutra, ušao sam u ordinaciju i od-mah primetio svetla: svi šrafovi bili su uredno, čvrsto pritegnuti i tako su i ostali sve dok ih pet godina kasnije nisam poskidao prilikom proširivanja ordinacije.

Potom je zazvonio telefon. Zvali su me iz banke da mi kažu da mi je zajam odobren.

GLAVA 5

Otvaranje novih vrata, paljenje svetla

*Ono što se nalazi iza nas i ono što se nalazi ispred nas
beznačajno je u poređenju s onim što se nalazi u nama.*

-- Ralf Valdo Emerson

Jevrejska Ciganka splaže Venis

Dvanaest godina od tog događaja, moja ordinacija zauzimala je polovinu drugog sprata zgrade u Melrouz plejsu. Posao je cve-tao. Imali smo osam soba za tretmane, zaposlene asistente, masere, refleksologe, poslužitelje na parkingu i onoliko pacijenata koliko sam uspevao da primim. Ipak, u emocionalnom pogledu, bio sam na iz-maku snaga.

Upravo sam okončao šest godina dugu vezu za koju sam bio više nego siguran da će trajati do kraja života. U danima nakon raskida bukvalno sam se saplitao, praktično nesposoban da stavljам jednu nogu ispred druge. Jedino što mi je padalo još teže od toga što sam bio primoran da izjutra ustanem i odem u ordinaciju, bilo je da zadržim pribranost pred pacijentima.

Kao da mi taj privatni brodolom nije bio dovoljan, desilo se da sam istovremeno prolazio kroz proces zapošljavanja takoreći kompletног novog osoblja. Izuzetno sposobna žena koja je obavljala posao menadžera ordinacije preselila se u drugi deo države da bi živila sa svojim momkom. Koincidencija je bila da se njen odlazak poklopio s druga dva ili tri unapred dogovorena odlaska. Uskoro sam morao da praktično počnem iznova. Morao sam da zaposlim dve osobe da bi zamenile menadžerku koja je otišla- jednu da se bavi onim pozadinskim stvarima kao što su regulisanje naplate od zdravstvenog osiguranja, medicinski izveštaji i korespondenci-

ja; drugu da zakazuje posete i reguliše svakodnevno poslovanje ordinacije. To radno mesto smo zvali *recepција*.

Kao i u svakoj pozorišnoj predstavi (ili, u ovom slučaju, TV sapunici), posao nije smeо da trpi, stoga sam počeo da pozivam na razgovore kandidate za radno mesto na recepciji. Oduvek sam voleo da te osobe imaju „ličnost”, budući da *komunikativna* osoba na recepciji stvara bliskost s pacijentima, *a jaka* ličnost ne dozvoljava da mi postane dosadno.

Nikad nisam bio naročito umešan u zapošljavanju osoblja, stoga sam jednog prijatelja, koji se time bavio profesionalno, zamolio da dođe i pomogne mi. Uz nas dvojicu, u ovom odabiru učestvovale su još jedna ili dve osobe. Nakon razgovora s kandidatima, meni - i svima ostalima - upečatljivo je u sećanju ostala jedna žena. Verovali ili ne, izgledala je, zvučala i *ponašala se* kao lik koji je tumačila Fren Drešer u TV sapunici *Dadilja*: visoka, tamnokosa i privlačna, drčna; nazalan govor, s njujorskim akcentom; i glas koji bi zdrobio dijamant. Bila je glumica bez ambicija (ako postoji tako nešto).

Svi su rekli: „Ne, nemoj da je zaposliš. Nemoj da zaposliš tu ženu.“ Ali ja sam prosto morao da je zaposlim. Kao prvo, nešto u njenim očima podsetilo me je na moju voljenu Babu. Kao drugo, nisam verovao da neko takav zaista postoji. Dao sam sve od sebe da odgovorim sebe od namere da je zaposlim, da poslušam iskusne ljude koji su došli da mi pomognu da odaberem sposobno administrativno osoblje, ali bio sam očaran njome. Nije bilo svrhe zamagljivati to logikom.

To se pretvorilo u odnos ljubav/mržnja. Ja sam je voleo. Pacijenti su je mrzeli.

Jednog dana je izjavila da bi mi, pošто sam pod tako velikim stresom, dobro došlo da provedem dan na plaži. Ono što je zaista htela da kaže bilo je da se *njoj* ide na plažu, a da neće da troši sopstvene pare na benzin, ali nek ide život. Te subote, otišli smo na plažu Venis. Neko vreme smo prosto leškarili na pesku, opuštajući se, a onda je odlutala negde. Kad se vratiла, rekla je: „Ima tu jedna žena koja gleda u karte. Potrebno je da vam neko pogleda u karte.“

Nisam imao ništa protiv toga da mi neko pogleda u karte, ali mi je zai-sta bilo draže da odem kod nekog s boljim preporukama.

„Neću da mi babe na plaži gledaju u karte“, odvratio sam.

Da je tako dobra, ljudi bi dolazili kod nje, pomislio sam. *Ne bi vukljala stočić, stolnjak, stolice i ostalu opremu po krcatoj plaži u pokušaju da nagovori nekog da mu pogleda u karte.*

Međutim, moja recepcionarka je navaljivala i navaljivala, u pravom fazonu „Dadilje”. Jedan pogled u njene oči rekao mi je da je svaki dalji otpor uzaludan. Na kraju je priznala da je upoznala tu ženu na nekoj žurki i rekla joj da ćemo u subotu doći na plažu. „Izblamiraću se ako ne odete da vam pogleda u karte”, kukala je, nabranog čela. „*Mooooliim vas...*”

Kapituliravši, krenuo sam za „Dadiljom” preko vrelog peska da bismo otišli do te žene. Sedela je za svojim stočićem, sa raširenim kartama ispred sebe, u pravom ciganskom maniru. Nakon upoznavanja, rekla je: „Bubala, gledamo za 10 dolara i za 20 dolara.”

Bubala? 13 Zar je moguće da jevrejske Ciganke stvarno postoje?

Desilo se da sam na plažu došao sa svega 20 dolara u džepu. Razmišljajući o tome koliko sam gladan, odvratio sam: „Neka bude za 10 dolara.”

U zamenu za svoj novac dobio sam vrlo lepo, iako ne naročito vredno pamćenja, tumačenje sadašnjosti. Kad je završila, dodala je, kao da se naknadno setila: „Bavim se nečim vrlo posebnim. To je ponovno povezivali linija vaših telesnih meridijana s mrežom linija planete, koja nas povezuje sa zvezdama i ostalim planetama.” Rekla mi je da mi je, kao nekome ko leči druge, tako nešto potrebno. Takođe mi je rekla da bih o tome mogao da pročitam u delu Dž. Dž. Hurtaka pod naslovom *Knjiga znanja: Ključevi Enohovi* 14. Zvučalo je prilično zanimljivo, stoga sam postavio *ono* pitanje: „Pošto?” „Trista trideset tri dolara”, rekla je, na šta sam ja odvratio „Neka, hvala.”

Ovo je jedna od onih stvari na koje vas upozoravaju u večernjim vestima. Već sam mogao da čujem spikera: „Jevrejska Ciganka na plaži Venis uzela 333 dolara od kiropraktičara koji nije posumnjao da je posredi...” Na ekranu se pojavljuje moja slika, ispod koje blještavim slovima piše *Naivčina*.... a uspela je da ubedi doktora i da joj do kraja života plaća 150 dolara mesečno da bi palila sveće zarad njegove zaštite... puna reportaža na programu od 23 sata.” Osetio sam se poniženo već zbog same činjenice da sam i pomislio da to uradim. I tako smo moja recepcionarka i ja otišli dalje, nastojeći da budemo što kreativniji i smislimo kako da pristojno ručamo za onih preostalih 10 dolara.

Pomislio bi čovek da se priča na tome završila, ali čudni su putevi uma. Nisam mogao da izbacim ženine reči iz glave. Zatekao sam sebe da koristim poslednjih nekoliko minuta pauze za ručak da bih otrčao do knjižare „Budino drvo” u blizini ordinacije, u pokušaju da na brzinu pročitam

13 *Bubbelah* (jidiš) znači: dragi, draga (prim. prev.)

14 *The Book of Knowledge: The Keys of Enoch*, J. J. Hurtak (prim. rev.)

poglavlje 3.1.7 *Knjige znanja* (koje mi je bilo preporučeno onog dana na plaži). Naravoučenije dana, međutim, glasilo je da, ako je ikad napisana knjiga koja se ne može prelistati na brzinu, onda je to ova. Ali, pročitao sam dovoljno. Znao sam da će ovo da me proganja sve dok ne se ne predam. Razbio sam kasicu-prasicu i nazvao gataru.

Cela stvar trebalo je da traje dva dana, sa dva dana pauze između njih. Prvog dana, dao sam joj pare, legao na njen sto i slušao svoj um kako gunđa dok je ona prigušivala svetla i puštala zvezketavu muziku novog doba. *Ovo je nešto najgluplje što sam ikad uradio*, razmišljao sam u sebi. *Ne mogu da verujem da sam platio ovlike pare ženi kojoj nikad oči nisam video, zato da bi ona crtala prstima linije po meni*. Dok sam tako ležao i razmišljao o svim dobrim stvarima na koje sam mogao da utrošim taj novac, od jednom sam shvatio i čuo sam sebe da mislim: *Pa dobro, pare si joj i onako već dao. Baš bi mogao i da prestaneš da budeš negativan i otvorиш se da primiš šta god ima da se primi*. Stoga sam čutke ležao tamo, spreman i otvoren. Kad je završila, moj razum je izjavio da nisam doživeo ništa. *Apsolutno ništa*. Međutim, izgleda da sam bio jedini u prostoriji koji je toznao. Žena mi je pomogla da ustanem, kao da se zemљa pomerala, govoreći mi da se pridržavam za nju dok me je polako šetala ukrug po svojoj dnevnoj sobi.

„Stabilizuj se”, upućivala me je. „Vrati se u svoje telo.“

A onda sam ga čuo: ne baš tako „tih“ glasić u glavi koji je govorio: *Gospodo, ne znam šta mislite da se ovde dogodilo, ali meni je zasigurno promaklo*.

Platio sam za obe seanse, stoga sam zaključio da bih baš i mogao da u nedelju dođem ponovo, na drugi deo. Međutim, te noći dogodilo se nešto vrlo čudno. Oko jedan sat nakon što sam zaspao, lampa pored mog uzglavlja - imao sam je bar deset godina - uključila se sama od sebe, a ja sam se trgao iz sna uz vrlo snažan osećaj da u kući ima još nekog. Stoga sam hrabro ustao - sa nožem za rezbarenje, konzervom bibera u spreju i svojim dobermanom - i pretražio kuću. Ali, nisam našao nikog. Vratio sam se u krevet, prožet krajnje avetenjskim osećajem da nisam sam, da me posmatraju.

ନୂତନ ନୂତନ ନୂତନ

Sledeća seansa počela je umnogome na isti način kao prva. Međutim, ubrzo je postalo očigledno da neće biti ni nalik njoj. Moje noge su odbijale da miruju. Obuzeo me je onaj osećaj „poludelih nogu“, kakav ponekad spopada neke ljude usred noći, iz čista mira. Ukrzo je taj osećaj prešao i na ostatak mog tela, pomešan sa gotovo nepodnošljivom jezom. Ali nisam

mogao ništa sem da i dalje poslušno ležim na stolu. Koliko god sam želeo da skačem gore-dole i istresem taj osećaj iz svake ćelije svog tela, nisam se usuđivao ni da se pomerim. Zašto? Zato što sam toj ženi dao više para nego što sam ih nedeljno trošio na bakaluk i stoga sam namerio da izvučem maksimum iz ovog iskustva - eto *zašto*.

Najzad se seansa završila. Avgustovska vrućina je baš upekla tog dana, a nalazili smo se u stanu bez klima-uređaja. Ipak, meni je bilo hladno do tačke smrzavanja i cvokotao sam zubima dok je žena žurila da me umola u čebe, u kojem sam ostao dobrih pet minuta, sve dok mi se telesna temperatura nije vratila u normalu.

Bio sam drugačiji. Nisam razumevao šta se dogodilo, niti bih mogao da makar pokušam da to objasnim, a opet, nisam više bio ona osoba od pre četiri dana. Nekako sam se odvukao do kola, koja kao da su sama umela da pronađu put do kuće.

Što se tiče ostatka tog dana, uopšte ga se ne sećam. Ne umem sa sigurnošću da vam kažem ni da li ga je bilo. Sve što znam jeste da sam se sledećeg jutra našao na poslu.

Moja odiseja je počela.

Nešto se događalo

Pamćenje mi se vratilo do trenutka kad sam zakoračio u čekaonicu svoje ordinacije. Kao da mi je prethodnog dana deo mozga bio izvađen iz glavc i tog trenutka bio ponovo vraćen.

Ali nije to bilo jedino čudno. Takođe sam se našao pred rafalom krajnje neočekivanih pitanja: „Šta ti se to dogodilo preko vikenda? Izgledaš mnogo drugačije! Zvučiš drugačije!“ Naravno da nisam nameravao da odgovorim sa: *Aha, platilo sam gatari sa plaže 333 dolara da prstima iscrta linije po meni; a što pitate?*

Neka je pitanja bolje ostaviti bez odgovora.

„Ma ništa“, ležerno sam odvraćao, pitajući se u sebi šta se to zapravo dogodilo preko vikenda.

Imao sam praksu da pacijente posle tretmana ostavljam da zatvorenih očiju leže na stolu još 30 do 60 sekundi. To im je davalo vremena da se opuste dok obavljena podešavanja „legnu“ na mesto. Tog ponedeljka, sedmoro mojih pacijenata - od kojih je jedan dolazio kod mene duže od deset godina, a jedan je došao tek prvi put - upitalo me je da li sam za to vreme hodao oko stola. Neki su pitali da li je neko drugi ulazio u prostori-

ju, jer im se činilo kao da nekoliko ljudi stoji ili šeta oko stola. Troje je reklo da je imalo osećaj da ljudi *trče* oko stola, a dvoje se snebivalo, da bi kasnije priznali da je izgledalo kao da ljudi *lete* oko stola.

Radio sam tu kao kiropraktičar već dvanaest godina i još nikad niko nije rekao ništa slično. A sad sam to čuo od sedmoro ljudi u istom danu. Nije bilo potrebno da mi klavir padne na glavu. *Nešto se događalo!*

Pacijenti su mi odreda govorili da znaju gde mi se ruke nalaze još pre no što ih dotaknem. Osećali su moje ruke i u trenucima kad su bile nekoliko inča do stopu daleko od njih. Proveravanje koliko precizno mogu da lociraju moje ruke postalo je neka vrsta igre. Ipak, kad su ljudi počeli da bivaju naglo izlečeni, postalo je i *više od igre*. Isprva, izlečenja nisu bila tako dramatična: probadanja, bolovi i tome slično. Kad bi pacijent došao, prvo bih obavio kiropraktičarski deo posla, a onda bih mu rekao da zatvori oči i leži dok mu ne kažem da ih ponovo otvori. Dok bi on tako ležao zatvorenih očiju, ja bih nekoliko trenutaka prelazio rukama kroz prostor iznad njega. Kad bi ustao i shvatio da više nema bolove, pitao bi me šta sam uradio.

„Ništa - i ne govorite nikome!”, glasio je standardni moj odgovor. Međutim, ta direktiva bila je efikasna otprilike koliko i parola Nensi Regan u kampanji protiv droge: „Prosto recite NE”.

Uskoro su, čuvši za ova „lečenja”, pacijenti počeli da nadiru sa svih strana. Nisam imao baš najjasniju predstavu o tome šta se zapravo dešava, jer izgleda niko nije smatrao za shodno da mi ostavi nekakav priručnik. Naravno, redovno sam se čuo sa ženom sa plaže Venis - morao sam s *nekim* da pričam, zato što su i u mojoj kući počele da se događaju čudne stvari, a baš nisam imao petlje da pominjem te fenomene nikom od svojih „normalnih” prijatelja.

„Mora biti da potiče od nečega što je već bilo u vama”, rekla mi je. Potom je dodala: „Možda ima neke veze s kliničkom smrću vaše majke u trenutku vašeg rođenja. Vrlo je neobično. Još se nikad nije dogodilo ništa slično.”

Onog prvog dana na plaži, predložila mi je da počnem da uzimam „kapljice cvetnih ekstrakata” i nagovestila koje bi konkretno želela da uzimam. U stvari, nabrojala ih je šest, ali mi je rekla da bi trebalo da ih mešam samo po pet istovremeno.

Stoga sam prošao kroz proces određivanja kojih pet da uzmem, a koje da izostavim. Ova procedura odlučivanja mogla je da izgleda vrlo smešno -- ili vrlo dosadno onima koji su me u to vreme poznavali, jer... hajde, de... nisam bio baš čoven po brzom odlučivanju.

Konačno sam poručio kapljice, a kad su stigle, pomešao sam ih u svojoj kuhinji, s brižnošću koja se graničila sa pobožnošću. Bočice s kapljicom, zapremine 30 ml, do tri četvrtine sam napunio izvorskom vodom. Dodao sam po sedam kapi od svih pet odabranih cvetnih ekstrakata u sve bočice. Jednu sam držao pored kreveta, jednu u akten-tašni, jednu u ormariću za lekove i jednu u fioci svog pisaćeg stola u ordinaciji. Ozbiljan kao na pričesti, četiri puta dnevno stavljao sam pod jezik sedam kapi te mešavine koju sam spravio i, kao da to nije bilo dovoljno, svakog trećeg dana pripremao sam sebi naročitu kupku (obična voda, sok od pola limuna i sedam kapi mešavine). Dvadeset minuta natapao sam se u kadi, pažljivo iznova kvaseći sve delove glave i tela koji bi počeli da se suše na vazduhu, kao što je nos (za koji sam docnije shvatio da ipak mora da provodi najveći deo vremena izvan vode). Ženina uputstva bila su precizna, a ja sam ih se pridržavao možda i doslednije nego što je bilo potrebno.

Zašto pominjem ovo? Zato što sam se baš u noćima posle tog rituala, nakon što bih prošao kroz uobičajeni postupak provere brava na vratima i prozorima, podešavanja alarma i, najzad, odlaska na spavanje, budio sam se osećanjem da u kući ima drugih ljudi; ustajao sam, dok mi je srce lupalo kao ludo, i obilazio prostorije uz osećaj da će svakog trenutka naleteti na nekog ko nije bio tu kad sam odlazio na spavanje... samo da bih ustanovio da su vrata koja sam pozatvarao sada širom otvorena i/ili da su svetla koja pred spavanje pogasio sada popaljena.

Otvaranje vrata i paljenje svetala – fina metafora. Ipak, nisam to posmatrao s dovoljne distance da bih ga prepoznao kao takvo. Znao sam samo da se u mom domu događa nešto vrlo neobično i želeo sam odgovore. Moja Ciganka nije umela da mi ih dâ, ali nije izgledala zabrinuto zbog onoga što se dešavalо, tako da ni ja nisam brinuo.

Nisam imao pojma da ćemo vrlo brzo preći na teren nečega o čemu ona nije znala ama baš ništa.

Plikovi i krvarenje

Neki pacijenti su još uvek dolazili na standardan kiropraktičarski tretman, ne znajući za „druge stvari“ koje su se odvijale u mojoj ordinaciji. Jedna od takvih pacijentkinja došla je s uputom od ortopeda, koji nije uspeo da je osloboди bolova u ledima. Žena je bila u kasnim četrdesetim godinama i već je veoma dugo patila od tih bolova. Tog dana kad je došla bili naročito gadni, ali ne samo u ledima. Rekla mi je da od svoje devete go-

dine pati od degenerativne bolesti kosti u desnom kolenu, te da je bol u tom kolenu gotovo nepodnošljiv.

Obavio sam kiropraktički tretman, a potom joj rekao da zatvori oči i da ih ne otvara dok joj ne kažem. Dok su joj oči bile zatvorene, prišao sam njenom desnom kolenu i stavio dlanove otprilike šest inča iznad njega, pomerajući ih u malim krugovima. Uočio sam da, kad to radim iznad nečijeg tela, uvek imam nekakvu čulnu senzaciju u dlanovima; ovog puta, bila je to vrelina. To je bilo sve što sam primetio: vrelina - premda možda malčice jača nego inače.

Kad sam završio, zamolio sam je da otvorи oči. Otvorivši ih, rekla mi je da se oseća bolje. Moram da priznam, dotad sam se već navikao na tu vrstu reakcije. Koliko god to bilo čudno, izgledalo je kao da se dešava vrlo redovno. Iznenadilo me je, međutim, ono što se potom dogodilo. Krenuo sam da je ispratim, ali kad smo se primakli pultu u čekaonici, moja recepcionarka je umalo pala sa stolice.

„Pogledajte!”, ciknula je, na svoj jedinstven način, i pokazala prema mojoj ruci. Spustio sam pogled. Dlan mi je bio prekriven plikovima - manjušnim plikovima, prečnika ne više od jednog milimetra. Sedamdeset pet njih, stotinu, možda i više. Nestali su posle tri do četiri sata.

Ti plikovi pojavljivali su se otad više puta. A meni je, na neki način, bilo drago zbog toga - bila je to vidljiva manifestacija nečega što se inače ne da videti. Bilo je to nešto što sam mogao da pokažem ljudima i kažem: „Eto, je 1' vidite? Je 1' vidite?”

A onda se dogodilo. Dlan mi je prokrvario. Ljudi, ne šalim se. Umesto da se pojave plikovi, prokrvario je. Nisu to bili potoci krvi, kao u starim filmovima ili *Nešenel inkvajereru*, već više kao da sam se ubio na pribadče. Ipak, krv je krv.

Dok smo pacijentkinja i ja nemo buljili u kapljice, nekolicina drugih pacijenata tiho je prišla bliže.

„To je inicijacija”, rekao je jedan od njih.

„U šta?”, upitao sam.

Niko nije umeo da kaže.

A opet, otkud bi *oni* i znali? Zašto *ja* nisam znao? Ko to *uopšte* zna?

Potraga za odgovorima

Moje traganje za objašnjenjima ne samo da se nastavilo, nego i ubrzalo. Pronašao sam imena i podatke nekih ljudi poznatih po svojoj stručnosti

u oblasti duhovnih i takozvanih paranormalnih fenomena. Kupovao sam njihove audio-knjige i slušao ih u kolima; i pri tom dolazio do pitanja koja sam želeo da im postavim.

Tu i tamo, uspevao sam u tome.

Kad sam čuo da će dr Brajan Vajs, autor knjige *Mnogi životi, mnogi gospodari 15*, održati jednodnevni seminar, odmah sam sve organizovao tako da mogu da prisustvujem. Dr Vajs je jedan od najvećih svetskih autora-teta na polju regresije u prošle živote. Karijeru je započeo kao konvencionalni psihijatar i hipnoterapeut, ali je tokom lečenja pojedinih pacijenata postao ubeđen u stvarnost prošlih života i efekta koji oni mogu da imaju na ovaj sadašnji.

Nadao sam se da će, budem li prisustvovao njegovom seminaru, moći da porazgovaram s njim za vreme pauze i vidim da li će on moći da mi objasni ono što se dešavalо u mom nekada normalnom životu.

Dakle, bilo je pauze, ali ne onakve kakvoj sam se nadao.

Prisustvovao sam tom jednodnevnom seminaru zajedno sa još oko 600 drugih ljudi, koji su svi žudno čekali da porazgovaraju sa dr Vajsom lično, u nadi da će on biti ne samo zapanjen onim što imaju da kažu, nego i da će naći vremena da popriča s njima kako bi mogli da se osete važnim. Očigledno, tek nekolicina je shvatila- ili hajala, ili se pobrinula da izračuna da je 600 ljudi koji postavljaju po samo jedno pitanje, puta jedan m--- po odgovoru, jednako deset sati, što bi bilo duže od ukupnog predviđenog trajanja seminara.

Dabome, ja sam bio jedan od većine. I, kao i ostali, smatrao sam da moram da mu postavim svoje pitanje. Stoga sam čekao prilike za podizanje ruke: prirodne pauze u toku predavanja, teme povezane s mojim pitanjem i tako dalje. Ova druga opcija trebalo je da mi pruži brojne prilike za uskakanje, jer bih mogao da, kao uvod u svoje pitanje, ukratko iznesem ono što mi se dešava - događaje koji su se dotali skoro svih tema o kojima je govorio dr Vajs.

Ipak, ne samo da nije primao pitanja, nego ih nije ni tražio.

Uskoro je došla i podnevna pauza. Seminar je bio napola gotov, a ja još uvek nisam ugrabilo svoju priliku.

Posle pauze, dr Vajs je objavio da će uraditi regresiju u prošle živote na bini i da mu je potreban dobrovoljac iz publike. Pet stotina devedeset sedam ruku je smesta poletelo uvis (mora biti da se troje slušalaca zadržalo u toaletu). Dr Vajs je rekao da će odabrati petoro iz publike, a potom

obaviti neku vrstu testa očiju da bi utvrdio ko će biti najbolji subjekat. Ostalih četvoro vратиće se na mesta.

„Jedan, dva, tri, četiri, pet...“ Dr Vajs je rukom pokazao svoje dobrovoljce i oni su se popeli na binu, zauzevši mesta koja im je odredio. Mene nije bilo u toj petorci.

Mi ostali, koji nismo bili odabrani, spustili smo ruke i željno iščekivali šta će sledeće da se dogodi... kad se dr Vajs iznenada ponovo okrenuo prema publici, zagledajući je kao da je nešto izgubio. „Vi!“ Pokazao je prema gomili. „Zar vi niste digli ruku?“

Osvrćući se naokolo da bih video na koga to pokazuje, shvatio sam da svi ostali bulje u **mene**.

„Jesam“, promrmljao sam, u neprilici, ne znajući baš najbolje šta bih sa sobom. „Ali već ste odabrali petoro.“

„Jeste li želeti da se popnete?“

Naravno da sam želeo da se popnem. Kakvo je to pitanje?

„Pa, jesam.“

„U redu, onda, penjite se“, rekao mi je.

Ako bih rekao da sam tada poželeo da se zavučeni u mišju rupu, to bi dalo novo značenje reči *potcenjenost*. Nekako mi se činilo da je mnogo lakše biti jedan od petoro nego pojedinac koji je tako naočigled izdvojen.

Ipak, otišao sam na binu - uz nekoliko usputnih prijateljskih muvanja i laktom u rebra i nekoliko ne naročito dobro skrivenih opakih pogleda. Ni-sam mogao da im zamerim. Svi su želeti da ih Brajan Vajs vratи u prošle živote.

Pošto sam se i ja popeo, dr Vajs je opisao „test očiju“ koji je nameravao da obavi na svakom od nas. U suštini, posredi je bio test podložnosti hipnozi, pri kojem smo prvo gledali naviše ne pomerajući glavu, a potom lagano zatvorili oči da bi on mogao da uoči „treperenje“. Na osnovu toga je, očigledno, mogao da utvrdi ko će biti najpodložniji hipnotičkoj regresiji.

Za slučaj da već niste pogodili, premiju sam izvukao ja. Može biti da je on to sve vreme znao.

Rekao mi je da sednem na stolicu i zatvorim oči, dao nekoliko predloga, a zatim upitao: „Šta vidite?“

Shvatio sam da, iako su mi oči zatvorene, gledam naniže, niz sebe. Video sam preplanulu kožu, ali drugačije nijanse od svoje - bio je to tamniji, mediteranski ten. Odjednom sam znao da sam dečak koji živi u dalekoj prošlosti, negde u pustinji. Takođe sam znao da, po današnjim standardima, izgledam mlađe nego što sam zapravo bio. Štaviše, prema onome što sam nglas rekao dr Vajs i publici, bio sam „dečak star između 12 i 17 godina“.

Opisao sam svoje okruženje: unutrašnje dvorište vrlo velike građevine, u kojem su dominirali kameni stubovi. Jedan od njih stajao je nasred tog dvorišta, dižući se više nego što sam mogao da sagledam. Bio je ogroman, prečnika pet stopa, dovoljno širok da se sakrijem iza njega. U tom trenutku, moja usta su rekla publici: „Vratio sam se u Egipat”, dok sam istovremeno u sebi razmišljao: *Gospode! Egipat! Svi kažu da su se vratili u Egipat. Izmišljam li ja ovo?* Glasno sam nastavio: „Živim u faraonovoj kući.” Pa, dabome. Kako nemaštoito s moje strane. „Ja sam član njegove porodice.” Eto ti, sad sam još i kraljevskog roda. „Ipak, nisam faraonske krvi” *Jeste, da, biće da sam Mojsije glavom. Ne mogu da verujem da ovo pričam.*

Međutim, pred mojim unutrašnjim okom nastavljala je da se odvija priča i, istinita ili ne, više nisam mogao da se zaustavim. Rekao sam im da sam se krio iza stuba, šunjajući se oko njega da me ne bi opazili stražari. Sećam se da mi je to zvučalo čudno, jer, napisletku, ipak je to bila i *moja* kuća. A opet, znao sam da mi je cilj da neprimećen stignem do stepenica koje vode u pod---u odaju, u kojoj dvorski čarobnjaci čuvaju svoj pribor.

Ulazak u tu odaju bio je zabranjen svima, pa i meni. Čarobnjaci su smatrali da jedino oni znaju kako se koriste ti predmeti. Ali ja sam znao nešto drugo. Znao sam da sam *ja* jedini koji poseduje sposobnost da ih koristi; čarobnjaci su se zavarovali, ili su pokušavali da zavaraju nas ostale.

Takođe sam znao da se među blagom u podzemnoj odaji nalaze zlatni skripti različitih dužina, neki čak šest stopa dugi. Na vrhu svakog od njih nalazilo se ogromno dragoo kamenje, a jedan se isticao po tome što je dragulj bio umetnut u zlatne krake. Taj je na vrhu imao ogroman tamnozeleni kamen, smaragd ili uglačani moldavit, nešto o čemu sam naknadno saznao nešto više.

Sledeće čega se sećam jeste da mi je dr Vajs rekao: „U redu, hajde da predemo na kraj tog života.”

Otišao sam malo dalje od te slike. Odjednom sam znao da sam umro i napustio taj život. Svest koju sam imao u to vreme rekla mi je da se moć uopšte ne nalazi u skiptrima-nego u **meni**, i poneo sam je sa sobom u sve naredne živote.

To je bio kraj moje seanse. Od tada pa do danas, ne mogu da budem siguran da nisam izmislio celu tu priču. Dok sam bio na bini, svakako da sam osećao potrebu da nešto kažem.

Po završetku seanse, mnogi iz publike su mi rekli: „Da ste mogli da vidite sebe, znali biste da **niste** izmišljali.”

Dr Vajs mi je kasnije rekao da sam, u regresiji, izneo neke podatke koje je već namerio da ubaci u svoju sledeću knjigu. Teško da sam mogao da znam te stvari pre no što sam izašao na binu, rekao je.

Morao sam da se složim s tim. I premda u „senzaciji” tog doživljaja nije bilo ničega što bi mi reklo da je bio stvaran, ništa od svega što sam rekao nije se nalazilo u referatu o egiptologiji koji sam pisao u trećem razredu gimnazije.

GLAVA 6

U potrazi za objašnjenjima

*Prepoznaj ono što ti je pred očima,
pa će ti ono što je skriveno postati očigledno.*
– Biblioteka iz Nag Hamadija

Smatrao sam da mora biti da *neko* zna šta znače sva ta čudna dogadaja. Nije valjda da se tako nešto nije dogodilo nikome sem *meni*. Neko je, negde, morao da ima odgovore.

Počeo sam, dabome, od one žene s plaže Venis. Kad je čula za plikove i krvarenje, priznala je da nema pojma šta se dešava, ni zašto. Ponestalo joj je pretpostavki i otrecnih fraza novog doba, tako da je izjavila da je kucnuo čas da stupim u kontakt sa *drugom* ženom, osobom koja je „nju i sve ostale” našla kako da rade. Dala mi je njeni ime i broj telefona.

Bilo je već suviše kasno da je pozovem iste večeri, tako da sam je pozvao sutra i ispričao toj novoj „učiteljici” celu priču: o svetlima koja se pali sama od sebe, vratima koja se otvaraju sama od sebe, „ljudima” čije privlastvo osećam u svojoj kući i čije moji pacijenti osećaju u ordinaciji, plivaju na mojim dlanovima i krvarenju. Nada da će od nje sazнати nešto bilo bila je ipak previše optimistična. Nakon što sam joj ispričao svoju priču, u druge strane žice usledilo je dugo čutanje. Potom je rekla: „Ne umam ni za koga ko je tako reagovao. Ovo je *fascinantno*.” I to je bilo sve što je imala da mi kaže.

Očigledno, „*fascinantno*” je na jeziku novog doba značilo „snađi se, momčo”. Međutim, nisam bio spremjan da odustanem. Sledećeg meseca, na preporuku prijatelja, kontaktirao sam sa svetski poznatim vidovnjakom *Los Andelesa*. Kad sam zakazivao vreme svoje posete, nisam mu rekao da *nismo* što mi se dogada; nisam mu rekao čak ni svoje prezime. Hteo sam da vidim da li će išta dozнати na „svoj” način i možda imati predstavu o tomu što je sa mnjom dešava.

Dogovorenog dana, zaduvan posle lutanja nepoznatim krajem grada i sa 30 minuta zakašnjenja, utrčao sam u njegov stan, skljokao se na stolicu i pravio se da ne primećujem „onaj pogled“. Znate ga već, onaj kojim su savršeno ovladali analno retentivni i smrtno tačni tipovi; onaj koji vas natera da se setite svih predavanja koja su vam ikad održana o tačnosti, dok vas istovremeno navodi da se upitate o svojoj vrednosti kao ljudskog bića. Bio sam siguran da neradne dane koristi da sastavi peticiju Kongresu u kojoj zahteva da se u državni školski sistem ponovo uvedu packe zbog kašnjenja na nastavu. Ovo očitavanje biće čist čorak, u to sam bio više nego uveren.

Vidovnjak je vrlo poslovnim pokretom raširio svoje karte, pomno vođeći računa o tome da ne ispolji ni najmanji nagoveštaj srdačnosti ili saosećajnosti. Gledao je u karte, a potom me pogledao pravo u oči; da li pomalo upitno ili prekorno, ne bih umeo da kažem. „Čime se bavite?“, upitao je, praktično zahtevajući odgovor.

Sad, ne znam za vas, ali za 100 dolara na sat, pomislio sam: *Ti si vidovnjak. Reci ti meni.* Suzbio sam poriv da to i glasno kažem. „Ja sam kiropraktičar“, odvratio sam glasom lišenim bilo kakvih emocija, pažljivo nastojeći da ne otkrijem ništa što bi moglo da „oboji“ njegovo očitavanje.

„A, ne“, rekao je, „vi ste mnogo više od toga. Nešto izlazi iz vaših ruku i ljudi bivaju izleženi. Bićete i na televiziji“, nastavio je, „a kod vas će dolaziti ljudi iz cele zemlje.“

Ovo je bilo **poslednje** što sam očekivao da čujem od tog čoveka - narочito posle načina na koji je seansa započela. Tačnije, gotovo poslednje što sam očekivao da čujem, jer je sledeće što mi je rekao bilo da će pisati knjige. „Da vam kažem nešto“, odvratio sam, sa znalačkim osmehom na licu, „ako sam u nešto siguran, to je da **neću** pisati nikakve knjige.“

I to sam najozbiljnije mislio. Knjige i ja se nikad nismo dobro slagali. Do tada, pročitao sam možda dve knjige u životu, od kojih je jedna bojanika. Moja omiljena zabava oduvek je bilo gledanje televizije. Da budem iskren, bio sam zavisnik od TV-a.

Čudno, ali posle posete vidovnjaku, zatekao sam sebe da čitam. I čitam. Moja zavisnost od televizije naglo se okončala, da bi bila zamjenjena - da li da se usudim da kažem - zavisnošću od knjiga. Nisam mogao da ih se zasitim - istočnjačka filozofija, život posle smrti, kanalizane informacije, čak i NLO iskustva. Čitao sam sve i svašta, od svih mogućih autora, sa svakog kraja sveta.

Malo-pomalo, ova nova čudna energija je sasvim preuzeila moj život. Kad bih uveče legao da spavam, noge su mi vibrirale. U rukama sam imao osećaj kao da sam konstantno „uključen“. Kosti lubanje su mi takođe vi-

brirale, a u ušima mi je zujalo. Kasnije sam počeo da čujem tonove, a u retkim prilikama, nešto što je zvučalo kao glasovi u horu.

„To je to. Odlepio sam.“ Sad sam već bio siguran u to. Svi znaju da kad odlepiš, čuješ glasove. Moji su pevali. I to u horu. Da je to bilo malo pevušenja, neki glasić koji pева u daljini ili, čak, i grupica crkvenih pojaca, pa hajde-de. Ne, kod mene je to bio kompletan mešoviti hor nacionalnog teatra.

A moji pacijenti? Oni su videli boje: izvanredne plave, zelene, ljubičaste, zlatne i bele. Nijanse lepše od bilo čega poznatog. Iako su bili kadri da raspoznaaju te boje, rekli su mi da ih nikad nisu videli da se manifestuju na takav način. Neki pacijenti zaposleni u filmskoj industriji rekli su mi da takve boje ne samo da ne postoje ovde na Zemlji, nego da bi ih bilo nemoguće reprodukovati čak i uz pomoć najmodernije tehnologije. Čuvši to, setio sam se priče svoje majke o doživljaju kliničke smrti i toga kako je govorila o „neopisivim bojama i oblicima“ koji nisu postojali u svetu koji je napustila i tome da ju je pogled na njih ispunio divljenjem.

Manifestovanje simptoma

Bez obzira na to da li sam razumeo krajnji izvor energije koju sam koristio ili ne, isceljivanje se nastavilo. Iako sam se pitao odakle dolazi, retko bih dovodio u pitanje njene rezultate. Kada i bih, to bi verovatno bili ljudi koje ne bih nikad ni pokušao da povežem s lečenjem.

Krajem te godine (1993), isplanirao sam da odletim na drugi kraj zemlje i provedem praznike sa Zejdом. Veče uoči puta, bio sam pozvan na neku večeru. Nije mi se išlo, pogotovo zato što pred put uvek postanem prilično neurotičan - šta da spakujem, šta da ne spakujem, šta li će zaboraviti da ponesem? Ipak, nekako sam uspeo da odem na tu večeru.

Kad sam stigao tamo, domaćin mi je napomenuo da je jedan od gostiju u poodmakloj fazi side. To mi je bilo jasno od časa kad sam ga ugledao: koža mu je imala onu sivkastobledu nijansu koja se često pojavljuje u kajim fazama te bolesti, vukao je za sobom stalak za infuziju jer je intravenski dobijao morfijum zbog bolova, a kretao se uz pomoć „šetalice“. Takođe je patio od komplikacije zvane citomegalovirus, CMV, koji mu je pogodio desno oko, sasvim mu zamutivši vid na toj strani.

Taj čovek je davno prošao fazu kad je pomicao da će bol možda jednom proći, ali se istinski nadao da bi možda mogao da povrati vid. Domaćin je upitao da li bih možda htio da pokušam da mu pomognem, na šta

sam odvratio: „Naravno. Biće mi drago.“ Odveo sam ga u drugu sobu i radio na njemu oko pet minuta, posle čega je rekao da više skoro uopšte ne-ma bolove.

Obojica smo mislili daje to prilično dobar napredak i izašao sam iz so-be. Oko minut kasnije izašao je i on i objavio da sada sasvim jasno vidi na oba oka. Bio je to vrlo uzbudljiv trenutak.

Podjednako uzbudljiv, ali na drugi način, bio je trenutak kad sam se narednog jutra probudio i ustanovio daje *moje* oko - levo - nateklo i utro-stručilo se u odnosu na svoju normalnu veličinu! Iz nekog razloga, kad god bih privremeno „usvojio“ nečije simptome, uvek su ciljali na suprot-nu stranu mog tela - nemam pojma zašto. Oko mi je ostalo natečeno oko 36 sati.

Plikovi i krvarenje nisu mi bili problem, ali ovo je bilo nešto drugo. Počeo sam da se pitam: *Da li preuzimam tuđu bolest kad radim sa ovom energijom? Da li mi ta bolest ostaje? Hoće ti to kasnije prouzrokovati ne-kakvu lančanu reakciju u mom organizmu?* Ovakve misli su činile da se osećam pomalo nelagodno.

Potom mi je sinulo: nema *potrebe* da fizički manifestujem probleme ili simptome drugih ljudi da bih ih izlečio - niti su mi ti znaci potrebni kao dokaz da se događa nešto stvarno i moćno.

Posle tog otkrovenja, više nikad nisam imao fizičke manifestacije.
Ali neko drugi jeste.

GLAVA 7

Poklonjeni kamen

*Svaka dovoljno napredna tehnologija
ni po čemu se ne razlikuje od magije.*

– Iz *Izgubljenih svetova 2001* Artura C. Klarka

Unašoj kulturi, januar je početak godine, vreme za razmišljanje o prošlosti i odluke o budućnosti. Osvrćući se na godinu 1993, video sam niz ozdravljenja koja su me ispunila strahopoštovanjem i divljenjem. Gledajući ispred sebe, video sam... šta? Koliko će daleko ovo da ode? Kuda će me odvesti? Nisam imao predstavu - u to vreme, još uvek nisam upoznao Gerija (iz Glave 1), niti doživeo skok potencijala koji je predstavljalo njegovo izlečenje.

Naravno, sve to moje lečenje odvijalo se po sluhu - bez priručnika, bez detaljnih crteža s prikazanim fazama i bezmalo bez ikakvih saveta od priznatih učitelja u sferi „metafizičkog“. Sve što sam mogao bilo je da nastavim dalje na isti način i nadam se da će ono što je unosilo tu energiju u mene, šta god to bilo, odrađivati svoj deo posla.

Kao što često biva, nisam prepoznao sledeći korak procesa sve dok se nije zaista dogodio. Nedugo nakon što sam se posle praznika vratio na posao, jedan od mojih pacijenata doneo mi je poklon u maloj beloj kutiji. Sećam se da mi je bilo pomalo čudno što dobijam praznični poklon *posle* praznika. Premda je to bila kutija koja je mogla da sadrži neki mali komad nakita, znao sam šta će naći unutra. Otkako su počela lečenja, pacijenti su mi stalno donosili poklone. Svi su mislili da mi je nešto potrebno.

To „nešto“ je obično spadalo u jednu od tri kategorije: (1) knjige ili trake- dobijao sam ih baš mnogo; (2) figurice - dobijao sam sve moguće verzije Bude, Mojsija, Isusa, Bogorodice, Krišne i arhanđela koje možete da zamislite; i (3) kristali. Kristali su dolazili u dvema veličinama: oni veličine „Folkswagenove“ „bube“ - stvari za koje ste morali da nađete pra-

zan ugao u sobi, pod uslovom da je soba dovoljno prostrana - i džepni modeli. Ljudi koji poklanjaju kristale džepne veličine vrlo ozbiljno shvataju izraz *džepna veličina*. Očekuju da vide taj kristal u vašem *džepu!* Međutim, postoji samo jedan način da izbegnete da ga tu nosite, a to je ako možete da nađete odgovarajuću čakru nad kojom ćete ga okačiti i nabavite odgovarajuću boju konca ili vunice s koje će da landara.

Nisam bio spreman da idem toliko daleko, stoga sam prosto stavljao kristale u džepove. Vrlo brzo su mi svi džepovi nabrekli. Kad god bih se sagnuo da radim na pacijentu, barem jedan kristal bi mi ispaо na pod. Kad bih se sagnuo da ga podignem, kristali ružičastog kvarca -jedini koji su uglačani i zaobljeni - uzeli bi sebi u zadatak da mi poiskaču iz džepova i otkotrljaju se niz hodnik kao razbacani klikeri. Siguran sam da su neki od mojih pacijenata, videći to, izvesno pomislili da ni moji klikeri nisu baš u najboljem redu. Stoga sam otvorio kutijicu, očekujući da ću u njoj zateći nešto plavo, ružičasto ili svetlucavo... ali, na svoje iznenađenje, ugledao sam čudan tamnozeleni kamen nepravilnog oblika, koji je delovao gotovo kao da mu nije mesto na finoj podlozi od belog pamuka. Sećam se da sam pomislio da i nije baš nešto naročito lep. Nije svetlucao, niti je odbijao svetlost; bio je samo grubo oblikovan. Nije se presijavao ni u kakvim divnim bojama, već je, umesto svega toga, bio naizgled nimalo posebna, tamna, uglačana, pegava, mutna, crnkasto-zelenasta „sitnica“. U najbolju ruku, po boji i teksturi bio je sličan prezrelova avokadu. Drugim rečima, nije se uklapao u moju zamisao o kristalima.

„Štaje to?”, upitao sam.

„Moldavit”, glasio je odgovor. **16**

Hmmm... moldavit. Baš lepo ime. Pretpostavljam da neke plesni imaju baš ovakvu boju, pomislio sam. *Moraću da se setim ovoga prilikom sledeće kupovine prazničnih poklona. Možda nađem i neke kristale koji su nazvani po gljivicama, da ne dobiju svi isti poklon.*

Svestan da se pojedinim kristalima pripisuju određeni uticaji, upitao sam za značenje moldavita.

„Pogledajte boju!”, rekao je moj pacijent, kao da je moglo da se dogodi daje ne primetim i ne komentarišem u sebi. Ignorišući moje pitanje i ne baš raspamećen izraz lica, oduševljeno mi je oteo kamen iz ruke i prineo ga

16 Moldavit je staklasta supstanca, najčešće maslinastozelene ili mutnozelene boje, formirana prilikom pada meteorita (najšire prihvaćena teorija kaže da se to dogodilo pre oko 15 miliona godina). Ime je dobila po pokrajini u kojoj je nađena, Moldaviji. Ponekad se seče i glaća i koristi u ukrasne svrhe, kad je poznatija pod nazivom pseudohrizolit (prim. prev.)

17 Neprovodiva igra reči. *Mold* na engleskom znači *plesan* ili *bud* (prim. prev.)

prozoru da bi svetlost mogla da sine kroz njega. Ono što sam potom video zateklo me sasvim nespremnog. Sa suncem koje je prodiralo kroz njega, ovaj dotad neprovidan kamen pretvorio se u pravi prozračan smaragd, općenjavajuće provokativan u sjaju svoje providnosti.

Ponovio sam svoje malopredašnje pitanje: „Čemu služi?”

„Pa”, odvratio je moj pacijent, „suviše je komplikovano da bi se tek tako objasnilo. Prosto ga stavite u džep, a kad sledeći put uđete u neku knjižaru, možete da nađete neku literaturu o njemu.”

Ubacio sam zeleni kamen u džep, ne razmišljajući više o njemu, i nastavio sa svakodnevnim poslom.

Nisam imao pojma da će se moj svet, koji se već pomalo kolebao na svojoj osi, sasvim preturiti naglavce.

ନୂ ନୂ ନୂ

Kasnije u toku dana u ordinaciju je došao Fred, pacijent koji je kod mene dolazio već godinu i po. Uradio sam mu tretman, a potom mu rekao da zatvori oči i ne otvara ih dok mu ne kažem. Podigao sam dlanove i pre--- njima iznad njegovog tela, kao i obično - ali kad sam stigao do glave, ona se trgla unazad. Oči su mu se izvrnule, usta otvorila, a jezik počeo da se kreće na način koji je očigledno formirao samoglasnike. Moglo je da se čuje kako mu vazduh izlazi iz usta.

Ovo je bilo u najmanju ruku uzbudljivo. Dok je energija tekla kroz moje ruke, pomislio sam: ***U redu je, znam da pokušava da govori.***

Lagano sam pomerao ruke u nastojanju da lociram oblast gde senza-ciju postaje malo jača. Blago sam ih pomerao u jednu stranu, pa u drugu, tražeći. Međutim, još uvek nijedna reč nije izašla iz Freda, već samo ona pantomima usnama i jezikom. Bilo je frustrirajuće. Shvatao sam da pokušava da govori i zaista sam želeo da čujem ono što je imao da kaže. Primakao sam uvo bliže njegovim usnama, kao da bi to moglo da po---ne. Ali nije.

Bio sam u čudu i pun iščekivanja. U međuvremenu, znao sam da se okolne sobe pune pacijentima nenaviklih na čekanje. Bio sam siguran da se svi odreda pitaju: ***Šta li doktor radi?*** Morao sam da prestanem da radim na Fredu.

Odmakao sam ruke - ali nisam znao šta da radim s Fredom, jer se njegov jezik još uvek pomerao i nastavljaо je da emituje zvuke koji nisu obećavali da će se pretvoriti u razgovetne reči. Blago sam ga dodirnuo po grudima i rekao: „Frede, mislim da smo gotovi za danas.” Otvorio je oči. Po-

gledao me je, a ja sam pogledao njega. Nije rekao ništa, stoga ni ja nisam rekao ništa. Naposletku je ustao, kao da se ništa nije dogodilo, i otišao.

Rešio sam da zaboravim ovu epizodu i da ne razmišljam o njoj. Kao što rekoh, Fred je više od godinu i po dana bio moj pacijent i stvari su se s njim, sve do tog dana, odvijale sasvim normalno.

Međutim, ni samo nedelju dana kasnije, Fred se ponovo pojavio. Posle tretmana, primakao sam ruke njegovoj glavi - i bum, zabacila se unazad, usne su mu se rastavile, jezik je počeo da se pomera i opet se čulo da mu vazduh izlazi na usta.

Premda moram da priznam da sam očekivao da će se nešto desiti, intenzitet me je naterao da ustuknem. Zanemeo sam.

Na neki način sam doprineo ovom susretu, jer sam pre toga, videvši Freda u čekaonici, obavio nekoliko tretmana preko reda, kako bismo imali više vremena. Čim su oni isti pokreti koje sam video prethodnog puta počeli ponovo da se pojavljuju kod Freda, pustio sam svoje ruke da potraže dobru, snažnu vezu s njegovom energijom - mesto na kojem bih mogao da pospešim intenziviranje ovog njegovog ponašanja.

Konačno, Fred je progovorio.

Dakle, u najvećem broju slučajeva, kad govorimo, prosto otvaramo usta i iz njih izlazi zvuk - nikakvo naročito iznenađenje. Ali čuti kako se glas formira od etra pomalo je... uznemirujuće. Isprekidano šištanje vazduha koje sam čuo prethodni put počelo je da se razvija u reči. Glas koji ih je izgovarao počeo je kao isprekidano, piskavo skičanje: *Tu smo da ti kažemo...*, glas se produbio, *...da nastaviš da radiš to što radiš*, nastavljao je glas nekako u trzajima, iseckano. *To što radiš... je donošenje svetlosti i informacije na planetu.*

Dok je Fred govorio, glas mu se izmenio, postepeno opadajući na skali, od skičanja do duboke, rezonantne tutnjave, a opet, ostajao je nekako čudno mehanički, gotovo kao da je izvor ove komunikacije morao da nauči da koristi Fredove glasne žice. Ipak, sve što je rekao bilo je jasno i upečatljivo.

Dotad su se sve okolne sobe za tretmane ponovo napunile pacijentima, što znači da se u neposrednoj okolini nalazio popriličan broj ljudi. A moje sobe za tretmane nemaju vrata - tako da nije bilo ničega što bi sprečilo da se ovaj čudan glas čuje u celoj ordinaciji.

Ipak, još uvek nisam htio da pustim Freda da ode. Pitao sam se da li spadam u ljude koji bi mogli reći: „Izvin'te, gospodine Glasu iz Kosmosa, znam da ste prešli toliki put da biste komunicirali sa mnom, ali ovo stvarno nije pogodan trenutak. Da li biste mogli da navratite malo kasnije? Odgovaralo bi mi negde oko pola osam.“

Ispostavilo se da ne mogu da odem baš toliko daleko, ali jesam postao malčice navalentan. „Kako mogu opet da razgovaram s tobom?”, upitao sam Fredov glas.

Naći ćeš me u svom srcu, rekao je.

To nije odgovor; to je ono što piše na čestitkama za Dan zaljubljenih! Hteo sam ponovo da čujem taj glas. „Dobro”, rekao sam, „da li ću moći da dođem do tebe kroz neku drugu osobu?”

Odgovor je bio nejasan.

„Da li ću ponovo moći da dođem do tebe kroz ovu osobu?”, upitao sam.

Još jedan neodređen odgovor. Nisam imao nameru da tako lako odustanem. Stoga sam navaljivao i navaljivao i navaljivao. Naposletku, glas je rekao: ***U redu. Moći ćeš ponovo da govorиш sa mnom kroz ovu osobu.***

Lagano sam dotakao Freda po grudima, na istom mestu kao i prethodnog puta, i rekao: „Frede, mislim da smo za danas gotovi.” Otvorio je oči i dipio sa stola, prilepivši se ledima uza zid i blokirajući pristup telefonu. Kasnije mi je rekao da je bio siguran da ću nazvati psihiatrijsku bolnicu i reći im da ga vode. Iako nije mogao da se seti najvećeg dela onoga što je izašlo iz njegovih usta, bio je svestan svega što se dogodilo - barem načelno. Poverio mi je da mu se to i ranije dešavalо. Samo je dvema osobama rekao za to i nije hteo da bilo ko drugi sazna.

Primetio je da je glas počeo da govori kroz njega za vreme naše prethodne seanse, ali mislio je da može da ga kontroliše i da ja nisam ništa opazio. Ovog puta je gotovo odmah izgubio kontrolu i glas je uspeo da se probije. Freda nije bilo briga zbog ovog nedostatka kontrole. Osećao je da ne upravlja onim što izlazi iz njegovih usta i zabrinjavalo ga je to što ne može ni da te reči poveže u jasnu celinu. Opisao je proces ovako: čuje jednu reč, pa drugu, pa treću, ali kad dođe i četvrta, on već zaboravi koja je bila prva. Takođe mu je smetalo to što za to vreme nije mogao jasno da razmišlja.

Uverio sam ga da sam i pre čuo za stvari kao što su kanalisanje i/ili govorjenje na stranim jezicima i da smatram da je, jelite, zanimljivo poznavati nekog ko to radi. Zabeležio sam to kao „Fredov fazon”.

Međutim, jedan ili dva dana kasnije, ponovo se dogodilo - s troje različitih pacijenata! Jedno za drugim, zabacili bi glavu, zakovrnuli očima, usne bi im se rastvorile, jezik pomerao, a vazduh im je šištavo izlazio iz usta. Nisam nameravao da sedim s mirom i čekam da obave studiju na bazi nasumično odabranih subjekata. ***Znao sam da će prilikom sledeće posete progovoriti.*** Želeo sam odgovore, i to odmah.

Zlatno oko

Posle ovoga, ponovo sam se obratio vidovnjaku koji mi je rekao za moje ruke. Najzad, *ipak* je bio na dobrom glasu. Radio je za kraljevske kuće na Bliskom istoku, Belu kuću u Reganovo vreme, a i mnogo slavnih ličnosti tražilo je njegove savete. Telefonirao sam mu i objasnio šta se sve izdešavalо. Pažljivo me je saslušao, a potom rekao: „Ne znam šta bi to moglo da bude.“

Njegova reakcija nije ulivala poverenje.

„Idite kod ove Francuskinje u Beverli hilsu“, nastavio je. „Ona proučava takve stvari. Ako iko može da vam pomogne, to je verovatno ona. Zove se Klad.“ (Ne pitajte me zašto se nije zvala Klodin ili Kladet; stvarno ne znam.)

I tako sam otišao kod Klad. Mislio sam, ući ću unutra, staviti dlanove blizu nje i pustiti je da oseti ono što iz njih izlazi. Potom bi mi ona, u mom zamišljenom scenariju, objasnila šta je to, meni bi se stvari donekle pojasnile i mogao bih da nastavim dalje sa svojim životom.

Kako izgleda, samo sam ja gajio takva očekivanja. Klad me je uvela unutra, rekla mi da sednem na divan i stavila mi kristale na dlanove. Zatim je ispovrtela odnekud ogroman plakat na kojem je bila nacrtana zvezda. Svaki njen krak bio je druge boje. A kao da to nije bilo dovoljno, svu ju je oblepila čudnim malim očima, valjda zbog efekta.

Rekla mi je da gledam zvezdu i boje, a potom da zatvorim oči. Povela me je kroz bazičan proces vizualizacije boja. To je bilo nešto za šta definitivno nisam bio raspoložen. U mom životu dešavalо se nešto vrlo *stvarno*; da sam htio da zamišljам sopstvena objašnjenja za to, ostao bih kod kuće i zamišljao ih. Ali došao sam kod nje.

Držeći kristale, zatvorio sam oči. Klad je rekla: „A sad zamislite plavo. Sve je plavo.“

Ne znam za vas, ali kad ja zatvorim oči, jedina boja koju vidim je crno kao ugalj. Ipak, pokušao sam.

„Plavo“, ponovila je. „Sve je plavo.“

Pokušavam.

„A sad vizualizujte crveno.“

Crveno, pomislio sam.

„Zeleno.“

Zeleno.

„Žuto.“

Žuto.

„Narandžasto.“

Narandžasto.

„Sad zamislite zlatno. Sve je zlatno”, rekla je Klod. „Zlatno nebo. Zlatnu zemlju. Zlatnu planinu. Zlatan vodopad.”

Nema problema, ceo svet je zlatan.

„Stanite ispod zlatnog vodopada”, nastavila je. „Osetite zlatnu vodu koja pada po vama.”

E, ova ga baš pretera, pomislio sam u sebi.

„Sada zamislite ovo zlatno oko, džinovsko zlatno oko na nebu. Postavljacieete mu pitanja.”

Što je mnogo - mnogo je! Otvorio sam oči i pogledao je. „Ali kako će da mi odgovori? To je **oko**.“

„Samo zatvorite oči, a ja će vam reći koja pitanja da postavljate.“

„Ajd' dobro”, rekao sam i zatvorio oči.

„Pitajte oko koliko lanaca DNK imate.“

Nervozan i isfrustriran, ponovo sam otvorio oči i pogledao je. „Znam koliko lanaca DNK imam; ja sam **doktor**.“ Nastavio sam da joj objašnjavam RNK i DNK, opisujući jednostrukе lance, dvostrukе lance i dvostrukе spiralne formacije.

Strpljivo je slušala. Potom, kao da je sve što sam upravo izgovorio bilo totalno irelevantno, nastavila je tamo gde je stala. „Pitajte oko.“

Sedeо sam tamo i zatvorio oči i treći put, svim silama nastojeći da smislim neki izlaz iz ove besmislice. Kako da postavim tom oku (koje ne vidi) pitanje na koje mi ono svakako ne može odgovoriti zato što je **oko**, a ne usta- i to pitanje za koje već znam da odgovor glasi „dva“ - i zbrisem iz stana ove žene, a da pri tom ne ispadnem potpuno nevaspitan? Iznenada, otvorio sam oči, pogledao je i, jasno kao dan, čuo sebe kako kažem: „Imam ih tri. Tu je dvanaest lanaca DNK. Dvanaest.“

Dakle, niko mi nije rekao da je posredi pitanje koje se sastoji iz dva dela, tako da nisam imao pojma zašto sam tako odgovorio. Pogotovo zato što se to što sam upravo izgovorio kosilo sa svim mojim dotadašnjim svenim poznavanjem te materije.

„Ah, tako”, izustila je Klod. „Vi ste Plejađanin.“

„Zaista?”, izustio sam ja. „A šta je to Plejađanin?“

Objasnila mi je da su Plejade sistem od sedam zvezda, jasno vidljiv sa Zemlje. **18** (Čim sam stigao kući, potražio sam ih u enciklopediji i video da je bila u pravu.)

18 Plejade ili kako ih naš narod zove-Vlašići, nisu sazvezde, kao što se često misli, već asterizam, tj. grupa zvezda u sazvezđu Bika (prim. prev.)

Klod je dalje objasnila da je Zemlja, u određenom periodu, smatrana usputnom stanicom svetlosti i informacija za putnike koji su putovali kosmosom. Zastajali su na njoj da bi se odmorili, okreplili i prikupili informacije, jer je Zemlja smatrana živom bibliotekom. Narod koji je u to vreme upravlja planetom bili su Plejađani. U izvesnom trenutku iskrse su razmirice i između dveju frakcija Plejađana došlo je do političkog i ideološkog raskola. Obe grupe želele su da preuzmu kontrolu - ne samo nad drugom grupom, nego i nad celom planetom. Međutim, budući da su pripadnici obeju frakciju posedovali podjednaku snagu i inteligenciju, bilo im je jasno da im predstoji budućnost ispunjena neprestanom borbom za prevlast. To nije bilo prihvatljivo ni jednima ni drugima, tako da su održavali nekakvo primirje sve dok naučnici jedne grupe nisu pronašli način da isključe deset od prvobitnih 12 lanaca DNK kod članova druge grupe. Kažu da smo mi potomci tih modifikovanih Plejađana. ***Ko to kaže?***

Ipak, oni među nama koji navodno poseduju i treći lanac - koji su, teoretski, bliži našim precima - vratili su se da donesu svetlost i informacije na ovu planetu - što je upravo ono što mi je Fred rekao - ili, tačnije, kanalisaо.

Sad, ovim ne mislim da vam kažem da sam Plejađanin, niti da Plejađani stvarno postoje. Sve što vam u ovom trenutku predlažem jeste da nastavite da pratite priču.

Predajem se

Otišao sam u knjižaru „Budino drvo“ i, dok sam boravio u njoj, odlučio sam da se malo raspitam o malom zelenom kamenu koji sam nosio u džepu. Prema onome što sam pronašao, moldavit nije zemaljski kristal; to je meteorit koji je pre oko 15 miliona godina pao na Zemlju, na područje istočno Evrope. Navodno poseduje sposobnost da otvara mogućnost komunikacije sa (u zavisnosti od vašeg izvora informacija) anđelima, entitetima i bićima iz drugih dimenzija. Da li je to tačno? Da li ovaj kamen stvarno poseduje sposobnost interdimenzionalne komunikacije? *Ne znam*. Ono što *znam* jestе da sam ga stavio u džep i da je tada počelo kanalisanje.

Našao sam se suočen sa situacijom da moram da napravim izbor. Stvari u mom životu postajale su iz minuta u minut sve čudnije, čak i pro nego što se glas prvi put oglasio, kroz Freda. Kuda će me sve to odvesti, pitao sam se. Na kraju, morao sam da odlučim hoću li ili neću nastaviti tim novim i nepoznatim putem. Šta ja to radim? Da li je to dobro? Da li je to

loše? Da li slušam „prave“ glasove? Kako da budem siguran po pitanju namera izvora koji leži u pozadini svega, ma ko ili šta on bio?

Moja inicijalna reakcija bila je da se raspitam kod svih za koje sam po-----o da bi trebalo da znaju, kao što su iscelitelji, medijumi, vidovnjaci i tome slično. Bili su prilično jednodušni u svom odgovoru. Ti ljudi su sma----- da bih, sve dok i ako ne utvrdim izvor tih glasova, trebalo da se držim podalje od njih.

Tek tada sam se našao u škripcu. O čemu se ovde radi? Da li treba pita-i glas? I neće li vam to nametnuti vekovnu dilemu: ako je glas iskren, reći će istinu, a ako je neiskren, onda neće? U svakom slučaju, dobijate isti odgovor. Da li da ga upucam srebrnim metkom? Da okačim oko vrata venac belog luka? Da kupim veliki krst? Ustanovio sam da mi je vrlo teško da poverujem da bi ovaj glas (ili *glasovi*) trošili vreme i trud da propuštu kosmos samo da bi izveli neku grandioznu kosmičku smicalicu.

Shvatio sam da moje emocije u vezi s ovim procesom pokrivaju sada jednu užu gamu: od zebnje, preko uznemirenosti, do panike. Postalo mi je jasno da svi dobromerni saveti koje dobijam imaju jednu zajedničku crtu: strah. I shvatio sam da moram da donesem još veću odluku: da li sam spreman da (potencijalno) najveću odluku u svom životu zasnujem na strahu? **Nisam** bio. Odgovor je bio iznenadan i nedvosmislen. Odlučio sam da se predam. Posvetiće se onome što je, ma šta to bilo, dolazilo kroz mene.

GLAVA 8

Spoznaje: sadašnjost i budućnost

Krećemo!

– Džeki Glison

Troje pacijenata koje je „progovorilo“ onim glasovima, isto kao Fred, došlo je na sledeći tretman. Baš kao što sam predvideo, *bum* - jedno za drugim, zabacivali su glave, zakovrtali očima, jezici su im se pomerali, a vazduh vrlo čujno izlazio iz usta... i šta su rekli?

Tu smo da ti kažemo da nastaviš da radiš to što radiš. To što radiš je donošenje svetlosti i informacije na planetu. Iste rečenice koje je izgovorio Fred. Ali ti pacijenti nisu poznavali Freda. Štaviše, nisu se ni međusobno poznavali.

Dvojc njih dodalo je i ovu rečenicu: ***To što ti radiš jeste rekonekcija lanaca.***

Treći pacijent rekao je nešto malčice drugačije: ***To što ti radiš jeste rekonekcija struna.***

Sledeći put kad je došao, Fred mi je rekao da mu se dogodilo i automatsko pisanje-a poslednja rečenica, ispisana njegovim rukopisom (odnosila se na mene), glasila je: ***To što on radi jeste rekonekcija struna.***

Dva dana kasnije, još nekoliko pacijenata počelo je da izgovara ove rečenice. Kasnije sam ih diskretno pitao i ustanovio da, sem Freda, niko od njih nije dosad imao ovakvih iskustava.

Međutim, iz ko zna kog razloga, odabrani su kao sredstva za prenos ovih glasova i, bez obzira na to koje su im druge reči izlazile iz usta, svi su ponavljali šest istih rečenica:

- 1. Tu smo da ti kažemo da nastaviš da radiš to što radiš.**
- 2. To što radiš je donošenje svetlosti i informacije na planetu.**
- 3. To što radiš je rekonekcija lanaca.**
- 4. To što radiš je rekonekcija struna.**
- 5. Moraš da znaš da si master.**
- 6. Došli smo zbog tvoje reputacije.**

Pomislio sam: ***U redu, to što radiš je donošenje svetlosti i informacija na planetu...*** i čekao da dobijem te informacije...

Koje, nekako, nisu pristizale.

U redu, onda, pomislio sam - ***informacije o čemu? Kako se gaji džinovsko voće? Kako se podiže interplanetarni odbrambeni sistem? Kako se konstruišu leteći tanjiri?*** I dalje nisam imao predstavu šta se događa.

Iščezavanje

Strpljivo sam čekao da obećanja izrečena u onim rečenicama počnu da se ispunjavaju, ali aprila 1994. stvari su počele da se menjaju. Prvo, kao da su se glasovi s mukom probijali. Nestajalo je one lakoće s kojom su ljudi nevoljno počinjali da ih kanališu, a sama kanalisanja su se proredila. Štaviše, njihov broj je naglo i drastično opao.

A onda su sasvim prestala. S izuzetkom Freda, više nije bilo kanalisanja, nije bilo glasova.

Pre toga, umeo sam tu i tamo da se upitam nije li cela stvar bila šala. Nije li, možda, moja recepcionarka nasumično birala pacijente i podučavaла ih: „Evo, ovo su rečenice koje treba da kažete. Dobro pazite da doktor ne primeti papir.“

A sad su glasovi nestali, a ja sam znao da to ***nije*** bila šala. Nije moglo biti stvarnije. Morio me je osećaj praznine. Te čudne pojave postale su, naposletku, središte mog života. Kako je moguće da su se okončale?

Do trenutka kad su kanalisanja prestala, onih šest rečenica čuo sam od više od pedeset osoba, koje se međusobno nisu poznavale. Zapamtite da, osim Freda, niko od njih nije nikad ranije kanalisaо - a neki od njih bili su toliko uznemireni tim iskustvom da više nikada nisu došli u moju ordinaciju. S obzirom na ove dokaze, kao i na izvanredno detaljne opise različitih stvorenja, postalo mi je jasno da se, u toku isceliteljske seanse, ***osim mene i pacijenta u prostoriji nalazi još neko.*** I da ta druga osoba ili „biće“ govori kroz telo osobe na stolu. Ne znam da li su „kanalizatori“ bili kao ra-

dio-prijemnici koji su hvatali signale što dopiru iz čitavog kosmosa, ili su svi hvatali isti signal iz jednog centralnog izvora, ali prepostavljam da to i nije važno. Poruka je stigla, jasna i glasna.

To je moglo da bude objašnjenje za nagli prestanak kanalisanja: **poruka mi je bila preneta**. Nije bilo šanse da neko, pa ni ja sam, porekne da se dešavalo nešto stvarno i dalekosežno. Premda sam i dalje žudeo za podrškom kanalisanih bića, izvor je odlučio da sam dobio sve što mi je bilo potrebno. Bilo je vreme da prestanem da tražim još i da dozvolim sebi da viđim ono što mi je već dato.

Kad prolazite kroz iskustvo poput ovog, **znate** da ste u kontaktu s nečim što nije odavde. Vrlo brzo sam napustio teoriju o smicalici i čekao. Ali kad tajanstvene „informacije“ koje je trebalo da dobijem i dalje nisu pristizale, praznina se produbila. Šta sam to uradio pa su me glasovi napustili?

Međutim, i dalje sam osećao one senzacije u rukama i nastavljao sam da radim s pacijentima isto kao i dotad. Lečenja su se nastavljala. Zapravo, baš u tom periodu je Geri došao kod mene i imali smo ono što smatram prvim "velikim" izlečenjem. Stoga sam, uprkos očaju zbog toga što ne dobijam obećane informacije, nastavljao da radim s pacijentima i pomeram ruke nad njima kao i do tada. Tu i tamo, njihovi facijalni mišići - naročito oni oko usta- počeli bi da se pomeraju, ali više niko nije zaista progovorio.

I dalje, posle seansi, ti pacijenti ispričali bi mi da su „videli“ neke stvari. Često su priče bile slične: određeni oblici, određene boje... i određene osobe. Zovite ih anđelima, vodičima, bićima, duhovima, kako vam drago. Ali šta god da su bili, na osnovu opisa koje sam dobio znam da su obično izgledali baš kao stvarni ljudi.

Spoznaće i potvrde

Otprilike u isto vreme kad sam „dobio“ spoznaju da sam obdaren velikim darom i odlučio da ga prihvatom, dobio sam i poziv od producenata TV emisije pod nazivom **Druga strana**, u kojoj su predstavljali priče o svim vrstama paranormalnih pojava. Čuli su za mene i želeti su da se pojave u programu. Pristao sam i poveo Gerija sa sobom, da bih ispričao njegovu priču.

Posle emitovanja te emisije, sredinom 1995, u moju ordinaciju počeli su da dotiču ljudi iz cele zemlje. Žena po imenu Mišel došla je iz Sisajda u Oregonu. Dok je ležala na stolu, pomerao sam ruke iznad nje i posmatrao njene nevoljne mišićne reakcije na protok energije. To je bilo sve što sam

video. Ali kad sam završio, otvorila je oči i rekla: „Videla sam ženu. Mislim da je ona anđeo čuvar. I rekla mi je da će mi biti bolje, da ću biti izlečena.“

Mišelina priča

Lekari su kod Mišel dali dijagnozu sindroma hroničnog zamora i fibromijalgije. Njeni simptomi bili su tako žestoki da su mnogi od lekara koji su je pregledali pomislili da kod nje postoje i druge komplikacije. Zbog toga su joj prepisali čitavo mnoštvo sredstava protiv bolova i drugih lekova. Njen život je bio vrzino kolo bola i iscrpljenosti. Male stvari, kao što su pranje sudova ili kuvanje ručka, ili čak najobičnije jutarnje ustajanje iz kreveta, prerasle su u složene poduhvate koje je ponekad bilo nemoguće izvesti do kraja. Muž je povremeno morao i po četiri puta u toku noći da je nosi pod vreo tuš, samo da bi joj ublažio bolove. Nije mogla da jede i spala je na svega 87 funti težine **19**.

Jedne večeri, kad su svi ostali u kući zaspali, progutala je nekoliko šaka tableta protiv bolova, nasumično ih pomešavši. Dok su lekovi počinjali da deluju, zatekla je sebe kako se moli: „Molim te, Bože, pomozi mi. Ne želim da živim ovako, ali ne želim da napustim svoje dečake.“ Osećala je da jednostavno ne može više da izdrži da bude bolesna, ali nije znala oda-kle da traži pomoć.

Mora biti da je zaspala na podu, jer sledeće čega se seća jeste da ju je probudilo jutarnje sunce koje je dopiralo kroz prozor kupatila. Osećajući se bolesno i iscrpljeno, odvukla se do kauča. Ležeći тамо, uključila je TV-na kojem se upravo davao neki tok-šou. Među učesnicima emisije bio sam i ja, zajedno s nekoliko lekara. Vodio se razgovor o mojim pacijentima i činjenici da su mnogi od njih bili izlečeni od neobičnih boljki. Gledala je dok sam objašnjavao da je do izlečenja došlo uz pomoć „više sile“ koja je nekako došla kroz mene. Mišel je pozvala TV stanicu i zatražila moj broj telefona.

Njena prva seansa započela je u tihoj sobi, s prigušenim svetlima i umirujućom atmosferom. Stavio sam prst iznad njenog srca i smesta je zapala u lak san. Potom sam držao ruke iznad njene glave. Toplota je ušla u njeno telo i okružila ga. Nivo energije u prostoriji postao je vrlo intenzivan, jer su njene oči počele da se pomeraju levo-desno, a prsti su joj se pokretali kao lutke na koncu. Simultano je prolazila kroz kontinuirane, nevoljne pokrete desnog kolena.

U određenom trenutku, ostavio sam je načas samu. Kad sam se vratio, Mišel je rekla da je imala izrazito snažan osećaj da je još neko ušao u sobu. Čula je nežan ženski glas, koji je pokušavao da joj saopštiti svoje ime. Bilo joj je teško da ga jasno razazna, jer se komunikacija odvijala nečim što se moglo opisati samo kao „skoro pa“ glas. Isprva, Mišel je mislila da je žena prilično arogantna, ali potom je shvatila da je prosto nervozna zato što je Mišel ne razume u potpunosti.

Žena je rekla da je ona Mišelin anđeo čuvar i da se zove Parsli, Parsel ili tako nekako.“

Naposletku je ipak razgovetno čula ime: Parsilija. Tada je žena anđeo rekla nešto veoma čudno. Rekla je Mišel: ***Bićeš izlečena. I treba da odeš na televiziju i ispričaš o tome.*** U skladu s mojim tadašnjim načinom razmišljanja, to nije nešto što bi anđeo rekao. Ipak, nisam imao pravo na urednički komentar. Lekari su za Mišel uradili sve što su mogli, ali Parsilijino prisustvo reklo joj je da njen život sada ponovo počinje.

Posle te seanse, Mišel se vratio apetit.

Njena druga seansa, sutradan, bila je podjednako uzbudljiva. Anđeo čuvar se vratio. Ponovo je nekoliko regija na Mišelinom telu postalo vruće, a potom se opustilo i postalo toplo. Bila je toliko topla da su joj čak i noge poprimile sjajnoružičastu boju. Ponovo je Parsilija nekoliko puta ponovila Mišel da je izlečenje u toku. Štaviše, Mišel je posle druge seanse imala toliko energije da je odlučila da ode u kupovinu sa svojom majkom. Dok su šetale gradom, majka je čak nekoliko puta Mišel morala da upozori da uspori. Bio je to prijatan šok za obe.

Za vreme Mišeline treće i četvrte seanse, anđeo joj je rekao da je izlečena i da će postepeno primetiti i druge promene. Mišel je viđala cveće u bojama kakve nikada ranije nije videla i osećala je sreću svuda oko sebe. U trenutku je shvatila da svako ima svoju svrhu. Takođe joj je rečeno da provodi više vremena sa svojim sinovima.

Mišelin život vratio se u normalu. Dobila je na težini, počela svakodnevno da vežba, a počela je i da radi puno radno vreme u sopstvenoj firmi.

Malo znanja

Pre no što je Mišel došla u moju ordinaciju, brojni pacijenti su mi rekli da su videli anđele ili bića u ljudskom obličju. Ipak, nijedna od priča koje

sam čuo nije bila tako detaljna i podrobna kao njena. ***Pa, dobro,*** razmislio sam, ***šta si ti očekivao? Pogledaj šta radiš -neizbežno je da privlačiš ljudе koji umišljaju da vide anđele.***

Mesec ili dva posle Mišelinog izlečenja, u moju ordinaciju došao je čovek iz Beverli hilsa. Nije bio bolestan; jednostavno je čuo za ono što se dešava u mojoj ordinaciji i želeo je da i sam to doživi.

Posle seanse, otvorio je oči i rekao: „Video sam jednu ženu, koja mi je rekla da vam kažem da je bila tu i da ćete vi već znati ko je ona. Najpre sam pomislio da je pomalo arogantna, ali posle sam shvatio da se prosto nervira zbog toga što ne može razgovetno da mi saopšti svoje ime. Parsli ili tako nekako. A onda mi je rekla: 'Ako budete izlečeni, hoćete li da odete na televiziju i ispričate o tome?'”

Prenerazio sam se. Ko je bila ta Parsli, anđeo za propagandu? Ne - ona je bila **dokaz.**

Nikad više nisam video tog čoveka. Nije poznavao nikog od mojih ostalih pacijenata - a ipak je znao za ženskog anđela neobičnog imena.

Stvari su se tek zahuktavale.

Iz Nju Džersija je avionom doputovala žena sa jedanaestogodišnjom čerkom oboleлом od skolioze, iskrivljenosti kičme. Posle seanse, devojčica je otvorila oči, delujući prilično iznenađeno. Postavio sam joj sad već standardno pitanje: „Šta se događalo? Šta si primetila?”

„Pa”, rekla je, „videla sam jednog malog šarenog papagaja, koji mi je rekao da se zove Džordž. A onda više uopšte nije bio papagaj; nije čak bio ni bilo kakav oblik života.”

Oblik života, rekla je. Njene reči. Jedanaestogodišnja devojčica.

„I onda je”, dodala je devojčica, „jednostavno postao moј prijatelj.”

Nedugo potom, u ordinaciju je došao odrastao muškarac, takođe na seansu. Kad smo završili, rekao je: „Zatekao sam se na toj statui, mermernoj dvorišnoj statui kakve su pre mnogo vekova stajale oko starih rimskih ili grčkih ribnjaka. Gledajući niz svoju desnu ruku, ugledao sam maleckog šarenog papagaja. Rekao mi je da se zove Džordž. A onda više uopšte nije bio papagaj; postao je prostо moј prijatelj.”

Ako izuzmemmo činjenicu da nije pomenuo „oblik života”, bila je to priča koju sam već čuo od one devojčice - od reči do reči.

• • •

Kad sam rešio da svojoj sestri od tetke, čije sam mišljenje cenio, objasnim šta se događa u mom životu, osetio sam se još ranjivije nego inače.

Duboko sam udahnuo i hrabrio sebe slušajući kako rečenice poput „izbili mi mi plikovi na dlanu“ i „moji pacijenti gube svest i govore tuđim glasovima“ izlaze iz mojih usta meni nesvojstvenim stidljivim tonom.

„Da je reč o nekom drugom, a ne o tebi“, rekla je kad sam završio, „ne bih mu poverovala. Ali znam da ti ne bi izmislio ovako nešto. Poznajem te celog života. Ti si stabilan, čak i previše.“ Čuvši ovo od svoje sestre od tetke, koja me je čuvala kad sam bio mali, iznenada sam shvatio da nemam pojma kakav utisak ostavljam na ljude - ili da se način na koji me doživljavaju drugi toliko razlikuje od načina na koji sam doživljavao samog sebe. Nisam imao pojma da će mi tako mnogo ljudi reći da mi veruju, kad sam im rekao šta se dešava, „**zato** što si to ti“, „**zato** što si tako stabilan“, „**zato** što si tako realan“, „**zato** što si tako skeptičan“.

Stabilan. Realan. Skeptičan. Znao sam da sam pomalo skeptičan - ako ni zbog čega drugog, a ono zbog toga što im nisam zaista verovao kad su mi rekli da smatraju da sam stabilan. Hoću da kažem, jesam mislio o sebi kao o stabilnoj osobi, s obema nogama čvrsto na zemlji (povremeno, u svakom slučaju), ali sasvim izvesno nisam shvatao da me i drugi doživljavaju kao takvog.

Uprkos toj podršci, trebalo mi je neko vreme dok nisam saopštio roditeljima šta se događa u mom životu. Nikad neću zaboraviti reakciju svog oca: „Nemoj nikad da odeš iz te ordinacije!“ Kao da su anđeli, poput onog duha koji je nekad opsedao zgradu u Melrouzu plejsu, bili nekako vezani baš za tu adresu.

Srećom, lečenja su se, uključujući i njihov aspekt doživljaja u vidu anđela i boja, dešavala isto tako uspešno i kad sam bio na putu, tako da sam znao da su ta bića, sve i da su stvarno vezana za Melrouz plejs, u najmanju ruku sposobna da proveravaju moj raspored i organizuju sopstveni prevoz do mog odredišta.

Ruku na srce, pored te silne reke ljudi koja se slivala kod mene, nisam ni morao mnogo da putujem.

Hrabrost da se istupi

Lečenja su sa vremenom postajala sve čudesnija. A ipak, iako su rezultati bili plodonosni, kao da mi, sami po sebi, nisu bili dovoljni. I dalje sam želeo da znam **zašto** se ona događaju. Kakvo je značenje tog fenomena? Odakle dolazi? Imao sam bezgraničnu potrebu da to shvatim.

Odlučio sam da prisustvujem trodnevnom seminaru dr Dipaka Čopre. (Dr Čopra je, zna se, jedna od vodećih ličnosti u modernoj sintezi medici-

ne i duhovnosti, uključujući i objedinjavanje kvantne fizike sa drevnom mudrošću.) Auditorijum se najvećim delom sastojao od lekara i drugih profesionalaca. Valjda zbog neobičnog uspeha sa Brajanom Vajsom, pomislio sam da će možda uspeti da ugrabim priliku da postavim dr Čopri diskretno pitanje koje bi moglo da donekle rasvetli ono što se događalo sa mnom i tim lečenjima. Primetio sam da su na pojedinim mestima u prostoriji postavljeni stalci s mikrofonima za koje se činilo da su namenjeni učestovanju publike.

Seminar je odmicao, ali niko od osoblja nije pominjao ni mikrofone ni mogućnost interakcije publike. Vreme je prolazilo. Konačno, neposredno pre pauze za ručak drugog dana, uvideo sam da ne mogu više da izdržim. Podigao sam ruku i upitao dr Čopru da li će, u nekoj fazi seminara, odgovarati na pitanja iz publike.

Dr Čopra me je iznenadio odgovorivši mi pitanjem: „A **imate** li vi neko pitanje?”

„Da, imam”, odvratio sam.

„Onda pridite mikrofonu i postavite ga.”

Dok sam prelazio naizgled beskrajnu udaljenost do najbližeg mikrofona, postao sam svestan sve glasnijeg zvuka svojih koraka, koji je bio u suštotoj suprotnosti s iznenadnom tišinom u prostoriji, prožetom vrlo glasnim mislima koje su se prosto rojile:

Ko je sad pa ovaj?

Što baš on da dobije priliku da postavi pitanje?

Ja sam htio da pitam nešto.

Dosad smo već mogli da sedimo i ručamo.

I poslovično...

Bolje bi mu bilo da je nešto pametno.

Kad sam prišao mikrofonu, dr Čopra me je podstakao: „Dakle, kako glasi vaše pitanje?”

Nisam znao. Još uvek ga nisam formulisao. Da bi stvar bila još gora, odjednom sam shvatio da, budući da dr Čopra ne zna za sve ono što se od avgusta 1993. izdešavalо u mom životu, neću moći da mu postavim pitanje čak ni nakon što budem znao kako ono glasi. Stoga sam pokušao da mu, u što kraćim crtama, objasnim šta se događalo-uključujući i glasove, krvarenje i plikove. Nadao sam se da će se, posle tog uvoda, savršeno pitanje samo od sebe iskristalisati u mom umu.

Na kraju tog mog sinopsisa, zatekao sam sebe kako kažem: „Molim vas, nemojte misliti da ne znam kako ovo zvuči, jer znam. Ali pitao sam se imate li nekakvih saznanja o tome ili nekih saveta?”

To čak nije bilo ni pitanje u pravom smislu reči. Posmatrao sam kako se dr Čopra nagnje napred s mesta na kojem je stajao na bini.

Potom je upitao: „Kako se prezivate?”

Iznenadeđeno sam ustuknuo. „Perl”, izustio sam.

Klimnuo je glavom. „Čuo sam za vas.” Prešao je pogledom po publici. „I hoću da svi prisutni znaju da je sve što je ovaj čovek maločas rekao istina.” Pred svima u prostoriji, pozvao me je da dođem u Čoprin centar u La Juli (blizu San Dijega) da bi se obavila neka istraživanja.

Potom je usledio njegov savet: „Ostanite dete u duši.” Četiri reči koje toliko znače.

Neću ih nikad zaboraviti.

Počeci istraživanja

Kao što mi je i rečeno da očekujem, sve više i više televizijskih producenata počelo je da traži da se pojavit u njihovim emisijama. Televizija **Foks** želela je da me intervjuše za vreme velike konvencije u San Francisku, ujedno s još nekim, poput dr Endrua Vejla, lekara sede brade i autora bestselera **Dobra ishrana za optimalno zdravlje 21**, koji vodi vrlo očigledan rat u korist konsolidovanja „tradicionalne” i „alternativne” medicine.

Pre no što sam otišao iz Los Andjelesa na seminar, sasvim neočekivano dobio sam i-mejl od svojih roditelja. Rekli su mi nešto vrlo izneđujuće: moj otac i otac dr Vejla su, pre više godina, zajedno sedeli u raznim opštinskim odborima u mom rodnom gradu. Moji roditelji i njegovi su, štaviše, bili prijatelji. Nekim slučajem, sve dotad nisam znao ništa o tome.

Potom mi je mati ispričala nešto vrlo dirljivo u vezi s ocem dr Vejla, Denom. Priča je glasila ovako: početkom osamdesetih, mom ocu je urađen četvorostruki bajpas. Dok se oporavljaod operacije, Den Vejl, srdačan i saosjećajan čovek, poslao je pisamce - ali ne njemu, već mojoj majci. U njemu je naglasio da većina ljudi u takvim teškim trenucima šalje pisma sa lepim željama osobi koja je u bolnici, zaboravljajući da je upravo osoba koja je ostala kod kuće često ona kojoj je potrebna podrška. Njegovo pismo odisalo je dobrotom i ohrabrenjem, i bilo je to nešto što moji roditelji

nisu nikad zaboravili. Den Vejl je u međuvremenu preminuo, a moji roditelji su mislili da bi njegovom sinu možda bilo drago da čuje na koji je način

njegov otac dotakao naše živote. Napisali su dr Vejlju pismo i zamolili me da mu ga predam.

Endru Vejl se slučajno zatekao u foajeu hotela upravo kad sam se prijavljivao na seminar. Predstavio sam mu se i dao mu pismo. Upitao je da li bi bilo moguće da dobije pismo koje je napisao njegov otac, da bi ga pokazao svojoj majci. Razmenili smo još nekoliko učtivih reči i mislio sam da se posle toga više nećemo ni videti.

Iste večeri, telefonom me je pozvala žena koja ne samo da je organizovala intervju za televiziju *Foks*, nego ih je vodila. Prethodne nedelje doživila je saobraćajnu nezgodu u kojoj je polomila nekoliko rebara, tako da je morala da hoda pomoću štapa, a polomljena rebra dozvoljavala su joj samo vrlo plitko disanje. Jedva je govorila - ne baš zgodna okolnost za nekoga ko treba da vodi intervju. Upitala me je da li bih te večeri mogao da odradim jednu seansu s njom. Odgovorio sam da bi mi bilo zadovoljstvo, Međutim, kako se ispostavilo, bilo je i više od toga. Ispostavilo se da je to bio još jedan deo slagalice sinhronizama.

Sledećeg jutra pojavio sam se u vreme dogovorenog za intervju i ustavio da je intervju s dr Vejlom zakazan neposredno nakon mog. Tako se dogodilo da su nam se ukrstili putevi - njegov, novinarkin i moj. Kad je dr Vejl ušao, novinarka mi je upravo zahvaljivala na sinoćnoj seansi, objašnjavajući da joj više nije potreban štap i da sada može da diše dublje, dovoljno normalno da bi mogla da vodi intervju.

Dr Vejl je upitao šta sam uradio. Nakon što sam mu objasnio, onoliko koliko sam mogao, pozvao me je da dođem na Univerzitet u Arizoni i obratim se naučnicima uključenim u njegov Program integralne medicine (PIM). Tim pozivom ukazao mi je čast koju sam rado prihvatio. To me je dovelo do dr Gerija E. R. Švarca, koji se nalazi na čelu Odseka za ljudske energetske sisteme pri Univerzitetu u Arizoni. Zajedno sa svojom suprugom, dr Lindom G. S. Rasek, autor je knjige *Univerzum žive energije*, koja razjašnjava ideju da je sve, na svim nivoima postojanja, živo i da evoluira. Ova knjiga nastoji da objasni ne samo neke od najvećih zagonetki konvencionalne nauke, već i misterije kao što su homeopatija, život posle smrti i parapsihičke sposobnosti 22.

Dr Švarc me je pozvao da ponovo dođem na Univerzitet, da bi obavio istraživanja u vezi sa mojim isceliteljskim sposobnostima. Prihvatio sam.

Raskršća

Stvari su se odvijale sve brže. Bio sam u iskušenju da prosto pustim da me bujica ponese, ali da li smem to da uradim? Postojale su i neke druge stvari koje je trebalo uzeti u obzir. Uložio sam znatan deo života u zasnivanje uspešne privatne firme, a cela ova rabota s „isceljujućom energijom“ i „kanalisanjem duhova“ nije joj ni najmanje doprinosila. Kao prvo, već sam pomenuo da su neki moji pacijenti koji su kanalisali bili toliko uzdrmani tim iskustvom da jednostavno nisu više nikad došli kod mene. Međutim, to i nije bilo ono najgore. Zamislite da odete kod svog kiropraktičara i čujete vrlo čudne glasove koji dopiru iz susednih prostorija. Verovatno biste se koješta zapitali ...

Više puta sam rekao sebi: „Ti nisi normalan. Moraš da otplaćuješ hipoteku, kredit za kola - a imaš i veliku ordinaciju, koja mora dobro da radi ako hoćeš da sastavljaš kraj s krajem: Bolje bi ti bilo da se držiš kiropraktike.“

Ali to nije bilo ono na šta su mislila bića kad su rekla: ***Tu smo da ti kažemo da nastaviš da radiš to što radiš***, i ja sam to znao. Stoga sam nastavio da radim ovu novu „stvar“. I činio sam to čak i u periodima kad isceljenja nije bilo ili su bila ređa. Bilo kako bilo, nastavljao sam da radim sa ovom energijom. Nastavio sam da radim to što radim.

॥ ॥ ॥

Zašto baš ja? Nisam mogao a da se ne zapitam. Neko mi reče da je ovo pitanje koje postavlja ego, ali kad vam se život okrene naglavce, a osnovna načela stvarnosti koja ste prihvatali od rođenja prestanu da važe, postaje teško ne postaviti ga.

Zatekao sam sebe da ponovo razmišljam o onim rečenicama. ***To što radiš je donošenje svetlosti i informacije na planetu.*** Očigledno, to je značilo da u celoj priči postoji i nešto više od **pukog** „lečenja“ ljudi, barem kada govorimo o uobičajenom značenju reči „lečiti“. ***Moraš da znaš da si ti muster*** takođe je imalo vrlo snažne konotacije. Problem je bio u tome što nikako nisam uspevao da zamislim sebe kao naročito pogodnog kandidata za status mesije. Voleo sam piće, klopu, zabavu, noćne provode. Jeste, tačno je da je moje oduševljenje - u nekim slučajevima i opsednutost - ovim razonodama umnogome iščilela od onog dana na plaži Venis, a još više od dana kad sam stajao na prozoru ordinacije i posmatrao Gerija kako se s mukom penje uz stepenice. Pa, ipak, mora da su postojali drugi ljudi koji bi delovali daleko „dostojnije“, tako da **ovo** uopšte nije imalo logike.

Delom bi razlog mogao da bude moj dug jezik: ni najmanje se ne ustručavam da stanem pred ljudi i govorim o ovim stvarima. To može da bude i zbog toga što sam u stanju da premostim jaz. Delujem kao fino i pristojno čeljade i posedujem sposobnost da se vrlo jasno i razumljivo predstavim u bolnicama i na univerzitetima, gde me često pozivaju da pred lekarima, profesorima i istraživačima govorim o nečemu što je u najmanju ruku „nesvakidašnje”. Isto tako, nalazim da mi nije ni najmanji problem da razgovaram sa onima koji za sebe tvrde da su metafizički spiritualisti, tj. medijumi. Premda su pripadnici ovih dveju grupa koje egzistiraju na suprotnim krajevima spektra, skloni da najveći deo vremena provode vičući jedni na druge ili nastojeći da se medusobno ignorišu, ja kao da posedujem sposobnost da ih uzmem za ruke i predstavim jedne drugima, kao ljudi koji možda imaju zanimljivih zajedničkih tema za razgovor.

Ili sam, možda, na kraju krajeva, odabran još davno pre no što sam bio kadar da razmišljam o tome. Možda su me odabrali one noći kad sam se rodio, a moja mati vratila iz mrtvih, iste one noći kad je veličanstvena *Svetlost* rekla mojoj majci da mora da se vрати u život, jer ima zadatak koji mora da obavi: da podiže mene. Možda mi je još tada određen moj budući poziv. I vrlo je moguće da se sada, zapravo, *ponovo povezujem* („rekonektujem”) s njim.

Iscelitelju, poduči samog sebe

Gerijevo izlečenje i njegovo pojavljivanje na televiziji koje je potom usledilo predstavljeni su prekretnice u mom životu. Odjednom sam se zatekao okružen dvema vrstama ljudi: onima koji su tražili lečenje i onima koji su želeli da ih naučim *kako* da leče. Naposletku su i obrazovne institucije najrazličitijih vrsta počele da mi prilaze s istim zahtevom.

„*Ne mogu* ja to da podučavam”, odvraćao sam. Mislim, kako bi to iko mogao? *Mene* niko nije učio tome. Prosto je... došlo.

„Naravno da možete”, stizao je neizbežan odgovor, u stilu „skupi snagu i prioni”. „Mnogi ljudi podučavaju isceljivanje. Knjige i audio-kasete na tu temu mogu da se kupe u svim prodavnicama.” Zatim bi mi izdeklamovali spisak autora i naslova, od kojih su vam verovatno mnogi poznati. Međutim, čitajući knjige i slušajući trake ustanovio sam da se uputstva, u suštini, svode na sledeće: „Smestite klijenta tako da leži na ledima (ili sedi na stolici). Stanite na tu i tu stranu osobe i knjiga će

vam drage volje reći koja je strana najbolja?, stavite desnu ruku tu, a levu tamo, zatim pomerite desnu ka levoj, a levu dalje uz telo, ka drugom mestu..." ?Ne sekirajte se. Ne samo da ćete iz knjige precizno saznati na koja to mesta treba da polažete ruke, nego i u kojem pravcu da se okrenete i u kojem da hodate. A ako to nije dovoljno, reći će vam čak i o čemu da razmišljate dok radite sve to.?

To, shvatio sam, nije isceljivanje. To je tango. A svetu nije potrebna još jedna škola plesa.

Kako se činilo, ni bezbroj seminara na tu temu nije nudilo bogzna kakvu pomoć - bili oni veliki ili mali, jeftini, skupi ili preterano skupi. Prazgovarajmo malo o nekim od tih seminara. Da biste bili iscelitelj, nema potrebe da potrošite 40.000 dolara na četvorogodišnje proučavanje drugih iscelitelja i hypnotizera kroz vekove. Da parafraziram dr Redžinalda Golda, kiropraktičara i savremenog filozofa, tako nećete postati *iscelitelj*, nego *istoričar*. Drugim rečima, u većini isceliteljskih škola ne uči se isceljivanje; uči se istorijat određenih iscelitelja. Saznaćete o čemu je i kako razmišlja ovaj ili onaj iscelitelj, a ako ste baš veliki baksuz, naučićete i o čemu i kako bi vi trebalo da razmišljate.

Proučio sam sve nove sistematizovane metode podučavanja - bilo da je to bila knjiga, traka ili seminar - svaku sa iščekivanjem, da bih na kraju zaključio da mi je servirana ista, podgrejana činija duhovne ovsene kaše, koja je toliko dugo stajala na sobnoj temperaturi da se odozgo već uhvatila kožica. Pa ipak, tokom seminara, polovina polaznika sedela je tamo zanesena, kao da su pred njima rasute perle novostečenog znanja. Druga polovina sedela je osmehujući se i klimajući glavom. Ali ne ćutke i lagano, kao što bi činili u svojoj sobi dok čitaju knjigu ili slušaju nekoga na radiju; ovo su bila velika, razmetljiva, preterana klimanja, namenjena da ostalima pokažu da predavač govori nešto što oni već odavno znaju, te da će, blagodareći klimanju, ta činjenica postati očigledna i ostalim prisutnima. (Upamtite, težnja za duhovnim razvojem ne isključuje uvek igru nadmetanja.)

Naoružan gomilom dokaza iz ovih iskustava, postao sam još više ubeđen u svoju raniju tvrdnju: **ne možete podučavati druge isceljivanju**. I, znate li šta? I dalje verujem da je tako.

Dobro, a zašto onda pišem ovu knjigu? Zato što sam, dok sam bio usredsređen na to da ustanovim može li se (i kako?) isceljivanje podučavati, propustio da primetim sve učestaliji fenomen koji se dešavao u mojoj ordinaciji. Vidite, sve više onih koji su dolazili na lečenje telefoniralo je kasnije, obično posle prve seanse sa mnom, da kaže da je, po povratku kući, zateklo

televizore, stereo-uređaje, svetla, frižidere - električne aparate svih mogućih vrsta - da se sami od sebe pale i gase. I to neprestano.

Retko je dolazilo do trajnog prestanka, iako vas to možda čudi, jer su aparati umeli da se isključe ili pokvare na nekoliko minuta ili nekoliko dana. Obično, što je stvar bila veća, kvar je bio duži. Kao da su aparati počeli da žive sopstveni život. Većini ljudi je sve to izgledalo kao da neko, na neki način, komunicira sa njima. Mislim da je upravo o tome i reč. Po meni, to neko pokušava da kaže: „Zdravo. ***Stvarno*** sam ovde. ***Zaista*** postojimo.“

Isti ti ljudi potom bi izvestili da su osetili da im se nešto dešava s rukama -čudne senzacije: tople i električne, ili hladne i sveže. Objasnjavali bi da se, kad drže ruke blizu nekog ko se ne oseća dobro ili pati od neke bolesti, simptomi kod te osobe često ublažavaju ili u potpunosti isčezavaju: psorija za se raščišćava, astma nestaje, hronične rane zaceljuju. Često su se ti rezultati pojavljivali preko noći ili na licu mesta. Priče i telefonski pozivi nisu prestajali da pristižu. Na osnovu toga, shvatio sam da sposobnost isceljivanja, koliko god da ne može biti predmet „podučavanja“, može na neki način da se „prenese“ ljudima. Ono što može da bude predmet podučavanja, dakle, jeste prepoznavanje i rafinisanje ove sposobnosti (upravo ono što pokušavam da postignem pisanjem ove knjige).

Naposletku sam se javio jednoj od organizacija koje su mi se udvarale i pristao da držim kurs. Rekao sam im da okupe polaznike, pa da probamo.

Došlo je i veče mog prvog predavanja. Negde usput, vozeći usred čuvengog losanđeleskog večernjeg saobraćajnog špica, odlučio sam da ne koristim nikakve beleške. Kad sam ušao u prostoriju, svi su već sedeli na svojim mestima. Dvadeset petoro ljudi. Nisam očekivao toliki odziv. Otišao sam do prednjeg dela prostorije, odgurnuo visoku stolicu i predavaonicu u stranu i, zbacivši cipele, prekrštenih nogu seo na montažni sto za masažu koji se, iz nekog razloga, nalazio tu i bio dovoljno ljubazan da se ne skljoka poda mnom. „Znam da ste večeras svi došli da čujete šta imam da kažem“, rekao sam, „a ja jedva čekam da i sam saznam šta je to.“

Počeo sam s pričom o onome što mi se dogodilo u avgustu 1993, odgovarao na pitanja, a potom „aktivirao“ ruke svih polaznika. Naučio sam ih kako da se poigravaju (ili rade, ako tako više volite) sa tim novim energetskim frekvencijama - i, nakon što sam im rekao da mi se jave ukoliko se dogodi išta zanimljivo, pustio sam grupu novopečenih „iscelitelja“ među nedužan svet.

Posle toga, moj telefon nije prestajao da zvoni. I opet, ***ko je mogao da zna?***

Ko je sada učenik?

Konačno sam tu gde sam. Putovanje je bilo dugo i čudno i uzbudljivo i ponekad zastrašujuće, ali mislim da se u ovom času nalazim tamo gde bi i trbalo da budem. Kad malo razmislite, jeste ironično: loš đak, onaj koji nije mogao da se svrti na mestu, klinac koji je eskivirao časove kad god je mogao i koristio svaku priliku da se suprotstavi nastavnicima i profesorima-i sam je postao učitelj.

Ostatak ove knjige deo je tog procesa. Tokom višegodišnjeg iskustva u vođenju seminara, ustanovio sam da ljudi, uz krajnje minimalnu količinu poduke, mogu da se povežu s ovom energijom i koriste je onako kako ona želi da bude korišćena.

U izvesnom smislu, učenje ovladavanja ovom energijom **jeste** donekle slično učenju tanga. Možete naučiti gledajući sheme u knjizi, ako mo-rate ali učenje je mnogo brže, a rezultati bolji ako umesto toga gledate video. Video, opet, nije toliko delotvoran kao odlazak u plesni studio i slušanje instrukcija iz prve ruke, koje daje kvalifikovani učitelj.

Isto važi i ovde. U preostalom delu knjige, mnogo informacija biće vam saopšteno kroz reči. Još više, međutim, biće vam preneseno **na drugačiji način, a ne rečima** - možete to zvati šiframa, vibracijama ili kako vam dra-go. I, da, pošto pročitate ovo, možete da započnete promenu i prilagodavanje koje nošenje energije iziskuje, jer - u različitim stepenima - sposobnost zadržavanja i korišćenja ovih novih frekvencija prenosi se i onima koji dođu u kontakt s njima preko pisane reči, kao i putem drugih medija. Ne, nije to isto kao licem u lice, ali ipak, za početak je više nego dobro.

DEO II

Rekonektivno lečenje i njegov značaj

*Prave linije vremena u stvari su niti mreže
koja se proteže u beskonačnost.*

– iz *Living this Moment*
(Proživljavanje sadašnjeg trenutka),
sutre za trenutno prosvetljenje

GLAVA 9

Reci mi više

Postoji potreba za pomirenjem religije i nauke, baš kao što je neophodno pomiriti intuiciju i logiku, iskustvo i znanje.

– Dr Džonas Salk

Kao što sam opisao, posle druge seanse kod žene s plaže Venis i događaja koji su potom usledili, posvetio sam se sticanju znanja o onome što mi se događalo. Činjenica da sam dobrovoljno počeo da čitam knjige govori mnogo, ali nisam se zaustavio na tome. Sem „stručnjaka“ ..paranormalaca“ i „vidovnjaka“ koje sam posetio - i koji su posetili mene postavljao sam pitanja svima za koje sam pomislio da bi mogli da mi ponude i najmanji nagoveštaj spoznaje o onome što se događalo: sveštenicima, rabinima, kabalistima, guruima - nema koga nisam pitao.

U suštini, ono što sam shvatio bilo je da niko zaista ne „zna“. Barem ne niko na **ovom** svem. Ili možda neko zna poneki delić, ali ne i celu priču. Ili su možda pobrkali moja iskustva s nečim o čemu su čitali ili učili, ali što se zapravo nije odnosilo na ovo. Najčešće sam nailazio na situaciju da su ljudi, umesto da se stvarno pozabave ovim fenomenom, želeti da ga objasne iz perspektive bezbednih parametara sopstvene vere ili sistema uverenja. Želeli su da ga nekako, na silu, uguraju u kutiju previše malu, previše ograničenu, previše sapetu da bi mogla da ga izdrži.

Morao sam da saznam nešto više i htio sam da to potekne od nekog koji je bio u stanju da sagleda širu sliku. Hteo sam direktni razgovor s ovim **anđelima**, ovim **bićima**. Ali to se nije dešavalо, koliko god sam se trudio i, možu vam reći, bilo je ne malo iritirajuće. Dotad sam već dovoljno posmatrao i slušao svoje pacijente da bih znao da su anđeli stvarni. Oni su ih **videli**, **čuli**, **osećali** njihov miris - hoću da kažem, svi **sem mene**. Malo je reći da sam se osećao izostavljenim. Stoga sam, kad god sam mogao, pokušavao da naveadem ova bića da komuniciraju, barem indirektno, kroz Freda.

Hoću da znate da nisam sklon da poverujem u nešto prosto zato što je laskavo ili lepo zvuči. Stvarno ne marim za izraz „novo doba“. Gajim ozbiljne sumnje u vezi s mnogim ljudima koji tvrde da poseduju „jedinstven“ ili „natprirodan“ dar, pogotovo kada se po svemu čini da se mnogi od njih predstavljaju tako u pukom pokušaju da se izdvoje iz gomile, dobiju nekakvo javno priznanje ili kompenzuju određeni osećaj inferiornosti. Ja ne vidim aure i ne proričem budućnost. A što se tiče onih koji „kanalihu“, budimo realni - ne morate biti Linda Bler²³ da biste ječali i tresli se i govorili glasom koji zvuči kao stare gramofonske ploče puštane različitim brzinama.

S druge strane, kad vam više od pedeset ljudi koji se nisu nikad međusobno sreli izgovori u dlaku iste reči i obaveste vas, iako ih niste ništa pitali, da su bili očevici prisustva bića za kakva nikad dotad nisu čuli... dakle, tada već postaje nerazumno **ne** prihvatići činjenicu da se dešava nešto jedinstveno.

Ali, **šta** se tačno dešava? Odakle uopšte dolazi isceljujuća energija? Ko je šalje? Kako radi to što radi?

Bića su bila voljna da govore o većini stvari, ali ipak, kanalisanje je bilo jedini izvor informacija. Jednom ču, konačno, otkriti još jedan izvor informacija, onaj koji je bitisao duboko u meni. (Katkada je hrabrost zači duboko u sebe i verovati onome što donesete odande... ali to je već druga priča.)

Ono što sam počeo da nazivam Rekonekcijom (uzevši to ime iz treće i četvrte fraze), **nije** imaginarno. Na stranu to što se, u pogledu potvrde i dokaza, oslanja na šest kanalisanih fraza i duhovna bića iz drugih dimenzija, ali stvarnost njenog postojanja jasno se demonstrirala u praksi, kao i u naučnim laboratorijama. Rekonekcija je sveobuhvatan proces ponovnog pozivanja sa univerzumom, koji omogućava proces Rekonektivnog lečenja. Ovo lečenje i evolutivne frekvencije nova su talasna dužina i prenose se putem spektra svetlosti i informacija kakav još nikad nije bio prisutan na Zemlji. Kroz Rekonekciju, u stanju smo da stupamo u interakciju s ovim novim nivoima svetlosti i informacija, a kroz taj novi nivo svetlosti i informacije možemo ponovo da se konektujemo.

Dosad ste već stekli izvesnu predstavu o tome kakav je ovo proces, odakle dolazi i kako funkcioniše. Dobrodošli u nešto **novo**. Ovo je **drugačije**. Ovo je **stvarno** - i nekako se uvuklo u **vas**.

²³ Glumica koja je postala poznata po ulozi posednute devojčice u kultnom hororu „Isterivač davola“ („The Exorcist“) (prim. prev.)

Srećom, nije potrebno ispredati bajke o izvoru ili prirodi ove energije. Rekonektivno lečenje čvrsto je potkrepljeno najnovijim teorijama iz oblasti nuklearne i kvantne fizike, u kojima sve ono za šta smo mi, ljudska bića, oduvek verovali da je tačno, biva izvrnuto naglavce, vreme teče unazad, gravitacija sa udaljenošću postaje jača, a materija i energija razlažu se u vibrirajuće petlje struna.

GLAVA 10

Strune i lanci

Sa multisenzorne tačke gledišta, spoznaje, intuicije, slutnje i inspiracije jesu poruke od duše ili naprednih inteligencija koje pomažu duši na njenom razvojnom putu.

– Geri Zukov, autor *Sedišta duše*

Šta se nalazi s one strane

Ljudi su radoznala bića. Uvek hoćemo da znamo „kako“ i „šta“, čak i onda kad nam odgovori na ta pitanja ne donose ništa dobro. A to je često slučaj. Često „kako“ i „zašto“ umiju da budu dva vrlo neohrabrujuća pitanja. Ipak, od samog početka, zapitkivao sam upravo to: „Kako?“, „Zašto?“, „Kako to funkcioniše?“, „Zašto je tu?“, „Šta se događa?“

Nikad nisam dobio zaista zadovoljavajući odgovor.

Znam da ne insistiraju baš svi tako uporno na odgovorima. Neki ljudi prosto ne postavljaju mnogo pitanja. Pročitaju nešto o nečemu i veruju u to. Prijatelji im ispričaju o nečemu drugom, a oni veruju i u to. Velika lakovernost, kombinovana s onim što nazivam „faktorom leminga“²⁴, nagoni ljudi da masovno jure i glavačke se bacaju s jedne za drugom „novodobovske“ litice u potrazi za odgovorima, da bi se konačno udavili u moru kontinuirano preusmeravane neodlučnosti.

Tok nakon što sam shvatio da neću dobiti nove odgovore - barem od spoljašnjih izvora - došao sam do zaključka da možda i nije tako **važno** da znam. Možda bi znanje čak bilo kontraproduktivno. Ali postojali su nagoveštaji-intrigirajući nagoveštaji koje će sada da razmatram sa vama.

To što radiš je rekonekcija lanaca.

²⁴ Lema je reč grčkog porekla: prepostavka, pravilo koje jedna nauka preuzima od druge u kojoj je ono već dokazano

To što radiš je rekonekcija struna.

Kao što sam već napomenuo, ovo su treća i četvrta fraza od onih koje su mi kanalisi ali brojni pacijenti. Iz vlastitog iskustva, odmah sam znao na šta se odnose „lanci“. Kad upotrebljavamo ovu isceljujuću energiju, činimo više od pukog rešavanja nekog konkretnog problema; doslovno ponovo povezujemo lance - lance dezoksiribonukleinske kiseline: DNK. DNK je složen molekul, koji se sastoji od dva lanca povezana u dvostruku spiralu, poput izuvijanih merdevina. Nauka nam kaže da svako ljudsko biće poseduje dva lanca u svakom molekulu DNK u svom organizmu, te da je takva konfiguracija osnova našeg genetskog koda i jedinstvenog otiska, Od takvih minijaturnih delića materije potiče struktura našeg organizma, mozga, pa čak, umnogome, i naš karakter.

Ono što nam nauka **ne** govori - bar još ne - jeste da je moguće da smo nekad imali 12 lanaca DNK, koji su u sebi nosili toliko puta više kodiranih informacija! (Tako je, uhapsite me - rekao sam, a kunem se da nisam imao nameru.) „Rekonekcija lanaca“ nagoveštava da će ljudska rasa, umesto da nastavi da evoluira na gotovo linearan način, imati koristi od istovremenog dosezanja u prošlost i izvlačenja određenih aspekata iz vremena kad smo bili potpuniji ljudi.

To je deo onoga što se dešava sada, sa Rekonekcijom: ponovo se povezujemo sa onim što smo nekad bili.

ନୀତି ନୀତି ନୀତି

To što radiš je rekonekcija lanaca.

To što radiš je rekonekcija struna.

Isprva sam mislio da ove dve rečenice imaju otprilike isto značenje - neki ljudi će govoriti o *lancima* DNK; neki drugi upotrebile će reč *strune*, i to je to. Stvar semantike. Potom sam čuo za koncept kvantne fizike i odmah sam znao da sam potpuno pogrešno shvatio značenje „struna“ o kojima su bića govorila.

Ta rečenica se uopšte nije odnosila na DNK. Odnosila se na **istovremene paralelne planove postojanja**: odnosila se na subnuklearnu fiziku, Ovde se radi o objašnjenu fundamentalne strukture samog kosmosa. Odnosila se na **teoriju struna**.

U suštini, teorija struna je shvatanje materije i energije na način koji možda može da razreši dilemu što već decenijama muči naučnike: rasprava o tome kako dve glavne grane fizike ne mogu obe da budu tačne!

Ovo nije fizika nad kojom smo se svi patili u školi. Ovo je fizika koja pruža podršku životu i spoznaju o njemu, o spiritualnosti, o paralelnim planovima postojanja. Najzad, fizika je ono što definiše fizički kosmos koji nastanjujemo. Fizika govori o predmetima u tom kosmosu, silama koje ga drže na okupu i tajnama koje ga pokreću.

Fizika takođe govori i o krajnostima. Na jednom kraju skale, bizarni principi „kvantne mehanike“ opisuju i predviđaju ponašanje veoma, veoma sićušnih čestica: atoma i njihovih sastavnih delova. Na drugom kraju, dve Ajnštajnove teorije relativiteta bave se neizmernim prostranstvom samog kosmosa, brzinom svetlosti i masivnim telima kao što su zvezde, galaksije i crne rupe, koje zakriviljavaju prostor-vreme.²⁵

Sem svoje apstraktne lepote, obe teorije dokazale su se i kao vrlo moćna oruđa. Kvantna mehanika dovela je do razvoja kompjuterskog čipa. Relativitet je kosmolozima omogućio da objasne sve moguće čudne aktivnosti u bespućima kosmosa.

Problem je, kažu, u tome što, ako je kvantna fizika tačna, tada relativitet mora biti lažan, i obratno. Kad pravila koja važe u jednom domenu pokušate da primenite u onom drugom, ona prestaju da funkcionišu. Kvantna mehanika pretpostavlja da je, na subatomskom nivou, tamo gde materija i energija prestaju da budu zasebni entiteti, kosmos toliko haotičan i nepredvidljiv da se naziva „kvantnom penom“. S druge strane, relativitet funkcioniše samo u savršeno glatkom, veoma predvidljivom kosmosu.

Fizičari već decenijama tragaju za nekim načinom da objedine ove dve moćne teorije u jednu jedinstvenu, sveobuhvatnu teoriju. Sada se čini da su ga možda našli - s teorijom struna.

Prema ovom konceptu, najmanje čestice u kosmosu nisu subatomske čestice za koje smo svi čuli - protoni, neutroni i elektroni - pa čak ni još tajanstvenije čestice kojima rutinski barataju nuklearni fizičari - kvarkovi, leptoni, neutrini (što sve, ako mene pitate, zvuči kao nazivi za žitne pahuljice) i tako dalje. Izgleda da najfundamentalnije čestice u kosmosu uopšte nisu čestice. Najbolje se mogu opisati kao petlje „struna“ koje vibriraju na određenim frekvencijama. Ove vibracione frekvencije određuju „identitet“

²⁵ Jedini entitet koji povezuje prostor i vreme u četvorodimenzionalnu strukturu, koji je postulirao Albert Ajnštajn u svojim teorijama relativiteta (za razliku od njutnovskog kosmosa, u kojem je pretpostavljeno da ne postoji veza između prostora i vremena). Ajnštajn je pokazao da potpuni opis relativnog kretanja zahteva jednačine koje uključuju i vreme, kao i tri prostorne dimenzije. Takođe je pokazao da je prostor-vreme zakriviljeno, što mu je omogućilo da objasni gravitaciju u svojoj opštoj teoriji relativiteta (prim. prev.)

strune, a prema tome i vrstu čestice čiji je ona deo: kvark koji je deo atoma koji je deo molekula, ili čestica koja na kraju postaje foton elektromagnetske energije. Sve zavisi od frekvencije vibracije.

Kada se posmatra na tom nivou, „kvantna pena“ više ne izgleda tako nepopravljivo haotična.

Dakle, ovo možda zadovoljava fizičare, ali šta je sa nama ostalima? Šta **nama** znači teorija struna? Verovatno ste već shvatili: teorija struna prepostavlja da su oblik i sadržaj celokupnog kosmosa određeni **vibracionim frekvencijama** u srcu svakog pojedinog atoma, svake pojedine čestice. Ovaj koncept potvrđuje prepostavku da, na kraju krajeva, ne postoji razlika između materije i energije. Sve je to jedno - i sve je neka vrsta muzike. Zvuči vam poznato? Ovaj koncept već vekovima razumeju misteri i drugi duhovno orijentisani pojedinci.

Međutim, to nije sve. Na sićušnom nivou teorije struna, području tako majušnom da se može opisati samo pomoću veoma složene matematike, kosmos nije četvorodimenzionalna konstrukcija kakvu mi, ljudi, opažamo i u kojoj živimo. Ljudi funkcionišu u svetu visine, dubine, širine i vremena. To je sve što znamo. Ali nije i sve što postoji - ni izdaleka. Dosad su fizičari koji rade na osnovu teorije struna podržavali prepostavku da strune istovremeno egzistiraju u 7 do 11 različitih dimenzija. Naći će jednom i dvanaestu - neki već kažu da ih ima i više. Na drugom kraju kosmičko skale, naučnici već poseduju dokaze da ne samo da se neke čestice ne pokoravaju Ajnštajnovom „kosmičkom ograničenju brzine“ - brzini svetlosti - nego i da je uveliko prekoračuju.

Dakle, šta sve ovo znači u našim, ljudskim razmerama? Kao prvo, pokazuje koliko mnogo naučnici još moraju da nauče. Kao drugo, sada znamo da postoje i druge dimenzije. Kombinujte to s nestalom, nepredvidljivom prirodom našeg kosmosa (prema kvantnoj mehanici) i dobićete ne samo naučno potkrepljenje koncepta mnogostruktih dimenzija, već i mnogostrukе kosmose - u ovom slučaju, paralelne kosmose, što je takozvano tumačenje „mnogo svetova“. Možda postoji beskonačno mnogo takvih kosmosa, koji svi dodiruju naš na nivou struna.

Rukovodimo li se ovom logikom, nameće se neizbežan zaključak da mesto na kojem se ovog časa nalazite, dok čitate ovu knjigu, postoji u beskonačno mnogo varijacija, koje se sve pojavljuju u isto vreme. U jednom od tih kosmosa sedite sami. U drugom, prostorija je potpuno prazna. U trećem, u prostoriji se odvija žurka. Drugim rečima, sve ne samo da je **moguće**, nego je i **verovatno** u nekom alternativnom kosmosu.

Sve dosad, većina nas bila je svesna samo ovog kosmosa koji nastajuemo. Putem novih rekonektivnih frekvencija, sada smo u stanju da stupamo u interakcije sa drugim planetama ili dimenzijama... *svesno*. To predstavlja prelazak sa *petosenzornih* ljudskih bića na ono što Geri Zukov naziva *multisenzornim* ljudskim bićima ili ono što ja nazivam *transsenzornim, transcendentno senzornim* – ili „*transcendentenzornim*” – ljudskim bićima. Na taj način, kadri smo da prevaziđemo naših pet bazičnih čula.

Kad mi je kanalizano onih šest fraza, ko je slao te poruke? Očigledno nisu poticale od osoba koje su ih izgovarale, a u prostoriji se nije video niko drugi. Stoga može biti da su potekle iz jednog od tih simultano prisutnih planova postojanja; od nekog ko je shvatio kako da pređe iz jedne dimenzije u drugu i predstavi se u sobi u našem svetu.

Posvećivanje pažnje

Veliki problemi koje imamo ne mogu se rešiti na istom nivou razmišljanja na kojem smo ih stvorili.

– Albert Ajnštajn

Nekad sam mislio da ljudi mogu da se svrstaju u tri grupe: one koji ne veruju ni u šta izvan bazičnih pet čula, one koji prihvataju mogućnost da postoji nešto izvan tih čula i one koji definitivno veruju da postoji nešto više. Ipak, odjednom sam zatekao sebe u četvrtoj, najmalobrojnijoj grupi: onih koji znaju da postoji nešto više.

Šta to znači kad različiti ljudi koji dolaze u moju ordinaciju neprestano vidaju ista bića – bića koja se ne pominju ni u jednoj knjizi ili bajci? Vide iste andele, ista stvorenja, iste andele čuvare, iste... nazovite ih kako vam drago. Šta to znači kad ljudi – koji se međusobno uopšte ne poznaju – osećaju iste mirise, vide iste boje i oblike i osećaju iste senzacije? Nema sanse da su se ove manifestacije mogle ponavljati sa ovako absolutnom preciznošću, sem ako zaista ne postoje negde, a razni ljudi ih „hvataju”, tako prevazilaze njihovih pet bazičnih čula.

Drugim rečima, čini se sasvim jasno da su ovi pojedinci u dodiru sa barem jednim alternativnim kosmosom, drugačijim od našeg, a ipak povezanim sa njim negde u kvantnoj peni. Dva kosmosa, tri kosmosa, više kosmosa povezanih međusobno i sa svim ostalim mogućim kosmosima... preko vibrirajućih struna koje leže u srcu svega.

Transsenzorno ili transcendentzorno

Prefiks *trans-* znači „preko, s one strane”. Takođe znači „kroz” i „promena”. *Transcendencija* znači „prevazilaženje” (ljudskih ograničenja); „postojanje izvan i nezavisno od” (materijalnog doživljaja kosmosa) „uzdizanje iznad, izvan, nadmašiti”. **Senzorno**, pak, označava „ono što se odnosi na čula ili je u vezi sa njima”.

Transsenzornost, transcendentna senzornost ili, kako je mnogi nazivaju - **transcendentzornost**, jeste proces ili sposobnost sezanja koje prevazilazi granice naših bazičnih pet čula. Premda se naše tumačenje i opis ovakvih iskustava često oslanjaju na dobro poznate reči koje predstavljaju naših pet čula, samo iskustvo nije isto. Kao iscelitelju, vaši pacijenti (ili klijenti) mogu da vam kažu: „Čuo sam glas, pa ipak, nije to bio **baš pravi** glas... nisam ga **čuo** na običan, normalan način.” Ili, kao što je rekao moj pacijent Geri: „Imao sam osećaj kao da mi nevidljive ruke zakreću stopalo, iako uopšte nisu ličile na ruke.”

„Video sam ih, ali ne onako, znate, očima”, glasi uobičajeno opažanje, isto kao i „Bio je to najneverovatniji miris koji možete da zamislite. Ali čudno je to što ja nemam čulo mirisa, tako da mi nije jasno kako sam ga osetio”. Svoja iskustva povezujemo sa svojim ograničenim čulima ovde na Zemlji, jer za drugo nismo znali... sve dosad. Odjednom, kad kao iscelitelji radimo s nekim, ne samo da osećamo veter u rukama dok u prostoriji nema ni daška promaje - ili balončiće ili varnice ili magnetno pulsiranje i povlačenje - već dovodimo i **druge** na mesto na kojem i oni stupaju u interakciju sa drugim dimenzijama. Ne samo da se mi menjamo, nego i pomažemo drugima u **njihovoј** promeni u transsenzorna, ili transcendentzorna ludska bića. Prevodimo ih **preko** ili **dalje od** njihovih bazičnih čula. Mi ih sprovodimo kroz, i u **promenu**. I više od toga, mi im pomažemo da evoluiraju i prevaziđu **svoja ludska ograničenja**, da egzistiraju **iznad i nezavisno od materijalnog iskustva**.

To što radiš je rekonekcija struna. Struna. Kako smešna reč za nešto što tako dramatično menja naš pogled na stvarnost.

GLAVA 11

Veliko pitanje

Članovi smo ogromnog kosmičkog orkestra u kojem je svaki živi instrument suštinski važan za komplementarno i harmonično muziciranje celine.

– iz Bliskosti sa svekolikim životom Dž. Alana Buna

Vta znači „uskladiti se“ sa frekvencijom ili vibracijom? Kad smo već kod toga, na šta uopšte mislimo kad govorimo o „frekvencijama“ i „vibracijama“? U duhovnim tekstovima stalno nailazimo na ove izraze, posebno kada je reč o delima autora novog doba. Ustanovićete, međutim, da su te reči veoma retko iole jasno definisane. Da li ih prihvatamo tek tako, verujući da označavaju nešto konkretno? Ako spadamo u one koji koriste prevashodno levu hemisferu mozga, mogli bismo da imamo osećaj da smo zbog vere prinuđeni da, zdravo za gotovo, prihvatamo određene definicije - a možemo i da se opiremo. Kao desno-moždani, s uživanjem se baškarimo u slobodi i glatkom toku koncepta. Kada evoluiramo iznad svojih pet bazičnih čula, naučimo da komuniciramo s ovim pojmom i prihvatamo činjenicu da se određeni pojmovi ne mogu definisati našim rečima. *Naš jezik ograničen je našom dimenzijom.*

Želimo da ove reči ili, preciznije, stvari na koje se one odnose, znače nešto konkretno. Šta god nam one možda intuitivno značile, mnogi od nas misle da je neophodno da imaju jasno definisano značenje da bi bile od koristi bilo kome. Želimo da budemo kadri da ovde, u ovome o čemu razmišljamo kao o „stvarnom svetu“, razmenjujemo iskustva pomoću *reči*. Stoga želimo i da značenje tih reči bude isto tako „stvarno“.

Počnimo od onoga što piše u leksikonu. *Uskladiti se* znači „podesiti se; pronaći sklad s nečim; stvoriti harmoničan odnos, odnos ispunjen razumevanjem“. *Vibrirati* znači „pomerati se velikom brzinom napred-nazad“. U

naučnom smislu, ***energija*** je „sposobnost fizičkog sistema da obavlja rad”; a ***frekvencija*** je „broj pojavljivanja (onoga što merite) u datom periodu”.

Pogledajmo sada šta ove reči znače ***nama***.

Energija, to jest duh

Pre svega, dozvolite da istaknem da ne volim da upotrebljavam reč ***energija*** kada je reč o ovoj vrsti isceliteljskog posla. Kao prvo, za mene je taj izraz previše hladan i mehanički. Drugi razlog je to što se generalno smatra da energija sa udaljenošću slabi. Frekvencije ovog rekonektivnog kontinuma **ne** slabe s udaljenošću. To je zato što do isceljenja i transformacije dolazi putem razmene informacija - svetlosti i informacija, da budem precizan. Premda se ovo lečenje može prenosi putem energije, energetska komponenta ove informacije samo je jedna od njenih prenosilaca. Jednostavna analogija je **šaputanje**. Za šaputanje je potrebno mnogo manje energije nego za vikanje, pa ipak, u odgovarajućoj situaciji dobijate istu, ako ne i veću količinu informacija. U svakom slučaju, ono o čemu ovde govorimo **nije** upotreba samo energije - radi se i o **prenosu** informacija. Drugim rečima, prenos informacija ne zavisi od količine energije koja je prenosi. Iz tog razloga, Rekonektivno lečenje vas odvodi mnogo dale od domena bilo kakvog energetskog lečenja.

Ono što radimo pri Rekonektivnom lečenju definitivno je bliže isceljivanju kroz Duh ili duhovnost. Međutim, ne volim da koristim ni izraz **duhovno isceljivanje**, jer iako je, u najčistijem smislu reči, najbliži onome što radimo, njegovo današnje značenje svelo se na dodavanje korpica za novčane priloge među ljudima navedenim da veruju da im je to obaveza i da nema duhovnosti bez novca. Prema tome, ni ovaj izraz nije dobar. Koliko mi se čini, barem trenutno, ono što se događa može se najpreciznije definisati kao „duhovna komunikacija/razmena informacija”.

Dr Beverli Rubik je jednom rekla da smatra da bi mnogo reprezentativniji termin glasio „svete informacije” (ipak, teret tog krsta ne bih želeo da nosim).

Stoga ćemo zasad, a zarad lakoće komunikacije i jednostavnosti ovog teksta, prosto koristiti reč ***energija***.

Frekvencije

A šta je s „vibracijom”? Tu reč stalno koristimo, a ipak, mnogi od nas nisu sasvim sigurni u njeno značenje. Dabome, uvek možemo da se oslonimo na jednostavnu definiciju iz rečnika: vibracija je prosto, repetitivno kretanje. Struna gitare vibrira kad je cimnute; broj pomeranja strune napred-nazad u toku jedne sekunde jeste „frekvencija” njenog vibriranja. Mi ga beležimo kao specifičan zvuk. Ako promenite frekvenciju, promenićete i zvuk.

Međutim, dejstva vibracije umnogome prevazilaze ono što su naša čulu kadra da bez pomoći razaznaju. Na primer, sila koja drži magnet zapepljen za vaš frižider ista je ona koja vam omogućava da vidite njegov sadržaj kad ga otvorite u mraku: elektromagnetizam. Jedina razlika između magnetizma i vidljive svetlosti jeste u ***frekvenciji*** kretanja energetskog talasa. Šta su boje? Različite frekvencije vidljive svetlosti, onako kako ih tumači naš mozak. Šta su toplota i hladnoća? Različite frekvencije molekularnog kretanja, takođe onako kako ih tumači naš mozak.

Ovo se nastavlja sve do nivoa najsitnijih subatomskih čestica. Štaviše, kao što sam već objasnio, fizika upravo počinje da potvrđuje davnašnje ubeđenje da se, na kraju krajeva, sve u kosmosu sastoji od vibracija koje se dešavaju na različitim frekvencijama. Ako promenite frekvenciju tih vibracija, promenićete prirodu čestice koju pojedina vibracija definiše. Kad elektron vibrira, kažu neki, podrhtava ceo kosmos.

U vezi sa vibracijom i frekvencijom određenu ulogu igraju i druga dva termina, ***rezonanca*** i sinhronizacija. Greg Braden ih definiše u svojoj knjizi ***Šetnja između svetova. Rezonanca***, objašnjava on, jeste...

razmena energije između dva ili više energetskih sistema. Razmena je dvostrerna i omogućava svakom sistemu da postane referentna tačka onom drugom. Uobičajen primer rezonance (sazučja) ilustruje se dvama žičanim instrumentima postavljenim u suprotnim uglovima prostorije. Kad se cimne najniža struna na jednom instrumentu, ista struna na drugom instrumentu počinje da vibrira. Niko je nije dodirnuo; reagovala je na talase energije koji su prešli preko prostorije i pronašli sazvučje sa drugom žicom.

Sinhronizacija, kaže se dalje, jeste...

usklađivanje sila, ili energetskih polja, da bi se omogućio maksimalan prenos informacija ili komunikacije. Na primer, zamislite da se dva ele-

menta naže jedan pored drugog i da oba vibriraju. Jedan vibrira brže, a drugi sporije. Tendencija elementa sa sporijom vibracijom da se sinhronizuje i poklopi sa elementom koji ima bržu vibraciju može se smatrati sinhronizacijom. U stepenu u kojem je postignuto usklađivanje, kažemo da je došlo do sinhronizacije, odnosno sporija vibracija je poprimila kvalitet brže.

Dakle, šta sve ovo nama znači? To znači da, „da biste se uskladili ili sinhronizovali na višu frekvenciju“ treba da se „dostigne sklad sa neprekidnim kretanjem koje se javlja u velikom broju ponavljanja u sekundi“.

Razmislite o ovome u smislu *efekta* ovog usklađivanja. Recimo da ste rođeni slepi za boje, nesposobni da razlikujete plavu od crvene ili crvenu od žute. Potom se nešto desi sa vašim očima i čelije koje reaguju na boju prorade. Možete li da zamislite? Za vas je oživila čitava jedna nova oblast percepcije.

U Rekonektivnom lečenju dešava se nešto slično. Kad se uskladimo (sinhronizujemo) sa novim frekvencijama energije, počinjemo da osećamo promene unutar sopstvenog tela. Vibracije će biti zabeležene u nama i postati deo nas. Sposobnost da prepoznamo ove senzacije važan je aspekt našeg učenja da radimo na lečenjima, baš kao što je sposobnost razlikovanja boja od neprocenjive važnosti za slikara. Imajte na umu, međutim, da *nije* i obavezna. Premda je primanje povratnih informacija na ovaj način od velike koristi za usavršavanje naših veština, ipak *postoje* slepi slikari i gluvi muzičari. Sistemi za dobijanje povratnih informacija razviće se kod vas na svoj način, iz vašeg unutrašnjeg spokoja i mira. Sinhronizacija, usklađivanje sila i polja, komuniciranje svetlosti i informacije, dogodiće se i najverovatnije će naći načina da vam se obznani.

Kako će se ovo usklađivanje dogoditi kod *vas*? Šta možete da učinite da bi vaše telo, tačnije, vaše *bice* - postalo svesno novih vibracija i kadro da deluje kao njihov provodnik?

Znate šta? Već ste u procesu prolazeња kroz ove promene. One se koliko ovog časa događaju u vama. Za mnoge, može se *a priori* reći da se ovaj proces usklađivanja uobičava i razvija u vama još dok čitate ovu knjigu. Što se ostalih tiče, najverovatnije ga upravo otkrivate ili vam to otkriće ubrzo predstoji.

Moje iskstvo govori da postoji tri najčešća „stila“ na koja ljudi prolaze ovo usklađivanje, ovu promenu u procesu prilagođavanja novim frekvencijama: (1) Možda ćete primećivati promene u sebi gotovo od samog početka- nove toplotne senzacije, čudan osećaj u glavi ili rukama kad prvi put čujete ovo o čemu pišem ili vidite ovu knjigu u radnji. (2)

Kod nekih drugih, ovaj proces može da počne nakon što uzmu knjigu u ruke i drže je ili je otvore i počnu da čitaju. Neki mogu da počnu da primičuji promene pošto odmaknu sa čitanjem. Što se više udubljuju u materiju, čulne senzacije postaju sve očiglednije. (3) Oni malobrojniji mogu da ne osete ništa dok ne prođe izvesno vreme - tri dana, tri nedelje, možda i više.

Naposletku, tu je i četvrti „stil“ - **manifestator**. To je osoba kod koje se stvaraju sićušni plikovi ili dolazi do neobjašnjivog krvarenja, kao što je bio slučaj sa mnom u jednoj fazi razvoja. Ako se ovo desi, izgleda da traje samo nekoliko dana i prosti znači da se vaš organizam menja da bi se prilagodio ovim novijim i višim frekvencijama.

Otkrivanje specifičnosti

U martu 1994. dobio sam nesvakidašnji poziv da prisustvujem otvorenom skupu. Prema onome što je stajalo u pozivnici, činilo se da je arhanđel Mihailo odabrao da se baš tada vrati na Zemlju, a grupa je odlučila da se okupi i pripomogne u „stabilizovanju“ njegove energije.

Sad, ne znam za vas, ali ja imam izvesnih problema da poverujem da bi, ako je arhanđel Mihailo već rešio da poseti Zemlju, uspeh tog njegovog poduhvata zavisio od tridesetak ljudi koji ponavljaju „om“ ili neku drugu mantru.

Uprkos svojoj nepoverljivosti, otišao sam na skup. U to vreme, posvuda sam tragao za odgovorima i još uvek sam bio u fazi u kojoj mi se činilo da, uz tolike „iscelitelje“ naokolo, **neko** o tome sigurno zna **nešto** što ja ne znam. Štaviše, još uvek sam prevazilazio fazu u kojoj sam bio siguran da **svi** drugi znaju **sve** što ja ne znam.

Ušao sam u stan u kojem se održavao skup i progurao se kroz gomilu. Ljudi su bili okupljeni oko dva stola za masažu, a na svakom od tih stolova ležala je po jedna osoba. Neki od učesnika položili su dlanove na osobu na stolu pored kojeg su stajali; drugi su držali podignute ruke iznad osobe, u „isceliteljskom stilu“.

Kud svi Turci..., pomislio sam i pridružio im se.

Otišao sam tamo po odgovore - i saznao ih nekoliko. Prvi je došao dok sam stajao tamo i čekao da osobe na stolovima za masažu počnu sa nevoljnim pokretima tela i kanalisanjem rečenica, kao što se dešavalо sa mojim pacijentima. Umesto toga, ležali su tamo kao da meditiraju ili dramaju i ne mogu da se zakunem da ovo drugo nije bilo posredi.

Bio sam razočaran. Nadao sam se da će ljudi u prostoriji moći da vide ono što je u mojoj ordinaciji postalo svakodnevna pojava; nadao sam se da će neko moći da mi pruži neko dodatno objašnjenje.

Umesto toga, video sam manje pomaka nego u redu za vraćanje poklona u robnoj kući posle Božića.

Donekle zbumen niskim nivoom fizičke reakcije kod osoba na stolovima, upitao sam ostale da li bi im smetalo ako bih im demonstrirao što se događa kada sam jedini koji drži ruke blizu osobe. Pristali su i primakli stolice jednom od stolova za masažu da bi mogli da posmatraju i možda ponude neka saznanja. Jedan se dobrovoljno ponudio da bude na stolu. Kad su ostali posedali, počeo sam.

Rezultati su bili trenutni. Mišići oko dobrovoljčevih usta počeli su da se trzaju i, dok su mu se prsti nekontrolisano, asimetrično pokretali na obe strane, a oči stale naglo da se pomeraju levo-desno, počeo je da govori. Do reakcije nije došlo onako brzo kao što je to obično bivalo u mom okruženju, ali za nekoliko minuta ispoljila se gotovo punom snagom. Po uzdasma iznenađenja u sobi bilo mi je jasno da još нико од njih nije video nešto tako moćno.

Potom, iznenada i sasvim netipično, aktivnost je počela da slabiti. Glas je prestao, a i kretanje je znatno zamrlio. Nikad ranije nisam video da se to dešava. Naposletku sam podigao glavu i okrenuo se ostalima, u nameri da im objasnim koliko je ovo neobično. Tog trenutka sam video: grupa je odlučila da „pripomogne“. Sedeli su tamo, dlanova krišom okrenutih naviše i usmerenih prema osobi na stolu. Ne svi, već samo neki od njih. Gledajući što se dešava, primetio sam da nekolicina koja je rešila da prekrši dogovor i „učestvuje“ daje podsticaj i ostalima da učine isto. Posmatrao sam kako se uključuju i ostali: sa svakim novim učesnikom, reakcija dobrovoljca postajala je sve slabija.

Iako je zaista divno kad ljudi žele da pomognu, kao što je divan i koncept grupne energije, hajde da ovde ipak budemo analitični i objektivni. Kad je grupa radila kao celina, rezultati nisu bili impresivni. Kasnije, prilikom pojedinačne demonstracije, ponovo su se jasno ispoljili; ali posle toga, kad se grupa ponovo ubacila u jednačinu, rezultati su se ponovo sveli na gotovo ništa. Prema tome, očigledno je ovde postojala dinamika vredna istraživanja.

U diskusiji, razlog koji su prisutni dali za svoje uključivanje glasio je da su mislili da će „energija grupe da pojača efekat“. I premda je to možda zvučalo logično, ipak nije upalilo. Ali zašto? Zašto više energije nije značilo i više pomoći?

Sinuo mi je vrlo jasan odgovor: ***energija grupe -pogotovo one koja još uvek ne nosi nove frekvencije - na neki način menja ili razređuje osobnost frekvencija koje zapravo dovode do lečenja.*** Ove energije kojima sad pomažemo da „uđu“ nisu one iste koje koriste svi ostali. Ove nove energije funkcionišu na jedinstvenim vibracionim frekvencijama, a mešanje mnogo drugačijih frekvencija nimalo im ne koristi. I premda dodavaju metalnih novčića u kasicu-prasiku povećava ukupnu sumu novca u njoj, dodavanjem vode u svoju savršeno ukusnu supu ili kafu samo ćete ih razrediti - i to, po svoj prilici, ne na poželjan način.

Ova lekcija je bila značajna na više načina. Iako smo, kao grupa, možda propustili priliku da razmenimo iskustva i saznamo nešto novo, to nam je omogućilo da shvatimo da ove frekvencije poseduju specifičnost, nešto po čemu se razlikuju od onih kojima smo dosad imali pristupa na ovoj planeti. Takođe, dok sam kasnije radio sa mnogima od ovih iscelitelja, otkrili smo da, posle poprimanja ovih energija, grupno iskustvo dobija jednu sasvim novu dimenziju... ili, bolje rečeno, ***dimenzije***.

Veliki pomak

Kako je moguće da odjednom postoje „nove“ frekvencije na planeti? Ili, preciznije formulisano, kako mogu da postoje frekvencije koje su za planetu nove, ako su same frekvencije deo kosmosa koji nikad ne prestaje da evoluira?

Kako ja to razumem, iznenadna pojava ovih frekvencija na Zemlji izgleda je u nekoj vezi sa načinom na koji se menja vreme. Ako imalo obratite pažnju, verovatno primećujete da vreme kao da se kreće nešto brže. Ne onako kako to naše bake i deke misle kad kažu: „Što si stariji, čini ti se da vreme sve brže prolazi.“ Ovo je nešto drugo. Ne samo da se vreme kreće brže, nego mi uspevamo da postignemo više u onome što izgleda kao isti period vremena.

Možda ovo zvuči protivrečno - ako se vreme brže kreće, očekivali biste da imamo ***manje*** vremena da obavimo stvari, zar ne? Ipak, istina glasi upravo obrnuto. Kao da je svaka jedinica vremena zapravo usporila kako bismo u ***njenom trajanju*** mogli da postignemo više - ipak, sve skupa, čini se da se vreme kreće brže. Ovo podseća na protivrečnu prirodu kvantne fizike i relativiteta. Ne mogu i jedno i drugo da budu tačni, ali na izvesnom nivou ipak jesu.

Vreme, energija, masa... sve je to međusobno povezano. To je ono što podrazumevamo pod relativnošću. Ako se nešto kreće brže, njegova se

masa povećava, a vreme usporava. Prema tome, ako vreme ubrzava, tada frekvencije koje leže u osnovi svih dimenzija našeg kosmosa takođe moraju da se menjaju.

Kao dokaz, pogledajte samo sve promene koje su se odigrale tokom dveju poslednjih decenija 20. veka. Pre petnaest godina, moguće je da vas ne bi interesovalo da pročitate jednu ovakvu knjigu. Pre sedam godina, ja je ni ne bih ***napisao!*** Pogledajte ljude koje dugo i dobro poznajete. Primećujete li da su, ako zapodenete sa njima razgovor o duhovnim stvarima i konceptima kao što su „promene”, ne samo otvoreniji i pristupačniji nego što ste očekivali, nego i da mnogi od njih priznaju da, u miru sopstvenog uma, već poduze vreme i sami razmišljaju o tim stvarima? Pritajeni metafizičari. Ipak, pre samo nekoliko godina, neki od ovih ljudi vrlo bi vas čudno pogledali zbog toga što uopšte načinjete ovakve teme.

Uz to, pogledajte današnji medicinski establišment. Pre dvadeset godina, ne bi me pustili kroz glavni ulaz bolnice, čak ni kao legitimnog lekara kiropraktičara. Sada me ***pozivaju*** da govorim i predajem u bolnicama i na univerzitetima - ne kao kiropraktičara, nego kao ***iscelitelja***.

Ova promena je očigledna čak i u industriji zabave. Bez obzira na sve svoje mane, Holivud je odličan barometar naše kulture. Njegova uspešnost zavisi od njegove sposobnosti da odredi gde leže interesovanja ljudi i šta žele da vide na velikom ekranu - i to je ono što nam pružaju. Tokom jedne ili dveju proteklih decenija, u filmskoj umetnosti definitivno je stavljen naglasak na teme duhovnosti: snimaju se filmovi o anđelima, životu posle smrti, smenama paradigma, paralelnim dimenzijama, psihičkim sposobnostima... i, da, ***isceliteljima***. I ne samo to, nego više ni televizor ne možete da uključite a da ne vidite i nešto na tu temu.

Efekti ove promene postaju očigledni i na drugim nivoima. Verovatno primećujete da danas mnogi ljudi, svesno ili nesvesno, odlučuju da napuste planetu uz pomoć side, kancera i raznih drugih modaliteta odlaska. Ostali, poput vas, odabrali su da ostanu i pomognu u prelasku na nove, više vibracije.

Ovaj prelazak naziva se mnogim imenima. „Smena” i „Pomak era” su dva termina koja je upotrebio Greg Braden. Predvidele su ga Maje, Inke, Indijanci plemena Hopi, Nostradamus, Edgar Kejs i Kabala (jevrejska i hrišćanska). U ***Šetnji između svetova***, Braden definiše ovu promenu (ili pomak) kao...

period u istoriji Zemlje, ali i iskustvo ljudske svesti. Definisan konvergencijom opadajućeg magnetizma planete i porasta planetarne frekven-

cije po jedinici vremena, Pomak era ili, prosto, Pomak, predstavlja retku mogućnost za kolektivno remodeliranje izraza ljudske svesti. Pomak je temin koji se odnosi na proces ubrzavanja Zemlje kroz tok evolutivnih promena, sa ljudskom vrstom koja je po svom izboru povezana sa elektromagnetskim poljima Zemlje i prati taj pomak kroz proces čelijskih promena.

Ne kažem, doduše, da bi sva „predskazanja“ trebalo obavezno shvataći kao činjenice. Nisam od onih koji se primaju na sve što čuju, a i vama predlažem da takođe zadržite zdrav i objektivan stepen skepticizma. Pisana reč uvek se može izvrnuti i interpretirati tako da kazuje stvari koje su u skladu sa „dnevnim redom“ onoga ko je interpretira.

Međutim, kada ovako mnogo priznatih izvora kao da govori iste stvari i predviđa isti period u kojem će se ovaj Pomak dogoditi, guranje glave u pesak poput noja verovatno nije najprimerenija reakcija. Predskazanja ovih razmera ne nastaju tek tako, niotkud. Ovolika potvrda vrlo prihvatljivog koncepta Univerzalne inteligencije, fundusa znanja sa kojim neki ljudi— oni koji sebi dozvoljavaju da budu dovoljno otvoreni - mogu lako da se povežu.

Edgar Kejs, Nostradamus i ostali doneli su nam ove informacije. Sada je Pomak tu. Gotovo da morate da se **trudite** da ga ne biste videli.

Drago mi je što nisam pročitao ili čuo o ovom Pomaku pre no što sam ga i sam uočio. Da jesam, moguće je da ne bih nikad bio siguran da u tom iščekivanju nisam prosto umislio nešto, kao rezultat iščekivanja. To što sam je sam prepoznao - kao što je i najveći broj vas, ili ste upravo u tom procesu - a tek kasnije otkrio u spisima mudrih ljudi, poslužilo mi je kao potvrda. Potvrda autentičnosti onoga što sada otkrivamo, onoga što sada prepoznajemo, i poslužilo mi je kao dokaz da moram da budem kadar da prihvatom postojanje toga i nastavim dalje.

GLAVA 12

Da bi davao, moraš da primaš

*I sazva Mojsije sve sinove Izrailjeve i reče im:
...I ne s vama samima činim ovaj zavjet i ovu kletvu;
nego sa svakim koji danas stoji ovdje s nama
pred Gospodom Bogom našim, i sa svakim koji
nije danas ovdje s nama.*

– Stari zavet²⁷

Ispostavilo se da sam morao da zađem u sebe da bih saznao većinu odgovora za kojima sam tragao. Od samih početaka mog upoznavanja sa isceljujućim energijama, imao sam dva problema: prvo, to što ne mogu da predvidim kakva će biti nečija reakcija, te stoga ne mogu nikome ništa da obećavam; i drugo, to što sam doživljavao nepredvidive uspone i padove energetskih nivoa, koji su imali različita trajanja, od nekoliko sati do više nedelja, zbog čega sam se osećao prilično izgubljen i dezorientisan.

Ljudi bi rekli: „Danas si neraspoložen, zato ne dolazi do lečenja.“

A ja bih objasnio: „Ne, nego ne dolazi do lečenja pa sam zato neraspoložen.“

Ali ljudi kao da nisu želeli to da shvate. Siguran sam da se protivilo nekom novodobovskom aforizmu ili tako nečemu... i milo mi je što ne znam čemu. U svakom slučaju, ono što sam znao bilo je da se osećam femonenalno onda kada mogu da isceljujem, ali kad bi se isceljenja **proredila ili prestala**, osećao sam se napušteno i pitao se da li će ih ikad ponovo biti. Niko nije umeo da mi da odgovore, barem ne one **prave**. Stoga sam se

²⁷ Zakoni ponovljeni (Peta knjiga Mojsijeva), 29:2,14,15; prevod Đure Daničića (prim. prev.)

u mislima vraćao na onih šest kanalizanih fraza. Znao sam da su odgovori negde u njima.

U takvim vremenima, često sam crpeo hrabrost i snagu iz prve rečenice: **Tu smo da ti kažemo da nastaviš da radiš to što radiš.** I nastavljao sam. Znao sam da je to ispravno, premda nije bilo lako kao što zvuči. Vidite, **jedna** je stvar kad funkcioniše, ali budući da se kosilo sa svim konceptima stvarnosti koje sam ikad imao, kad ne bi funkcionisalo, bilo je to nešto sa svim **drugo**. Niko ne može da bude strožiji u preispitivanju mudrosti vašeg puta od vas samih. Obuzimala bi me depresija, ali sam nastavljao dalje.

Vremenom, isceljenja bi ponovo počela da prikupljaju snagu.

Ipak, ove fluktuacije u dotoku energije stvarno su mi smetale. Budući da smo svi mi složena bića, donekle sastavljena, barem na površini, od naizgled protivrečnih osobenosti i karakternih crta, dosad bi trebalo da bude jasno da u mojoj prirodi nije preovladavala sklonost da sedim po strani i mirno posmatram kako se stvari odvijaju same od sebe. Bio sam - i umnogome sam još uvek - osoba sklona akciji. Drugim rečima, nisam bio od onih „šta bude, biće“ tipova.

Zamislite, dakle, moje iznenađenje kad sam najzad shvatio da, ako hoću da se lečenja ubrzaju, moram da se sklonim s puta i prekinem da ih usmeravam. Moram da ustuknem i dozvolim Višoj sili da vodi.

Ko govori ovo?, pomislio sam. **Sigurno ne ja.**

Ali, bilo je tačno. Ne samo da je energija znala kuda da ide i šta da radi bez i najmanjih uputstava s moje strane, nego je, što sam više uklanjao svoju pažnju iz središta dešavanja, i reakcija bivala jača.

Primaj, ne šalji.

Ko je to **rekao**? hteo sam da znam, pretražujući zabačena mesta u svojoj glavi kao da zaista mogu da zavirim u njih. **Pogrešnog ste čoveka našli za takvu vrstu saveta.** Moj ego se još uvek oporavljaod **Ustukni i dozvoli Višoj sili da vodi.** Ništa mi od svega toga nije bilo logično. **Kako da doveđem do nečijeg isceljenja ako ne „šaljem“?**, pitao sam se.

Primaj, ne šalji.

Čuo sam vas i prvi **put; a sad odgovorite na moje pitanje**, ljutito sam odvratio.

Ćutanje.

(Ćutanje ponekad stvarno ume da me iznervira.)

Međutim, kao što sam napisletku otkrio, **Primaj, ne šalji** bilo je pravilo u punom smislu reči. U tom trenutku, istinski sam prigrlio koncept koji sam sve vreme zastupao, iako ga nisam u potpunosti razumevao: **Ja nisam iscelitelj; samo je Bog iscelitelj**, a iz nekog razloga, bilo da sam katalizator

ili agens, amplifajer ili pojačivač - odaberite reč koja vam se više dopada - i ja sam pozvan u sobu.

Primaj, ne šalji.

Kako znam da je ovo istina? Jednostavno: testirao sam. Ako bih pokušavao da isforsiram stvari, ako bih pokušavao da kontrolišem energiju i teram je da uradi ovo ili ono, prestajala bi da deluje. Ali ako bih ustuknuo, sklonio se i pustio energiju da preuzme vodstvo, isceljivanja bi se nastavila.

Uz to, nisam jedini koji je ovo testirao. Na Univerzitetu u Arizoni uveliko se odvijalo istraživanje pod rukovodstvom dr Gerija Švarca. Sprovedili smo brojne eksperimente u svrhu sticanja novih saznanja o prirodi i razmerama ovoga što radim. Jedan od tih eksperimenata obuhvatao je merenje nivoa gama zračenja u zatvorenoj prostoriji u kojoj smo radili s rekonektivnom energijom. Neki od istraživača i ostalih saradnika prisustvovali su mom seminaru prethodnog vikenda. Kad sam im rekao: „Upamtite, ***ne šaljete, nego primate***”, nisu shvatili šta sam time htio da kažem.

„Kako izvedeš isceljivanje ako ga ne šalješ?”, pitali su.

„Nemam pojma”, glasio je moj naučni odgovor.

Tipično, s povećanjem broja ljudi i količine aktivnosti u dalom zatvorenom prostoru, povećava se i količina gama zračenja. Istraživači su pokušavali da utvrde postoji li merljiva razlika između količina gama zračenja u prostoriji prilikom uvođenja rekonektivnih frekvencija u poređenju s onom koja je inače prisutna.

Kasnije, kada su dobijeni podaci bili analizirani, pozvali su me. „Nećeš verovati”, rekli su. „Detektori gama zračenja registrovali su znatno ***opadanje*** njegove količine” u prisustvu rekonektivnog procesa.

Po njima, to znači - a ovo je oprezna hipoteza - da, dok ljudi rade sa rekonektivnom energijom, nešto zapravo biva ***apsorbovano***. Ti ljudi ***primaju*** energiju, ne emituju je.

Istinska priroda lečenja

Kad pomisli na „lečenje”, većina ljudi usredsređuje se na zamisao nekog ko pati od neke bolesti i povrede i potom mu bude „bolje”. Ali šta znači to da mu je „bolje”? Bolje u odnosu na šta? Bolje nego u nekom trenutku u prošlosti? Bolje nego nekom drugom?

Dovođenje nekog u „bolje” stanje previše je ograničavajuća definicija lečenja. Razmišljanje na ovaj način oduzima nam naše rođenjem stečeno

pravo da direktno opštimo sa Bogom/Ljubavlju/Univerzumom; i da tako budemo samostalna bića, kadra da sama sebe leče.

Lečenje, kao što smo često skloni da o njemu razmišljamo, zaista može da se odnosi na ublažavanje simptoma, bolesti, slabosti i drugih primetnih smetnji našem normalnom, celovitom funkcionisanju. Lečenje je takođe i obnavljanje čoveka da bi postigao spiritualnu celovitost. U suštini, lečenje je sledeće: otklanjanje ili oslobođanje od blokade ili smetnje koja nas deli od savršenosti univerzuma. Štaviše, ovo lečenje se odnosi i na našu evoluciju i uključuje evolutivno restrukturiranje naše DNK i našu rekonstrukciju sa univerzumom na novom nivou.

Zašto „RE-konekcija“?

Svi mi dolazimo u ovaj život sa ograničenjima. Istorija kaže da se čovečanstvo, kao celina, nekada davno isključilo sa energetskih linija koje nas usklađuju sa sopstvenim telima; sa energetskim poljima onih oko nas; sa lej-linijama **28** naše planete; a tako i sa energetskom mrežom celog kosmosa.

Kako je došlo do ovog odvajanja? Možda je priča o plejadanskoj zaveri istinita. Možda i nije. To ne znam - ali zato **znam** da nam sudbina možda i nije oduvek bila ovakva. Sve istorijske kulture - od prebiblijских civilizacija do Starih Grka (koje smatramo osnivačima zapadne civilizacije) - kazuju priče o drevnom, savršenijem svetu. Bez ratova, zaraza, bolesti. Šangri-la. Atlantida.

Potom se dogodio nekakav Pad - raskid sa silama koje su nas povezivale u ljubavi i sreći. **Razdvajanje**. Neki ljudi pripisuju ovaj događaj Edenskom vrtu.

Neke kulture pripisuju ga vremenu pre toga.

S manjim varijacijama, priča je univerzalna - zaključana u kolektivnoj podsvesti, utisnuta u naše gene.

28 Energetski tokovi na Zemlji, vidljivi samo nekim ljudima; po nekim teorijama, reč je o preostalim delovima praistorijske mreže komunikacija. Rašljar Gaj Andervud objavio je četrdesetih godina prošlog veka da je otkrio podzemnu magnetnu silu koja se na nekim mestima podudara sa lej-linijama koncentrisanim na svetim mestima poput Stounhendža i izneo pretpostavku da je postojala izvesna veza između lej-linija i praistorijske religije. Andervud, kao i neki autori posle njega, skreću pažnju na činjenicu da Kinezi imaju tradicionalnu nauku koja se bavi linearnim Zemljinim silama i njihovim tajanstvenim efektima (prim. prev.)

U različitim stepenima, fenomen Rekonekcije vraća nas unazad, u naše unutrašnje sećanje, u ovo zlatno doba, spajajući nas sa našim prvočitnim osećajem povezanosti sa vaskolikim životom. Ipak, to nije prosto kretanje unazad; to je i kretanje napred, ka nečemu novom. Iz te celovitosti dolazi isceljenje. Istinsko isceljenje. Evolutivno isceljenje.

Uprkos svim silnim pričama o „vraćanju”, istina glasi da nivo isceljivanja o kojem govorimo nije oduvek bio u nama. U izvesnom periodu, naša vrsta bila je povezanija i „celovitija”; prema tome, nisu bile neophodne specifične frekvencije za rekonekciju. Ono što je sve vreme u nama jeste naša sposobnost da kolektivnu svest podignemo na nivo na kojem možemo da prihvativimo i da se prilagodimo frekvencijama ove vrste. Najzad smo dosegli taj nivo, a univerzum je odlučio da je kucnuo čas da nam budu udeljene.

Svi **posedujemo** sposobnost da nosimo ovu novu frekvenciju isceljivanja. Ona nije dar samo za odabранe - gurue ili (prema opštem ubedjenju) „svete” muškarce ili žene. Ona je dar našeg vremena; inteligencija i mudrost potrebni da nas vode već su na svom mestu. Kao rasa, ulazimo na nivo frekvencije na kojem neistine neće moći da proture svoje vibracije i, pošto su preteške, jednostavno će otpasti; razdvajanja će se isceliti; nestaneće sujeverja. Ulazimo u nov, uzbudljiv proces prevazilaženja svojih strahova, shvatajući da su mnogi od njih zapravo maskirani u rituale ljubavi i lepote.

Iako je kosmos, iz nekog razloga, odabrao da mene „oplodi” ovom energijom kako bi proces pojačavanja frekvencije mogao da otpočne, čini se da svakog dana sve više i više ljudi shvata da je deo ovog fenomena. Na taj način podižemo svoj ukupan nivo svesti. Ostavljajući za sobom svoje sujeverje i zastarela uverenja i evoluirajući, pripremamo se da se zaogrнемo novim plastom snage i odgovornosti.

Kritična masa

Doći će vreme - u ne tako dalekoj budućnosti - kad više nećete morati da dolazite kod mene ili bilo koga drugog da biste se „uskladili” sa ovom novom frekvencijom. Uskoro ćete sedeti u pozorištu, avionu ili autobusu i prosti pokupiti ovu novu rezonancu od osobe koja sedi pored vas. Naposletku će se čak i genetski prenositi na nove naraštaje.

Viđam početak dešavanja ovog fenomena na seminarima koje držim, mi kojima se neki od polaznika često spontano uskladjuju sa progresivno višim nivoima veštine. Kad evoluira u meni, prelazi na polaznike narednog seminara i to na novom, višem nivou. A budući da smo, izgleda, svi

vezani u isti komunikacijski čvor, oni među vama koji su pohađali neki od mojih ranijih seminara otkriće da automatski čine ove skokove.

Ovaj fenomen podudara se sa istraživanjima engleskog naučnika Ruperta Šeldrejka, vodećeg zagovornika koncepta „kritične mase”. U klasičnom eksperimentu, miševi su podeljeni u dve grupe. Tokom šest generacija, jedna grupa je redovno puštana kroz komplikovan lavirint. Druga grupa je držana blizu njih, u kavezu, i samo povremeno testirana. Rezultati ovog eksperimenta su vrlo značajni: u testiranoj grupi, nova generacija uvek je započinjala od nivoa veštine koji su dostigli njeni prethodnici. Što je još važnije, kad su netestirani miševi stavljeni u lavirint, takođe su počeli od nivoa trenutne veštine testiranih miševa. Ovaj fenomen naziva se i „guru teorijom” ili, češće, „efektom stotog majmuna”.

Rekonekcija nas na neki način priprema za prelazak u ovu promenu koja se upravo dešava. Nastavljamo stazama evolucije prema neizbežnom restrukturiranju DNK, a da ne moramo da čekamo spor i proizvoljan proces višegeneracijske mutacije i prirodne selekcije.

Ovog časa pravimo prve korake u pravcu ove Rekonekcije. Mi smo prethodnica koja nosi ovaj novi talas lečenja u središte onoga što će sigurno biti sledeća faza evolucije čoveka.

GLAVA 13

Skloni se s puta

*Što je veći naglasak na savršenosti, ona postaje sve dalja.
– iz Savladavanja životnih problema Haridasa Čodura*

Uloga iscelitelja

P o n e k a d sebe nazivam „isceliteljem”, jer je tako najzgodnije, ali istina je da ja to u stvari nisam. ***Nikog ja ne lečim*** - a nećete ni vi. Ako ste iscelitelj ili želite to da postanete, vaš zadatak je prosto da ***слуша-***
-e, a potom da se otvorite da biste primili energiju koja vam omogućava da postanete katalizator izlečenja svog pacijenta. Izlečenje je rezultat dogovora između pacijenta i univerzuma.

(Takođe, zato što je tako najzgodnije, ili jednostavno iz navike, kad govorim o osobi koja dolazi kod vas radi lečenja upotrebljavaču reč ***pacijent*** ili možda govoriti o njoj kao o ***osobi na vašem stolu*** - s tim što je ovo poslednje najčešće neka vrsta stola za masažu, mada vam ljudi mogu ležati i na kauču ili krevetu, ili bilo kojem drugom pogodnom mestu. To što upotrebljavam reč pacijent ne znači da vam dodelujem zvanje lekara-ne bi bilo od pomoći čak ni kad bih to radio - već je to jednostavno reč koju po prirodi stvari najlakše upotrebljavam. Ako volite da mislite o ovim ljudima kao o ***klijentima*** ili možda imate neku drugu reč koja vam se više dopada, molim vas, slobodno zamenite moju reč njome. A ako smislite neku bolju-javite mi!)

„Slušanje” o kojem govorim jeste stanje receptivnosti vašeg bića. Kad osluškujete neki zvuk, vaše bubne opne primaju vibracije specifične frekvencije: zvučne talase. Kad „napregnutije” slušate, zapravo pokušavate da optimizujete svoju receptivnost. Možda ćete čak okružiti uvo dlanom da biste povećali receptivnu regiju. „Slušajući” kao iscelitelj, unosite ovu vrstu receptivnog žarišta u svoje ruke ili bilo koji drugi deo tela koji deluje

kao žarišna tačka energije. Upravo u ovom receptivnom stanju čudo komunikacije doseže sasvim novi nivo.

Kao „iscelitelji“, postajemo karika u lancu rekonekcije. Energija koja leči potiče iz Izvora - teče u nama i kroz nas, izvire iz nas i ka nama se vraća. Ova energija je poput svetlosti koja prolazi kroz prizmu, a ta prizma smo mi. Pridružujemo se pacijentu i univerzumu u stvaranju zajedničkog polja koje se sastoji od *ljubavi* - u najuzvišenijem smislu reči - i stanja jedinstva. Univerzum prepoznaje potrebe pacijenta i potom stvara okolnosti koje omogućavaju adekvatno zadovoljenje tih potreba.

Kako se to tačno dešava? To zaista niko ne zna. Ako bih baš morao, izneo bih teoriju da vibracione frekvencije pacijenta na neki način stupaju sa vibracijama koje preko nas dolaze iz kosmosa i reaguju na njih. Kad se vibracije promene, isto biva i sa svim „višim“ česticama i strukturama koje ove vibracije definišu. Da li se niža vibracija usklađuje sa višom vibracijom? Možda, Ali verovatnije je da se, kad ove frekvencije (pacijentove, vaše i frekvencije univerzuma) stupe u interakciju, talasi možda kombinuju na takvim tačkama oslobađanja tako da stvaraju sasvim drugačiju frekvenciju. Drugim rečima, tri frekvencije mogu, međusobnim poprimanjem svojstava, da stvore jednu sasvim novu, koje u originalnom „kompletu“ nema - nešto što je nastalo iz njihovog spajanja - gotovo kao da biraju sopstveni enzimski ili katalitički ishod.

Meni ovo zvuči kao logično objašnjenje. U kvantnoj fizici, ako promenite ponašanje jedne čestice, druga čestica, na drugoj lokaciji, *smešta* će reagovati, bez obzira na to da li je nekoliko inča ili nekoliko kosmosa udaljena. Kako je to moguće? Tako što se čestica istovremeno nalazi na dva različita mesta - ili, možda, dimenzije? - ili tako što dve čestice poseduju neki oblik trenutne komunikacije? Odgovor glasi da ne znam **šta** je od ovoga tačno. A ne zna ni bilo ko drugi, šta god pričao.

Ne znam čak ni zašto nam je ukazana čast da budemo deo cele ove jednačine. Malo mi je teško da poverujem da smo potrebni Bogu da bi mogao da isceljuje. Može biti da ja nemam mašte, ali prosto ne mogu da zamislim Boga, u Njegovoj ili Njenoj beskrajnoj mudrosti, kako sedi na oblaku govoreći: „E, baš bih voleo kad bi Marta bila izlečena... ama gde li je taj doktor Perl sad kada mi je potreban?“

Dakle, **zašto** smo uključeni? Ponavljam, ne mogu sa sigurnošću da kažem, ali ipak mi se čini da naša uloga ima neke veze s nečim što **mi** moramo da dobijemo od univerzuma. Drugim rečima, više je za **nas** nego za drugu osobu. Možda smo deo jednačine tuđeg izlečenja, ali ne bi bilo zlog da upamtimo da i oni postaju deo naše jednačine.

Da bi se lečenje desilo, svako ima svoju ulogu u tom iskustvu.

Vu i kofer

Li Kerol, autor **Krionovih knjiga** i koautor knjige **Indigo deca**,²⁹ vrhunski je pripoveđač. Ako niste pročitali nijednu njegovu knjigu, najsrdačnije vam preporučujem da to uradite. S njegovim dopuštenjem, prene-u odabrane delove priče iz **Krionove knjige VIII: Predavanje markera**. Naslov priče glasi: „Parabola o Vuu i koferu“. Tumačenje priče je moje.

U ovoj paraboli, glavni lik - Vu - nije ni muško ni žensko. Zarad lakše komunikacije, zamenice i glagolski oblici su u muškom rodu.³⁰ Vu predstavlja mnoge od nas koji osećamo da smo spremni za novu Promet--, Za nekoga ko radi sa svetlošću, ispostavilo se da je Vu neko ko nosi mnogo prtljaga.

Kao što objašnjavam na svojim seminarima, svrha njihovog pohađanja **nije** da dobijete gomilu novih „stvari“ koje ćete odneti kući i dodati u kese pune starih „stvari“ koje ste već potrpali na dno plakara. Znate o čemu pričam - one kese koje ne dozvoljavaju da vaše pantalone, haljine i kaputi lepo vise i zbog čega se sve što je duže od košulje zgužva pri dnu - ili kese koje godinama niste ni pogledali i koje, jednog dana" svakako namegravate da „raščistite“.

Postati iscelitelj znači i osloboditi se svih nepotrebnih „stvari“ koje su vam nekad nečemu služile (ili **nisu**), ali više vam definitivno ničemu ne služe

-sem da vas drže u stanju vezanosti. Vezanost je isto što i potreba, a potreba isto što i strah. Recite, da li je vredno da zbog toga gužvate novo odelo?

U paraboli, zatičemo Vua baš pre nego što će se upoznati s Andelom pakovanja, koji dolazi da vidi šta je Vu odabrao da ponese na putovanje u novu energiju. U Vuovoj prvoj torbi, Andeo pakovanja nalazi odeću. Mnogo odeće. Ima tu krpica za sve prilike, ali niti su organizovane na bilo koji način, niti se međusobno slažu. Kao da je Vu, pripremajući se za ono što ga možda čeka, prosto potrpao sve što je dohvatio.

²⁹ Lee Carroll, Kryon books / Indigo Children. Krion je izvor kojem Li Kerol i Krionova grupa pripisuju materijal koji redovno objavljuju u vidu knjiga i na internetu, za koji kažu da je kanalisan. Informacije koje se objavljaju pod ovim imenom namenjene su, tvrde oni, da bi pomogle ljudima da „dosegnu viši nivo vibracija“ (prim. prev.)

³⁰ Li Kerol objašnjava da je glavni lik, koji se u originalu zove *Wo*, zapravo *wo-man*; **man** je na engleskom muškarac, a **woman** žena, tako da je posredi igra reči namenjena upravo da naglasi bespolnost glavnog lika ove priče (prim. prev.)

³¹ U originalu, **lightworker**: osoba inspirisana da pomaže drugima kroz duhovnu meditaciju, podučavanje, isceljivanje, molitvu, koja piše i govori sa stanovišta bezuslovne ljubavi. Ovaj izraz popularizovala je, inače, Dorin Virtju u svojoj knjizi *The Lightworker's Way* (Hay House, 1997.) (prim. prev.)

Drugim rečima, ne shvata da u sebi već ima sve ono što pokušava da dopuni stvarima izvan sebe. Nagomilao je zbrku svega i svačega. U toj gužvi nalaze se sva zamisliva sredstva za isceljivanje, rituali i teorije koje su mu pale šaka. Svaka stvar koju je spakovao pojačava njegovo ubeđenje da on sam nije dovoljan. Sa svakom stvari koju je spakovao, Vu se odrekao pomalo snage koju je ranije imao, ulažući je - nesvesno - u te rezervizite.

Prtljag je tako savršena analogija, budući da je tako raznolik - u kompletu ili različit, običan ili s monogramom, „luj viton“ ili kineska pijaca; u ovom ili onom obliku i u različitim količinama, ali svi ga posedujemo. Na neki drugi način, poseduje i on nas. Kao što se kaže u paraboli: „Poštovanje neizvesnosti je metafora... Blagoslovena su Ljudska bića koja shvataju da će se neizvesnost razrešiti dok idu svojim putem - da priprema koju su ranije obavili sada nije potrebna... Promene će se prepoznavati i rešavati onako kako se budu pojavljivale.“

Nemam dovoljno reči da izrazim poštovanje koje osećam prema svim poukama ove parabole, stoga dozvolite da se osvrnem na ono što bi neko od njih mogao da znače onima među nama koji pokušavaju da hodaju isceliteljskim stazama.

Ne moramo više da bacamo so u sva četiri čoška, kadimo žalfijom ili prizivamo bića da nas zaštite. Ne moramo više da otresamo negativnu energiju s ruku u činije slane vode -jer, istini za ljubav, negativna energija i ne postoji - niti da se prskamo alkoholom od glave do pete i nosimo amajlike. Ne moramo da koristimo svoj intelekt u nastojanju da odredimo šta „nije u redu“ s osobom i kako da je „lečimo“. Sada možemo da dozvolimo sebi da prosto **postojimo** - da budemo prisutni s tom osobom i „shvatimo da će se neizvesnost razrešiti...“

Naša lekcija je da naučimo da jednostavno postojimo. Sloboda **postojanja** oslobodiće vas pritiska da morate da **delate**. U ovome leži seme **razumevanja** koje je u stanju da vas odvede dalje od sveg ovozemaljskog znanja.

Hajde da sada zavirimo u sledeći kofer i vidimo koliko se onoga o čemu pričamo nalazi u njemu.

Ovo je Kofer knjiga - duhovnih knjiga. Te knjige predstavljaju duhovno učenje i znanje, premda je očigledno da ne podarjuju razumevanje. To su Vuovi priručnici. Njegov „materijal“. Naš „materijal“. Knjige koje smo kupili i pročitali (dobro, de, barem one „dobre“ delove). Knjige koje nismo još ni otvorili (ali **jednog dana** hoćemo). Beleške koje smo hvatali, a onda ipak ostavili u jednoj od onih kesa sa „stvarima“ u plakaru, posle nekih drugih seminara.

Andeo pakovanja objasnjava Vuu da mu te knjige koje je spakovao neće biti potrebne. Naravno, Vuu to nije jasno i, na andelovu molbu, izdvaja one koje smatra najduhovnijim među svojim knjigama. Andeo mu kaže da su zastarele. Vu ne shvata zašto. „Da li bi poneo naučni priručnik star 150 godina?”, pita ga andeo, „ili udžbenik star više od 2000 godina iz neke prirodne nauke?”

„Dabome da ne bih!”, uzvikuje siroti Vu. „Zato što stalno dolazimo do novih otkrića o tome kako stvari funkcionišu.”

„Tačno tako”, kaže andeo. „U duhovnom pogledu, Zemlja se umnogome i veličanstveno menja. Ono što juče nisi mogao, danas **možeš**. Duhovna paradigma jučerašnjice nije i duhovna paradigma sutrašnjice. Ono što su ti kao vraču ispričali o duhovnoj energiji koja je funkcionala u prošlosti, sutra neće više funkcionalisati, jer se energija menja i prečišćava. Nalaziš se usred promene i moraš da se krećeš zajedno s tokom nove moći.”

Vu potom osporava andela rečenicom **juče i danas i zauvek 32.** „Nije li to rečenica koja govori o postojanju Boga? Kako ona može da bude zastarela?”

„Zaista, govori o Bogu”, odgovara andeo. „Ali kazuje ti o Njegovim atributima, a ne o ljudskom odnosu prema Njemu. Sve tvoje knjige jesu niz uputstava koja su ljudi napisali o tome kako komunicirati, prići bliže i ići kroz život u dodiru sa Bogom. Bog je uvek isti... ljudi su oni koji se menjaju, a knjige govore o odnosu ljudi prema Bogu. Prema tome, knjiga je zastarela.”

Imajte na umu da ovo ne znači da knjiga **nikad nije** važila. Mnogo stvari je još validno unutar starih i donekle ograničenijih parametara. Posredi je prosti to što, sa Promenom, danas postojimo unutar mnogo većeg niza parametara.

Dozvolite mi načas da ilustrujem ovo konkretnim primerom. Potkraj 19. veka, astronomi su bili razočarani jer, bez obzira na sve svoje proračune, planeta Merkur nikako se nije uklapala u matematička predviđanja. Ova predviđanja, izvedena na osnovu zakona kretanja i gravitacije koja je vekovima pre toga formulisao ser Isak Njutn, izuzetno su precizno funkcionalisala u pogledu orbite svih ostalih planeta (ili bilo kog drugog objekta u pokretu, kad smo već kod toga) - pa zašto onda ne i upogledu Merkura?

Odgovor je, ispostavilo se, glasio da su Njutnovi zakoni i jednačine samo **delimičan** opis kretanja i gravitacije. Važe u većini slučajeva - ali kad se objekat kreće blizu nekog masivnog objekta kao što je Sunce, nešto se menja. Tek je Albert Ajnštajn shvatio šta se to menja: relativitet. Premda se gravitacija smatra jednim od četiri osnovna zakona koja vladaju u kosmosu, ona nije „si-

32 Isus Hristos juče je i danas onaj isti i va vijek. (Novi zavet, Posl. Jevr. 13:8; prevod Vuka s. Karadžića) (prim. prev.)

la" poput, recimo, elektromagnetizma; gravitacija je deformacija prostora-vremena izazvana prisustvom tela. Što je to telo masivnije, to je **relativna** deformacija veća (gravitacija je „jača“). Merkur se slučajno nalazi u regionu u kojem je krivina u prostoru-vremenu dovoljno primetna da orbita te malo planete ne reaguje na predviđanja koja važe za udaljenija nebeska tela.

Znači li to da je njutnovska fizika zastarela? Ni slučajno; putanje svemirskih letelica još uvek se izračunavaju korišćenjem njegove „prastare“ matematike, zato što je relativno jednostavna i sasvim dobro funkcioniše **unutar pravih parametara**. Ali zakoračite u šиру paradigmu, njutnovska matematika bi bila korisna koliko i pokušaj da se na ulicama Los Andeiesa snađete sa mapom Njujorka u rukama.

Isto tako, u isceliteljskom domenu, mnoge od tehniku koje su izdržale probu vremena funkcionišu i danas isto onako dobro kao i pre - stvar je prosto u tome što danas **imamo** više i **jesmo** više, tako da stare tehnike više nisu dovoljne. Koliko god one i dalje bile dobre kao i oduvek, više nisu primerene u našim novim, proširenim parametrima - baš kao što fenjeri ne bi bili primereni za farove na kolima, premda su bili sasvim dobri za čeze i kočije. Slabosti koje ove imaju tehnike - potreba za skidanjem nakita, odeće i predmeta od kože, neophodnost da primalac veruje, postojanje zaštitnih rituala za obe strane - ne postoje sa novim frekvencijama.

Setite se i zašto su mnogi od nas koji praktikujemo isceliteljske tehnike uopšte i počeli da rade sa njima. Ne zato da bi postali fanatični poklonici same tehnike — **nego da bi postali iscelitelji**. Tehnika je prosto jedan od prvih koraka u procesu.

Zamislite načas sebe kako stojite u podnožju veličanstvenog kaskadnog stepeništa. Jedan od vaših ciljeva - da postanete iscelitelj - čeka vas na vrhu. Prvi korak sastoji se u tome da naučite tehniku. Udubljujete se u nju, ovladavate njome, možda čak postajete učitelj. **Sad je taj prvi korak — prvi stepenik — vaš**. Sasvim je u redu da ga **zavolite**, ali pazite da se ne **zaljubite** u njega. Jer ako se to desi, sešćete, zgrabiti jastuk i čeve, useliti se i učiniti ovaj stepenik središtem svog života. Međutim, šta to znači u odnosu na vaše penjanje uz stepenice? Vaše penjanje se završava. Trenutak je da blagoslovite svoje prve korake... i nastavite da se penjete.

Porazgovarajmo sada o poslednjem „koferu“ iz parabole: Koferu vitamina. „Šta je u tom koferu koji zvečka kad ga podignem?“, pita anđeo.

„Dragi Anđele pakovanja“, kaže Vu, „to su moji vitamini i lekovito bilje. Potrebni su mi da bih ostao zdrav i uravnotežen... Znaš da sam osetljiv na određene supstance i namirnice. Stoga su mi ti vitamini i lekovito bilje potrebni da bi me održavali i sačuvali mi snagu na ovom putovanju.“

Vu se pribjava da mu anđeo neće dozvoliti da poneše svoje vitamin-ske dodatke. Anđeo kaže: „Ne, Vu, neću ih pobacati. To ćeš, na kraju, uradili **ti** sam.“ Objasnjava Vuu da je promena kroz koju prolazi ujedno i fizička. „Kada kreneš svojim putem i shvataš svoj potencijal“, objasnjava anđeo, „polako ćeš shvatiti da se i tvoj DNK menja. Tvoj imunološki sistem se menja i poboljšava... Poruke i instrukcije stići će u tvoje ćelije - i tada ćeš sa sigurnošću znati da ti ovi dodaci, iako su ti sada dragoceni, više nisu potrebni, zato što dosežeš dobro zdravlje... Umesto da te prosvetljenje čini osjetljivijim, ojačaće tvoj sistem tako da ništa neće moći da se pro---e kroz svetlo koje nosиш. Malo-pomalo, moći ćeš da odbaciš svaku pri-vidnu zavisnost od supstanci sa kojima sada putuješ.“

Koliko zveckavih, šuškavih i „aromatičnih“ stvari stalno nosimo naoko sa sobom? (Nemojte se smejeti. Otvorite neku od svojih aktovki ili torbica i dobro ih onjušite.) Shvatite da naš organizam poseduje sposob-nost da stvara specijalizovana ćelijska tkiva od čokoladice „mars“. Narav-no, ne zalažem se za to da se „mars“ čokoladica uzdigne u status nove gru-pe namirnica i potpuno sam svestan osiromašenja tla, hemijskog tretiranja hrane i svih drugih loših stvari koje utiču na našu ishranu.

Baš tako, kada bi neki od vas navukli bele jakne i zlepili reflektore na leđa, lako bi bilo zameniti ih za pokretne apoteke. Shvatite da najveći deo onoga što pijete (a u to ne ubrajam lekove koje vam je lekar preporučio ili prepisao usled određenog zdravstvenog problema) **nije neophodan**.

Kad god posegnemo za nepotrebnom bočicom ili kutijicom, dajemo sebi potvrdu povratnu informaciju da smo bolešljivi. Trošimo snagu sop-stvenog bića radi potrebe za spoljnim pomagalima. Štaviše, možda drži-mo sebe zarobljene u upravo onom vrzinom kolu za koje znamo da iz nje-ga moramo da se iščupamo: podstičemo sopstvene zablude da nismo **do-voljni**. Simbolično, postajete torbar čija egzistencija zavisi od onoga što ste kadri da za sobom teglite u materijalnom obliku.

Vreme je da postanete svesni toga ko ste, da shvatite da smo mi Sve-tlost i da dozvolite mudrosti koja je stvorila organizam da upravlja njime.

Ergo, ego 33

Ego nam nije dat zato da bismo ga naterali da skapa od gladi. Ego nam je dat zato da bismo naučili da ga dovedemo u ravnotežu, da ovladamo nj-

33 Na latinskom: **Dakle, ja** (prim. prev.)

me. U mnogim slučajevima, ego predstavlja identitet: daje individualnost, oblik koji je neophodan da bismo mogli da funkcionišemo u ovoj dimenziji. Imamo teškoća da shvatimo da smo svi mi jedno. Kad bismo bili istinsko ovaploćenje tog koncepta, ne bi bilo lekcija koje bi trebalo da naučimo iz iskustava. Ego nam daje identitet, kako bismo te lekcije doživeli sa vrlo specifičnog stanovišta - vlastitog. To je kao da situaciju posmatramo kroz vrlo određen prozor. Ram tog prozora je naš ego. Daje nam oblik kroz koji možemo da posmatramo (iz veoma akutne perspektive) određeni aspekt datog problema. To otprilike izgleda kao da se tamo negde nalazi horizont, i pogled na čitav kosmos. Ego postaje periskop kroz koji vidimo vrlo ograničene aspekte tog kosmosa.

Uzmimo, na primer, skakača uvis. Skakač uvis mora da preskoči najvišu prečku. Prečka je tamo da bi skakač mogao da je preskoči. Ona postaje prepreka, a preskok preko nje nagrada.

Dat nam je ego. Nagradu dobijamo onda kad smo u stanju da ga prevaziđemo... i sagledamo širu perspektivu.

Nije nam uvek lako da se setimo svoje uloge u isceliteljskoj jednačini, Pacijenti koji vide dramatične rezultate drage volje će reći, svakome ko je voljan da ih sasluša, da ste ih *vi* izlečili. Primamljivo je poverovati u to. **Ne-mojte.** Ako baš hoćemo da se „utripujemo”, sve što je potrebno jeste da počnemo da pripisujemo sebi zasluge za lečenje svojih pacijenata. Pošto pripišemo sebi zasluge za „svoje” prvo veliko lečenje, jedna od najgorih stvari koja može da se desi jeste da naš sledeći pacijent ima još dramatičnije izlečenje; pa još jedan posle njega; i ubrzo još jedan. Vrlo brzo, naš osećaj o sebi kao ličnosti počinje da biva utemeljen na spoljašnjem sistemu vrednosti. Čim se u ovom lancu pojavi prva osoba kod koje ne dođe do izlečenja, to nas strahovito pogađa - zato što, ako prihvatom zasluge za izlečenja, to automatski zahteva da prihvatimo odgovornost i za njihov izostanak. Dozvolite mi da ovde ponudim analogiju koju će najbolje razumeti oni koji su preživeli šezdesete: ***Biti haj nije vredno pada u podrum.***³³

Ego nam takođe pomaže da procenimo nešto onakvim kakvo zaista jeste, i da, kada to spoznamo, budemo zahvalni što **imamo ulogu** u njemu. Kad prihvatimo da se nalazimo u interakciji sa nečim što nam se već predstavilo u svoj svojoj potpunosti i savršenosti, prestaćemo da se trudimo da **ulepšamo ono što je već lepo.** Pokušaji da izmenimo njegovu savršenost, da mu nešto „dodamo”, da ga „poboljšamo”, samo će sve više udaljavati njegovu manifestaciju - od nas i od njegove savršenosti. U ovom slučaju

nam je predstava našeg osećaja o sopstvenoj vrednosti zasnovana na spoljašnjem, tj. ***objektivno orijentisanom***, umesto da je zasnovana na unutrašnjem, tj. ***subjektivno orijentisanom***. Svi mi poznajemo nekog ko je takav. Da bi se osećala važnom, takva osoba mora da se dokaže unošenjem promena u nešto - ne zarad suštinske vrednosti same te promene, nego da bi imala spoljašnji dokaz-koji će, daj Bože, primetiti i drugi -svog „poboljšanja“ nečega. Ovo je oblik ega koji nazivam ***duhovna nadmenost***.

Duhovna nadmenost ispoljava se u mnoštvu situacija, bilo daje posredi osoba koja vam kaže da je moldavit previše napredan kamen za vas i da bi trebalo da počnete od nečega jednostavnijeg, osoba koja pokušava da vam nabaci osećaj kosmičke krivice zato što imate grip ili osoba koja ne može da ostavi savršenost na miru.

Izvanredan i očigledan primer ovoga svega jeste grupa koju smo već po-minjali - oni koji su održali skup s namerom da se „ukotve“ u energiji aranđela Mihaila. Članovi ove grupe imali su priliku da vide nešto što nikada ranije nisu videli, a ipak, njihova potreba da osete da su „deo“ toga, zajedno s njihovom nesposobnošću da shvate da su već samim posmatranjem ***bili*** deo toga, zapravo ih je „odvojila“ od toga. Drugim rečima, to što nisu bili u stanju da cene savršenost i interakciju svoje uloge ***svedoka***, dovela je do njihovog uključivanja ***ega radi***, što je na kraju udaljilo manifestaciju od njih. Ista pojava dovela je do razvodnjavanja reikija.³⁵ Toliko je mnogo ljudi pokušalo da ostavi svoj lični „pečat“, da unese svoje „fore i fazone“, svoje dodatke, svoja „poboljšanja“, da ga je sada vrlo teško naći u čistom i originalnom obliku.

Ego se hrani i prividnim altruizmom. Šta je sa osobama kod kojih izlečenje ***ne potraje!*** Doduše, to je retkost, ali ipak se dešava. Može da se desi da se vrate posle tri nedelje ili mesec dana i zamole vas za novu seansu. Ovog puta rezultati traju samo dve nedelje, možda i šest meseci. Posle toga, osoba se ponovo vraća. Naš ego može, u izvesnom smislu, da bude povređen zbog toga što, spolja gledano, ta osoba nije imala iste rezultate kao ostali koji dolaze kod nas: trajno izlečenje. Na drugom nivou, naš ego se možda hrani satisfakcijom koju nam donosi osećaj da smo dobra osoba zato što nas grize savest zbog nje. Na nekom trećem nivou, naš ego možda razmatra mogućnost da sebi da još jednu „injekciju“, tako što ćemo ***ponovo pokušati***.

Dozvolite da napravim malu digresiju: želeo bih da iznesem pretpostavku da je vaša uloga u ovome bila da otklonite smetnje ili blokade s puta te osobe. Uradili ste to. Dvaput. A sad ste spremni da isto uradite i treći

³⁵ Reiki je jedna od metoda iscjljivanja polaganjem ruku, zasnovana na univerzalnoj životnoj energiji (prim. prev.)

put. Međutim, čim otklonite blokade, odgovornost za dalje napredovanje **leži na toj osobi.**

Ponekad smo u toj meri obuzeti prihvatanjem zasluga za lečenja da ne shvatamo da nam to natovaruje preveliki osećaj odgovornosti.

Vi i ja nismo iscelitelji. Samo smo jedan deo jednačine. Ta jednačina sastoji se jednim delom od nas, drugim od pacijenta, a trećim od Boga. Kad Bog u nama sretne Boga u pacijentu, dešava se nešto najčudesnije. Ova jednačina naziva se katkad „Moć jednog“ ili „Moć trojstva“. Zašto smo njen deo? Da li zbog te druge osobe? Verovatno ne. Kao što sam već rekao, u jednačinu smo najverovatnije uključeni zbog **sebe**. (Oni među vama koje muče ljutnja i strah zbog upotrebe reči *Bog - neka prevaziđu to*. Posredi je ponovo vaš ego. **Bog, Ljubav, Univerzum, Izvor, Stvoritelj, Svetlost** - sve su ovo reči koje znače jedno te isto i naizmenično se koriste u ovoj knjizi. Odaberite izraz koji vam se najviše sviđa.)

Da biste pružili sebi širu predstavu ovog procesa i uloge koju u njemu ima ego, možda ne bi bilo loše da primenite ovaj vrlo moćan pristup u svojoj sledećoj seansi: **postanite jedno s osobom na stolu, a onda izlečite sebe.**

Ko se leči?

Kad već pričamo o tome, šta to znači kad pacijent ne dobije očekivano izlečenje?

Dešavalo mi se da krivim sebe zbog onoga što sam u početku shvatao kao **neuspehe**. Naposletku sam morao da prihvatom da ne mogu da budem odgovoran za odsustvo očiglednog izlečenja ništa više nego za prisustvo onog dramatično uspešnog. Prema tome, šta to znači kad se kod osobe ne pojave željeni rezultati?

Problem nije u isceljivanju, nego u **očekivanju**. Imao sam običaj da kažem da ne biva svako izlečen. Više ne verujem u to. Sada verujem da **svako** biva izlečen - premda ne obavezno na način na koji je to očekivao.

Kada shvatimo da „izlečenje“ podrazumeva rekonekciju sa savršenstvom univerzuma, onda ćemo razumeti da univerzum zna šta nam je potrebno i šta valja da izvučemo kao rezultat toga. Stvar je u tome što se ono što nam je **potrebno** ne podudara uvek s onim što očekujemo ili **želimo**.

Baš kao što iscelitelji prihvataju svoju ulogu provodnika, pacijenti moraju da prihvate svoju ulogu prijemnika. Zadatak pacijenta je prosti da se stavi na raspolaganje isceljujućim energijama i potom prihvata ono što dolazi. I nešto će **zaista** doći. Samo, to može da bude i iznenađenje.

Recimo da vam pacijent dođe zbog čira želuca. Obavljate seansu tečenja, ili dve ili tri - a čir je i dalje tu. Pacijent je nervozan, a vi imate osećaj da ste podbacili, iako znate da ne bi trebalo taj osećaj, zato što ste, što ka-u, i vi samo čovek. Međutim, nekoliko meseci kasnije, pacijent vam se ponovo javlja. „Osećam se odlično”, kaže. „Čir je nestao. Moždaje to zato što sam, nakon što sam bio kod vas, prestao da brinem toliko o svemu, prestao sam i da pijem i pušim, a i sada se mnogo bolje slažem sa ženom i decom...” Ponekad će pripisati lečenje bilo čemu drugom, samo ne vremenu koje su proveli kod vas. Ali, na koncu konca, to zaista nije ni bitno.

Ovakvi ljudi su vrlo vezani za rezultat - i upravo je ta vezanost ono što najviše smeta. Vezanost je ograničenje, a ograničenje preseca tok onoga što biste želeli da dođe.

Obavljane lečenja

Podstaknuti medicinskim modelom i opštim pristupom društva baziranom na lečenju simptoma, mnogi osećaju potrebu da, pre ili za vreme seanse lečenja, odrede šta je to što **njima** deluje kao problem. To je prvi korak ka zaboravljanju toga da mi ne obavljamo mi lečenje. Ako to još iskombinujemo sa današnjim popularnim konceptom **medicinskog intuitivca**, zateći ćemo sebe kako otvaramo čitav novi slučaj „purina ego čau”³⁶.

Dijagnoza je fundamentalan deo alopatskog sveta - i krajnje dragoceeno sredstvo kad se koristi na primeren način. Istovremeno, ovo je i složena oblast koja zahteva, kada je reč o većini medicinskih (i ostalih) doktora, mnogo proučavanja. I dalje je nagađanje, ali **osnovano** nagađanje. Dr Redžinald Gold je jednom prilikom objasnio da čovek, ako hoće istinski da razume značenje reči **dijagnoza**, može da je razloži na reči koje čine njen koren: **di**, na latinskom „dva”; i **agnos** (kao u *agnostik*), što na grčkom znači „ne znam”. Tako dobijate: dve osobe koje ne znaju - vi i vaš lekarstoga, nemojte da se trudite. Dr Gold takođe voli da istakne da nije neobično da od medicinara čujete i nešto poput ovoga: „Ukoliko nemate dijagnostičku procenu, neću biti odgovoran za ono što se desi.”

³⁶ Reč je o skandalu koji je u SAD izazvala reklama za hranu za pse zvana „purina dog čau”, na kojoj je očigledno da je vlasnik spremjan da izudara psa ukoliko se „drzne” da odbije tu hranu. Opšti je utisak bio da reklama zapravo propagira pobedu ega po svaku cenu (prim. prav.)

On dalje komentariše: „Često se pitam, znači li to da će **biti** odgovorni ako **imate** dijagnostičku procenu a ipak upadnete u nevolju?” Čisto sumnjam.

Kao lekar, mogu vam reći da ljudi često vole da zloupotrebljavaju svoju „stručnost” u dijagnostici, koristeći to kao odskočnu dasku da bi, spolja, dobili utisak o sopstvenoj važnosti. One koji ne prepoznaju površnost svega ovoga, njihova uobraženost može da zaslepi i učini plenom želje za takvom preuvečanom predstavom o sebi, tako da će pokušati da je preslikaju u pseudo-duhovnom okruženju. Ovo oponašanje jednog od, ne baš divljenja dostoјnih medicinskih uzora, navodi nas na želju da postavljamo dijagnoze da bismo negirali ono iz uputa, i često se završi kačenjem etikete **medicinskog intuitivca**. Kad se koristi kao pomoć medicinskim doktorima ili drugima čija profesija iziskuje postavljanje dijagnoze, medicinska intuicija je tu od razumljive važnosti. Simuliranje medicinske intuicije zarad ostavljanja utiska medveda je usluga onima koji su kompetentni medicinski intuitivci i udaljava nas od naših pacijenata i procesa lečenja.

Međutim, kad radimo s Rekonektivnim lečenjem, ona ne samo da nije neophodna, već može i da smeta. Moje je uverenje da je često bolje da manje znam o pacijentu, jer je manja verovatnoća da će, svesno ili nesvesno, pokušavati da usmeravam proces. Što manje pokušavate da usmeravate, ostavljate više prostora Univerzumu da to čini - i rezultati su tim bolji. Ni je da univerzum ne može da vas zaobide; prosto, postoji određen nivo doстојanstva i lakoće koji se javlja kad se sklonite s puta.

Premda ne znamo s apsolutnom sigurnošću koja je tačno naša uloga u ovim lečenjima, ona se sasvim izvesno ne sastoji u preispitivanju Boga ili Univerzalne inteligencije.

Kako razmišljamo

Ljudska bića su, naravno, stvorenja koja razmišljaju logički. Šimpanze su možda u stanju da upotrebljavaju motke kao alatke za izvlačenje užine iz termitnjaka, ali ne grade nebodere ili „boinge 747”. Ne lupaju glavu oko teorije struna. I ne otvaraju univerzitete da bi prenosili znanje naraštajima.

U mnogim životnim situacijama, sposobnost logičkog razmišljanja ume da bude krajnje korisna - ipak, kao i svako drugo oruđe, logika nije baš od pomoći ukoliko se koristi nepravilno ili neprimereno. Pokušajte da upotrebite heftalicu kao čekić i biće vam jasno šta hoću da kažem. (Doduše, ne govorim ovo iz vlastitog iskustva.)

Veština logičkog razmišljanja zasniva se na dva osnovna pravila logike: indukciji i dedukciji. Induktivna logika je kruće pravilo: zasniva se na pretpostavci da je celina jednaka zbiru svojih delova. A kao što ističe dr Redžinald Gold, bez obzira na to da li jeste ili nije, celina je retko kad jednaka samo **nekim** svojim delovima... Što je često sve što imamo. Razmislimo načas u tome. Znamo li danas više nego juče? Dabome da znamo. Nastavimo li lom logikom, svi su izgledi da ćemo sutra znati više nego danas, kao i da ćemo za hiljadu godina znati daleko više nego za sto. Prema tome, ako svoje zaključke zasnivamo isključivo na induktivnoj logici, više bih voleo da sačekam dok ne budemo imali više od pukih „delova”.

Dijagnoza se pre svega zasniva na induktivnom rezonovanju. Ljudska bolest ume da bude neverovatno složena, pogotovo kad uzmete u obzir strahove i očekivanja pacijenta i onoga ko ga leči. U najboljem slučaju, razumemo samo neke komponente bilo koje bolesti ili povrede, stoga već u startu pravimo grešku ako zaključimo da je to to i ništa više. Kao ljudska bića, više smo nego skloni da pogrešno saberemo ove stvari i tako dođemo do pogrešnog zaključka.

Znači li to da je induktivna logika beskorisna? Ni slučajno. Prosto moramo da imamo na umu da se heftalica upotrebljava za heftanje. Ne možemo je upotrebljavati za gradnju kuće - sem ako ne gradimo kuću od karata.

Deduktivna logika, s druge strane, ima širi opseg posmatranja. Uz deduktivnu logiku, počinjemo da sagledavamo kompletну sliku, izvlačeći zaključke iz nje. Na primer, uvećavanjem iskustva u delatnosti kojim se bavimo, naši zaključci verovatno će postajati sve deduktivniji. Naše iskustvo razvija se u jedan vid intuicije - shvatamo da tu ima i više od onoga što se na prvi pogled primećuje i intuitivno izvodimo zaključak iz toga.

Ipak, čak i ovo može da bude obmanjujuće. Kroz Rekonektivno lečenje stupamo u interakciju sa energijama blizu određenog dela pacijentovog tela, sve dok ne budemo spremni da pređemo na drugi deo. A kad smo spremni da pređemo? **Onda kad nam postane dosadno** - kad ono što nas je privuklo da radimo na toj regiji prestane da nam privlači pažnju!

Tražite, dakle, nešto novo što vam privlači pažnju, što vam odvlači interesovanje - bez obzira na to da li su to osećaj u rukama, brujanje ili vibracije u ušima ili vidljiva reakcija osobe na stolu. To je mali pokazatelj koji kaže: „Hej, hajde da radimo ovde.” To je ono detinje uzbuđenje otkri-

vanje nečega prvi put i apsolutne očaranosti koja sledi - sve dok nam pažnju ne privuče nešto drugo. Shvatamo li ovo suviše olako? Naprotiv, ovako ukazujemo najveće moguće poštovanje procesu, jer ostajemo do-

sledni i zadržavamo integritet, apsolutno povezani i sjedinjeni sa procesom i osobom na našem stolu. Nema to nikakve veze sa znanjem da li je pacijentu potrebno više ili manje energije. Onoliko koliko mu je potrebno, toliko će dobiti - a što se manje svesno trudimo da doprinesemo tome, bolje je za pacijenta - i za nas.

Ovo se, naravno, kosi sa mnogim stanovištima škola koje nas uče da „skeniramo“ regiju i pokušamo da ustanovimo da li je osobi na stolu potrebno više ili manje nečega. Uče nas da tražimo preopterećene regije, regije u kojima energije ima previše, premalo ili je blokirana. Potom, oslanjajući se na vlastiti osećaj i procenu, rebalansiramo ove regije tako što nastojimo da dodamo ili uklonimo energiju sa tog mesta. Ne samo da proglašavamo sebe dovoljno odgovornima da identifikujemo regije u kojima postoji potreba, nego se proglašavamo - mi ili naš ego - sposobnima da popravimo situaciju. Pričajte mi o odgovornosti!

A šta je sa viscima kao drugim vidom postavljanja dijagnoze? Da li ste dobro raspoloženi kad radite sa prvim pacijentom? Šta je s trećim? Da li ste se maločas posvađali sa suprugom preko telefona? Da li vam se ruka trese dok držite nit viska?

Medicinskim laboratorijskim analizama takođe može štošta da se privigori. Da li je lekar tražio odgovarajuće analize? Da li se pravilno rukovalo uzorcima? Da li su rezultati tačno ustanovljeni? Što je još važnije, da li je uzrok situacije uopšte nešto što je postojeća tehnologija kadra da detektuje? Kad se malo opustite, moći ćete da odstupite i pustite isceljujuću inteligenciju da ustanovi šta je potrebno. Nije me briga da li skeniramo telo, koristimo visak ili stojimo na krovu po vetrovitom danu i izigravamo vetrokaze. Kakav god metod dijagnosticiranja primenjivali, time samo dodajemo još jedan korak udaljenosti koja nas razdvaja od pacijenta i njegovog procesa izlečenja.

Bez obzira na to koji način primenjujemo da bismo odredili ono za šta **mislimo** da nije u redu s nekim, pravimo neku vrstu prepostavke u vezi sa određenim problemom, neku vrstu utvrđivanja svojim logičkim, obrazovanim umom, polazeći u suštini od prepostavke da smo obrazovani od savršenosti univerzuma. Ali nismo. U mnogim situacijama, ovakav vid postavljanja dijagnoze samo smeta jer, na ovom ili onom nivou, podstiče razum da pokuša da preuzme kontrolu.

U ovom novom poglavlju za čovečanstvo, najzad smo počeli da prihvatamo i poštujemo inteligenciju superiorne isceljujuće sile. U stanju smo da priznamo da ova energija zna šta nije u redu s nama, koje ispravke je potrebno napraviti i kojim redom.

Ova vrsta lečenja ne potpada pod pravila stare dijagnostičke i usmerivačke paradigme. Naš posao kao iscelitelja prosto je da se sklonimo s puta i dozvolimo da nešto što je sveznajuće i svevideće donosi primerene odluke. Ponekad, na osnovu onoga što izgleda kao krajnji rezultat, možda i nemamo potvrdu da je odluka koja je doneta bila ispravna ili da je ishod bio povoljan za pacijenta. Nismo uvek obdareni sposobnošću da sagledamo stvari iz šire perspektive. Neko drugi čini to za nas. Stoga, nemojmo da se zabrinjavamo oko toga koliko smo u stanju da prepoznamo ili intuitivno naslutimo. Hvala Bogu da to više ne moramo. Prosto uđite u proces, postanite deo jednačine i pustite da se odvija.

Ovo je današnjica lečenja. Ovo je budućnost lečenja.

ॐ ॐ ॐ

GLAVA 14

Usklađivanje

Snežna guska ne mora da se kupa da bi bila bela.

Isto tako, ni vi ne morate ništa da radite da biste bili ono što jeste.

– Lao Ce

Lične emocije

Nije potrebno da uđete u neko zen stanje odsutnosti da biste prihvatali da ste samo jedan deo ukupnog procesa lečenja. Naprotiv, naložim da je energija izraženija onda kad su moje lične emocije izraženje. Čudno je, ali pri tom je gotovo nebitno da li me je nešto dirnulo i izmamilo mi suzu ili sam prosto veoma srećan.

Važno je da se zadrži neutralan odnos prema onome što se dešava, jer je vezanost za ishod jedan od malobrojnih načina na koji proces lečenja može da se oslabi. Prepuštanje sopstvenim emocijama omogućava vam da zadržite potreban nivo odvojenosti, a da pri tome budete prisutni. Sreća i ostala uzvišena stanja emocija često znatno pomažu da budete u stanju odvojenosti, jer se ne radi o distanciranju od života, već od potrebe da usmeravamo, potrebe da kontrolišemo. Reč je o potrebi da se ne vezujete za rezultate druge osobe, a to vam omogućava da učestvujete u procesu a da pri tom ne budete opsednuti ishodom.

Izražene emocije omogućavaju vam da ostanete udubljeni u *sopstveni* doživljaj i tako omogućite iskustvo u kojem ćete istovremeno biti posmatrač i posmatrani. Ovakvo stanje omogućava osobi na stolu da zađe u svoj *samadhi*, svoje sopstveno jedinstvo, u kojem može da bude u sopstvenom doživljaju.

37 *Samadhi* (Sanskrit) je hinduistički i budistički termin koji opisuje nedualističko stanje svesti u kojem svest subjekta koji doživljava postaje jedno s doživljenim objektom (prim. prev.)

A to je sve povezano: dok osoba na stolu ulazi dublje u proces, vi ćete videti i osetiti manifestacije zapanjujućeg intenziteta. Ovo će vas često odmah odvesti u stanje svesti u kojem ćete moći bolje da razumete i biti motivisani da posmatrate, što će potom dodatno da pojača interakciju za vašeg pacijenta. Kako se proces odvija, zateći ćete sebe kako postajete beskonačno očarani ovom neopisivom inteligencijom.

Desilo se nešto smešno na putu do iscelitelja

Da budemo načisto, smeh nije nešto što inače povezujemo sa patnjom, bolešću i lošim zdravljem. Medicinski fakultet ume da vam hirurški odstrani smisao za humor, i to brže nego što hirurg može da vam izvadi krajnike. Ni nealopatsko obrazovanje ne zaostaje mnogo u tom pogledu. Ali ozbiljni izrazi iscelitelja i kamena lica profesora medicinskog fakulteta nisu ovde od velike pomoći.

Hvala nebesima na dr Berniju Zigelu, autoru knjige ***Ljubav, medicina i čuda***³⁸ - ljudi poput njega retko se sreću. On tvrdi da dobar smisao za humor podstiče dobro zdravlje; smeh je povezan sa osećanjem blagostanja, a ono sa snažnim imunološkim sistemom i bržim oporavkom od bolesti ili povrede.

Ako prihvativate da do Rekonektivnog lečenja dolazi posredovanjem više ili univerzalne inteligencije, i da će rezultat biti ono što je najpotrebnije, bez obzira na to šta vi ili druga osoba smatrate najpotrebnijim, čemu sav taj strah? Za ime sveta, neki od vas izgledaju kao da bi im dobro došao kompot od suvih šljiva.

Razvedrite se. Smeh opušta ljude. Jedan od najvažnijih stvari pri susretu sa svakim pacijentom jeste da mu pomognete da zaboravi neprijatnosti i da se opusti - fizički, emocionalno, mentalno, duhovno i u svakom drugom mogućem pogledu.

Suština je sledeća: događaji su smešni. Život je smešan. Ako ne želite da budete u blizini smeja, tada ne želite da budete blizu života. Kao što kaže Ron Rot, autor knjige ***Sveti duh za isceljivanje***³⁹, „Prestanite da shvatajte sebe tako ozbiljno. Niko drugi to ne čini.“

³⁸ Dr Bernie Siegel, *Love, Medicine & Miracles* (prim. prev.)

³⁹ Ron Roth, *Holly Spirit for Healing* (prim. prev.)

Šta je ljubav?

U trenutku kad su moja iskustva s ovim isceljenjima tek počela, niko nije smatrao za shodno da mi pošalje prateći priručnik. Znao sam samo da sam u petak iz ordinacije otišao misleći da sam kiropraktičar, a da sam u ponedeljak, vrativši se u nju, ustanovio da sam nešto drugo. Kao što sam već rekao, odlučio sam da odgovore potražim kod drugih. Pokupovao sam raznorazne časopise „novoga doba“ po knjižarama i prodavnicama zdrave hrane, prelistao oglase onih koji primenjuju razne metode isceljivanja i telefonirao onima koji su mi na fotografijama delovali duševno najzdravije.

Ugovorio sam sastanke sa tim ljudima, opisao im šta radim, pa čak i demonstrirao. Primetio sam da su mnogi od njih postali prilično ljutiti dok su posmatrali reakcije do kojih su dovodile ove frekvencije. U najmanju ruku, kod nekih među njima razvilo se nešto što bih nazvao ***očiglednom ozlođenošću***. Osetivši je, upitao bih da li sam je ja nečim isprovocirao. Odgovarali su: „Utrošili smo godine da naučimo da se uskladimo svim svojim srcem i radimo s ljubavlju. A ti si se prosto jednog dana probudio sa tim darom. Sve radiš mehanički, a ipak dobijaš sve ove čudesne rezultate koje mi ne ostvarujemo.“ Potom su došle reči koje nisam bio spreman da čujem. „Potrebno je da otvorиш srce.“

A ja sam razmišljao: ***O, moj Bože, šta nije u redu sa mnom? Šta nije u redu s mojim srcem?*** Čuvši ovakve stvari od iscelitelja koji su primenjivali razne „tehnike“, odlazio sam kući osećajući se sve utučenije i pitao se kako to treba da ***otvorim*** srce. Odgovor mi je bljesnuo pred očima tek jednog dana kad sam bio naročito snužden: ***Kako može moje srce da bude zatvoreno ako me ovoliko boli zbog toga što je navodno zatvoreno?*** Upravo tada sam jasnije shvatio različite oblike ljubavi.

Ovi iscelitelji-tehničari brkali su ljubav sa sentimentalnim natpisima kakve viđamo na čestitkama za Dan ljubavi. Iskreno su verovali da bi osobi na stolu pomoglo ako bi oni prolili neku suzu u toku seanse.

Sentimentalna ljubav nije ljubav koja posreduje u ovim izlečenjima. Ona ni izbliza ne dotiče suštinu ljubavi koja kreira univerzum. Pitajte bilo koga ko je doživeo kliničku smrt i zašao dovoljno daleko u nju da zna za ljubav koja ***jeste*** to iskustvo.

Ono što su ovi iscelitelji greškom smatrani ljubavlju bila je neka vrsta ***utešne nagrade***. Ljubav na kojoj se zasniva isceljivanje jeste ljubav na kojoj se zasnivaju život i univerzum. To nije hormonska ni „moram da te imam“ ljubav, niti ljubav puna saosećanja s očima punim suza, To je sveobuhvatna ljubav stvaranja i svesti. To je ljubav koja vam dozvoljava da

izađete iz svog ega, sklonite se s puta i budete i posmatrač i posmatrani, čime omogućavate pacijentu taj isti dar. To je ljubav koja omogućava da sila koja je *stvorila* telo bude ujedno i ono što ga *leči*. Upravo tada dolazi do preobražaja. Upravo tada dolazi do protoka *svetlosti i informacija*. To je ljubav.

Skriveni strah u našim ritualima

***U organizovanju medicinskog staranja o urođenicima,
najteže je bilo navesti ih da se odreknu svog sujeverja.***

- Dr Albert Švajcer

Strah nikada nije tako podmukao kao kad se zaogrne plastom ljubavi. Strah je *jedino* što stoji između vas i bilo koga drugog, vas i bilo čega drugog... uključujući i vaš cilj da se usavršite kao iscelitelj. Jedan od darova za koje se nadam da ćeće ih dobiti iz ove knjige jeste sposobnost da prepoznote strah u svim oblicima u kojima se javlja, i da ga tako preobrazite u ljubav. Strah nije ništa drugo do odsustvo ljubavi, baš kao što je mrak odsustvo svetlosti. Isto kao kad obasjate tamu svetlošću i svetlost postane jedino što je prisutno, kad unesete ljubav tamo gde je dotad carevao strah, ustanovljavate da straha više nema.

Korišćenje „tehnika“ pri lečenju je u stvari ritual. Rituali popunjavaju mnoštvo praznina, među kojima je i osećaj da, sami po sebi, nismo dovoljni. Onda tu prazninu ovekovečujemo okružujući je ritualom, pa ovekovečujemo ritual okružujući ga lepotom... i lepotu njime. Ovekovečen lepotom, ritual lukavo zaokreće i ovekovečuje prazninu.

Od samog početka, uzdao sam se u to da će od drugih dobiti neke odgovore i saznanja. Kao što sam ja imao pitanja za te ljude, postavljali su pitanja i oni meni. Prvo pitanje koje bi mi postavili glasilo je: „Da li se štitite?“

„Od čega?“, odvraćao sam, takođe pitanjem, osvrćući se.

Nisu znali. Znali su samo da je i njima to rekao *neko* kome je to rekao *neko* kome je to rekao *neko*. Uobičajene, davnašnje, vekovne tradicije. Ali *ko* je započeo taj proces? I *zašto*?

Ako se očigledna istina prenosi kroz vekove - a istina je istina - tada ona, po svoj prilici, i danas važi. Ali ako je nešto još nekada davno bilo neistina - a ako je istina još uvek istina - tada to nešto neistinito ostaje neistinito. Možda je mnogo starije, ali je i dalje podjednako neistinito.

Sada na trenutak sedite, pripremite se i, ako imate pri ruci nekoliko ogrlica od belog luka, stavite ih oko vrata, jer će vam reći nešto što će možda uzdrmati neke vaše pogrešne principe: ***zlo ne postoji***. Ne postoje bića čija je jedina svrha postojanja da se muvaju naokolo i prave ršum u vašem životu ili se kriju u mračnim sobama, iza vrata ormana, samo da bi uvrebalu pravi trenutak da iskoče pred vas i dreknu: „Buu!“ I ne samo to, nego nemaju ni rođake koji vam se kače za ramena i koje morate da skidate na nedeljnim ili mesečnim isceliteljskim seansama ili tako što ćete ih držati na bezbednoj udaljenosti pomoću skupih, draguljima optočenih priveza-ka. Prekinite da laskate sebi. To su plodovi mašte, fantazije, koji rastu hraneći se vašim strahom. Ako su neka od tih bića ***ikad*** i postojala, dosad su već odavno mrtva. Umrla su od smeja, gledajući sve te silne budalaštine koje izvode u nastojanju da se zaštitite od njih. Jedan je umro koliko juče, kad je saznao koliko ste novca dali za onu amajliju.

Pogledajmo sada samo nekoliko od naših brojnih rituala zasnovanih na strahu:

- *Cveće* - da odbije duhove.
- *Otresanje ruku* - da se oslobođimo negativne energije drugih osoba nakupljene tokom isceliteljskih seansi.
- *Činje s vodom* - da upiju negativnu energiju otresenu s vaših ruku.
- *So* - stavlja se u vodu da bi razložila negativnu energiju koju voda upije nakon što je otresete s ruku.
- *Alikohol* - za pranje ruku za slučaj da nemate činje, so i vodu u koje biste ih otresli.
- *Sveće* - paljenje sveća određenih boja radi zaštite.
- *Pravci kretanja* - okretanje ili hodanje samo u određenim pravcima (desno, levo, u pravcu kazaljke na satu ili obrnuto od nje, u zavisnosti od izvora učenja ili škole).
- *Pravci smeštanja* - pacijent mora da leži u određenom pravcu (tako da mu je glava okrenuta prema severu, jugu, istoku ili zapadu, u zavisnosti od izvora učenja ili škole).
- *Ruke* - desna ruka je ona koja šalje; leva je ona koja prima.

- *Nakit i ili odeća i predmeti od kože* - uklanjaju se jer bi inače ometali lečenje.
- *Izdisanje* - izduvavanje ili iskašljavanje negativne energije.
- *Neprelaženje kičme* - obaveza da stojite sa desne strane osobe ako obrađujete njenu desnu stranu, a s leve ako obrađujete njenu levu stranu, kako ne biste rukama prelazili preko kičme.
- *Papirna maramica* - da biste obrisali suze koje vam liju od smeha na neke od ovih stvari, toliko da ste njima pogasili sveće, ili od plaka kad slučajno ubijete svoje cveće stavljajući ga u slanu vodu nad kojom je trebalo da otresate ruke... a molitva ne može da ga vrati.

Ako stalno podstičemo koncept straha, ljubav nam ne može biti polazna tačka. To nam je deo kulture, dekorisemo strah ritualima i zavaravamo se misleći da su ti rituali izrazi ljubavi. Omalovažavamo molitvu onda kada je koristimo radi zaštite, jer, **šta** je ono od čega želimo da se zaštitimo molitvom i ritualima? Ništa više od amorfne prirode našeg straha - prosto zato što se „primamo“ na koncept zla. Ipak, nikako da prihvatimo da je zlo samo avet iluzije. Toliko vremena trošimo na nastojanje da se zaštitimo od nečega što ne postoji, da nije ni čudo što nam tako malo vremena ostaje za ono što **postoji**. Time što naša mašta stvara iluzorna otelovljenja zla - a to, kao povratni proces, još više obuzima našu pažnju - ima za rezultat da se naša zabluda sve više povećava. Često jednostavno ne shvatamo da idemo tamo kuda nas vodi naša pažnja.

Nije valjda da stvarno mislite da će duh, ako mahnete buketom cveća prema njemu, da se okrene i pobegne iz vašeg života, bezglavo vrišteći od straha? Možda i hoće. Ali samo ako je alergičan na polen. Ako duh i jeste negde u blizini, nije došao zbog vas. Došao je zato što mora da se pobrine za nešto, jer ima sopstveni razlog za prekidanje svog ciklusa.

A šta je sa otresanjem negativne energije s ruku u činiju slane vode? Pokušavate da je udavite? To će vam upaliti samo ako ta energija potiče iz, kosmosa sačinjenog od sveže vode.

Problem povezan sa ovim zaštitnim ritualima jeste u tome što, radeći nešto što je osmišljeno da vas zaštiti, govorite sebi da postoji nešto čega se valja bojati - čak i onda kad brinemo oko pravca u kojem osoba leži, ruke koju koristimo ili se prosto pribjavamo da nešto radimo „pogrešno“. Prema tome, što manje svesno prihvataste da je poreklo rituala zasnovano na strahu, to je dejstvo straha jače. Isti taj strah kao osnova odnosi se i na druga ritualna po-

našanja i praznoverice, kao što su uklanjanje nakita i odeće i predmeta od koje. Tražeći od pacijenta da poskida te stvari sa sebe, govorite sebi da vi niste dovoljni - da ste vi i ono što postižete po svojoj prirodi ograničeni.

Dovoljite mi da vam dam samo jedan razlog zahvaljujući kojem znam da je ovo tačno: kad su ova izlečenja tek počela da se dešavaju, moji pacijenti su mislili da dolaze kod kiropraktičara - a ja sam verovao da sam ***kiropraktičar***. Ne biste mogli da smislite bolju varijantu „dvostrukе zaslepljenosti“ sve i da ste hteli. I, naravno, kao pacijenti ordinacije za kiropraktiku, dolazili su u svojim kožnim čizmama s metalnim vrhovima, sa širokim opasačima, metalnim protezama za noge i svim uobičajenim nakitom. Nisam pauzirao da bih izgovorio molitvu, nisam kadio pacijente žalfijom ili tamjanom, niti sam stabilizovao energiju u prostoriji putem kristala u bojama čakri, uvezenih iz ekvatorijalne Južne Amerike. Prosto sam posmatrao u detinjem divljenju. Bez vezanosti, ograničenja, rituala, straha. Samo lečenje iz univerzuma, obično i jednostavno.

Nije važno šta radite, nego zašto to radite

Izgovaranje molitve pre svake seanse je duhovna manipulacija. Baš kao što bi vam bilo jasno da vaše dete ili bračni drug pokušavaju da manipulišu vama ako vam, pre bilo čega što zatraže od vas, govore „mnogo te volim“, jasno vam je da molitvom pre svake seanse lečenja prosto ***tražite*** nešto od Boga, bilo za sebe ili nekoga drugog. Umesto što tražite, ***ponudite*** nešto. Možete da počnete tako što ćete ponuditi zahvalnost. Ja svakog jutra izgovorim molitvu zahvalnosti, zato što sam iskreno zahvalan na onome što imam. Posle toga, osećam se savršeno zadovoljnim u svom stanju u zahvalnosti i prolazim kroz dan radeći ono što i inače radim, ne osećajući potrebu da tražim specijalnu zaštitu ili oproštaj.

Koja je razlika između molitve zahvalnosti i molitve-molbe? Kao prvo, molitva-molba dovodi do novih molitava-molbi. Molitve za zaštitu nas fokusiraju na strah i tako nas navode na nove molitve za zaštitu. Ponekad je lepo ne slušati stalne molbe za pomoć i ne izgovarati ih. Molitva zahvalnosti omogućava vam da se normalno krećete kroz svoje dane, spokojni u svom odnosu sa univerzumom. Mislim da se Bogu to dopada.

Šta radite onda kad počnete da prizivate prisustvo Boga i/ili arhanđela pre svake seanse koju održite? Govorite sebi da ne verujete istinski da je Bog uvek sa vama, da su On i Njegovi anđeli sigurno otišli negde na kafu i ostavili vas da se sami snalazite sa duhom koji podstiče upalu sinusa.

Kako da prekinete vrzino kolo strahova? Prvo, tako što ćete ih priznati. Svetlost priznanja rasteruje pomrčinu a da pri tom ne morate da uradite mnogo više osim da ostanete svesni toga. Kako možete da ubrzate taj proces? Prosto. Kad god vam se strah prikrade, zakoračite u njega. Ako se bojite da održite seansu lečenja bez svoje ljubičaste košulje na sebi, svesno izbegnite da toga dana stavite na sebe **bilo šta ljubičasto**. Uhvatite li sebe kako stavlјate omiljeni kristal u džep iz razloga što verujete da će vam na neki način biti od pomoći, **izvadite ga i toga dana ga ostavite kod kuće**. Kristal u džepu ili nešto ljubičasto na sebi uvek možete da ponesete nekog drugog dana, ali snaga koju povratite svaki put kad raskinete svoju vezanost za strah odvodi vas mnogo bliže cilju da postanete iscelitelj, da razbijete iluzije o razdvojenosti i živite u beskonačnom jedinstvu.

Oslobađanje od zavisnosti od rituala

Možete li da stavite sveće u sobu prosto zato što je lepo i da palite sveće zato što meka svetlost čini sobu prijatnjom? Naravno da možete. Ipak, pričazite, jer ako jednog dana budete birali sveće zbog simboličnog značenja njihovih boja, na putu ste da ponovo uvedete strah u ono što radite.

Kad sam u svoj rad uveo pravila i rituale, izlečenja su naglo postajala sve manje i manje dramatična, premda se dramatičnost samih seansi isto tako dramatično povećavala. Jednog dana sam shvatio da više ne dolazim na seanse sa onim istim radosnim iščekivanjem kakvo me je nekad obuzimalo. Više nisam dolazio bezbrižan i detinje srećan. Dolazio sam opterećen navodnom „odgovornošću“ koju nameće ovaj dar. Konačno je počelo da mi biva jasno šta ljudi misle kad mi kažu: „Mora biti da osećate veliku odgovornost.“ Sve dotad, nisam je osećao. I sve je bilo mnogo bolje - i za mene, i za moje pacijente.

Jednog dana je veza između tih rituala, straha i opadanja izlečenja odjednom postala i previše očigledna. Prestao sam sa svim ritualima barem onima koje sam mogao da prepoznam. Izbacio sam činije sa slanom vodom, prestao sam da prizivam arhanđele i ostale „zaštitnike“. I prestao sam čak i da prizivam Božje prisustvo - zato što sam shvatio da je Bog svakako sve vreme sa mnom. Prestao sam sa svim prekljinjućim molitvama - sada prosto izgovorim najradosniju molitvu zahvalnosti pre no što izjutra izađem iz kuće - i nije ništa strašno ako tu i tamo i zaboravim. Prosto ću imati na umu da to uradim sutradan. Više ne otresam ruke, jer sada znam da se u toj interakciji sa osobom na stolu odvija ču-

desna lepota preobražaja— a svaki njen trag koji ostane na meni može da bude samo dar.

Kad sam se oslobođio rituala zasnovanih na strahu, koliko god da su bili lepo maskirani, izlečenja su povratila svoj nekadašnji sjaj. Shvatio sam da je dobro što sam odmah na početku imao prilike da doživim njihov pun potencijal, tako da sam znao da *postoje*. Upravo ta spoznaja - zajedno sa osećajem da sam ih izgubio - dala mi je podsticaj i neobuzdan poriv da ih ponovo nađem. Naime, na taj način sam, metaforički, ponovo učio da hodam, a samo oni koji su morali da iznova uče da hodaju znaju koliko je to složeno i teško.

Zašto je bilo potrebno da se sve ovo događa na ovom putu? Dakle, to što znate da hodate ne osposobljava vas, samo po sebi, da obavezno i nekog drugog možete da naučite da hoda. Možda možete da pomognete detetu da nauči, ali dete bi, pošto je još uvek neopterećeno strahovima, naučilo i bez vaše pomoći. Međutim, odrasla osoba koje nikad nije hodala-to je sasvim druga priča. Nisam živeo do granica svojih punih potencijala. Nisam ispunjavao svoju svrhu tako što sam prosto stajao u sobi, sat za satom, dan za danom, lečeći jednu osobu za drugom. Trebalo je da podučavam. A da bi čovek podučavao, u potpunosti mora da razume ne samo kako se to radi, nego i kako se ne radi, da pomogne ljudima da izbegnu zamke i da se približe svom cilju - da ih udaljuje od tame i približava svetlosti; da ih udaljuje od strahova i približava ljubavi.

Da biste bili spremni da doživite ljubav, nije obavezno da se prethodno oslobođite baš svih svojih strahova. Možete da uzmete svoje strahove u naručje i odnesete ih sa sobom u ljubav. Jer čim zakoračite u ljubav, strah se ogoli u iluziju kakva je oduvezek i bio - i ostaje samo ljubav.

GLAVA 15

Značajne napomene

Ako se ozbiljno trudite da razumete fiziološke osnove medicine, obično dolazite do tačke koju više ne možete da odbranite naučnim argumentima, u koju morate da poverujete na reč.
– iz **Lečenja od srca** dr Mehmeta Oza

Ko je iscelitelj?

Ko je iscelitelj? U ovoj fazi našeg preobražaja, isceliteljstvo je sposobnost koju svi posedujemo. Ne morate da gajite preterano čvrsta verska ili duhovna ubedenja. Nije preduslov da svaka vaša misao bude prijatna, niti da vam se nikada ne dešava da izustite neku sarkastičnu reč. Ne morate da postanete vegetarianac. Smete da popijete čašu vina posle jela - ili poneki martini ili margaritu. Štaviše, najverovatnije je sasvim u redu i da radite sve ostalo što volite da radite. To mogu da vam garantujem iz prve ruke.

U svemu pomenutom reč je o pitanju „da li smo dostojni“ - a naša dostoјnost je zapravo potvrđena već samim tim što **postojimo**. Divno je težiti da postanemo bolja osoba; tu smo da bismo učili i razvijali se. Ipak, stepen u kojem ostvarujemo ove ciljeve ne određuje našu dostoјnost. Nema ničega što bi trebalo da dokazujemo ili postižemo, ničega što bi trebalo da radimo da bismo postali zaslužni. To već jesmo. Ne možemo da težimo nečemu što već imamo.

Posegnete li za ovom rekonekcijom, dostojni ste da je primite. Nemojte da čekate da vaš ego to proveri, da živite bez ikakve potrebe da sudite drugima i da pica sa slaninom za vas postane stvar prošlosti. To bi bilo kao da čekate savršen trenutak da stupite u brak ili dobijete dete. Možda taj trenutak neće nikada doći - barem ne u prepoznatljivom obliku.

Isceliteljstvo, medicina i budući sistem zdravstvene zaštite

Ovog časa, snagu medicine vidim u dvema osnovnim oblastima. Prvu opisujem kao prvu pomoć ili zaštitu u krizi. Kao što sam rekao na nedavno održanom seminaru: „Ako me, ne dao Bog, pregaze kola, SKLANJAJTE SE S PUTA, dolazi hitna pomoć!“ Zaista mislim tako. U tom trenutku, niko nije pozvaniji od bolničara i lekara da se pobrine za krvarenje i polomljene kosti. Tek kad moje stanje bude stabilizovano, onda možemo da pričamo o kiropraktici, homeopatiji, ishrani i drugim vidovima isceliteljstva. To bi bio pogodniji trenutak za davanje prilike organizmu da se izleći sopstvenim snagama.

Drugo mesto na kojem priznajem poželjnost medicinskog pristupa jeste ***ukoliko ništa drugo nije pomoglo***. Ako naš organizam nije u stanju da se izleći sam, onda je to tačka na kojoj su možda neophodni lekovi, hirurgija ili neke drage ekstremne mere. Prilično često u ne tako dalekoj prošlosti, a previše često u sadašnjosti, vidimo ljude koji hitaju kod lekara na prvi znak neke nestabilnosti u organizmu. Najčešće se pristup lekara sastoji u prepisivanju medikamenata ili u seckanju našeg tela. Ne mogu drugačije; tako su školovani. Nažalost, ako se ***prvo*** pribegne medicinskom pristupu, time se često odlaže važno prirodno lečenje, a naše telo ima najviše izgleda da se samo izleći, najpotpunije i kompletno, ukoliko se što ***ranije*** javimo nekome ko može da pomogne.

Ukoliko počnemo da uzimamo lekove i tako odmah na početku maskiramo simptome, onda kad stvari postanu toliko loše da moramo da se obratimo nekome ko će da se postara da otkloni uzrok i omogući našem organizmu da se izleći sopstvenim snagama, vrlo je moguće da se naša situacija pogoršala do te mere da više nismo u stanju da zdravlje povratimo stoprocentno. Takođe, ako prvo pribegnemo hirurškom zahvatu, a on ne da rezultate, kad najzad dođemo kod kiropraktičara, akupunkturiste ili nekoga drugog ko lečenje shvata kao otklanjanje neravnoteže i omogućavanje da izlečenje dođe odozgo, odozdo, iznutra i spolja, možemo da mu donešemo samo onaj deo nas koji je preostao, da na njemu radi. Očigledno, 100 procenata od manje od 100 procenata, i dalje je manje od 100 procenata.

Ukoliko prirodni pristup kod nas iz nekog razloga ne pali, sledeći logičan pravac svakako je medicina. Hvala nebesima da postoji. Prosto, nekad se ne potrudimo da zastanemo i sagledamo širu sliku: ako već naš organizam poseduje potencijal da se leči sam, zar nije logično da ***pre*** preduzimanja onih drastičnijih mera potražimo nekog ko će pomoći da se taj proces u nama odvija što lakše?

Kako, dakle, vidimo objedinjavanje medicine i isceliteljstva? Ono što sada mogu da primetim, dok zalazimo u ovaj novi milenijum, jeste da se menja svest pripadnika medicinske profesije - mnogi shvataju da ne ispunjavaju ono što im je bio san s kojim su započeli da se bave ovom profesijom; počinju da prihvataju da mora da postoji nešto više; i spremni su da ga potraže.

To što me pozivaju da govorim na univerzitetima i u bolnicama znak je otvorenijeg stava koji se prihvata širom sveta. Prvi korak predstavljalo je integrisanje alternativnih opcija, uključujući akupunkturu i homeopatiju. Sada smo svedoci pojave odeljenja za energetsku medicinu. Držim predavanja na kiropraktičarskim koledžima i u osteopatskim bolnicama, u kojima je takođe prisutan pomak u razmišljanju. Mnogi lekari (medicinari, kiropraktičari i osteopate) uvode u svoju praksu Rekonektivno lečenje - neki neupadljivo, neki baš i ne tako neupadljivo. Postoji izreka da nauka napreduje pogreb po pogreb. U многим slučajevima, ovo važi za značajniji napredak u bilo kojoj oblasti. Hvala nebesima da lice medicine danas počinje da se menja. Međutim, reč je o procesu koji kreće iznutra - i potrebne su mnoge promene dok najzad ne budemo mogli da ih primetimo i spolja.

Dok javnost otvara oči, medicina odbacuje predrasude. Nema mnogo izbora. Prema tome, premda će možda potrajati, do prihvatanja će ipak **doći**.

Kako ja vidim objedinjavanje medicine i isceliteljstva? Upravo ovako kako se i odigrava.

Lečenje verom

Već smo konstatovali da ovaj posao uveliko nadmašuje ono što se dosad nazivalo **lečenje energijom**. Takođe, ovo nije ni „lečenje verom“. Da bi ovaj proces funkcionisao, ne morate da verujete u njega. Ovu činjenicu sam shvatio kada su se dešavala ova izlečenja onda kad ih ni moji pacijenti ni ja nismo očekivali. Kasnije, ovo moje uverenje su potvridle i drage okolnosti. Vidite, većina mojih pacijenata doleće iz raznih krajeva sveta; prema tome, vrlo malo njih dolazi bez bračnog druga ili nekog drugog pratioca. Nije ništa neobično da prvo obavim prijatan uvodni razgovor sa parom, a zatim, recimo, supruga izade napolje, da bi sačekala u čekaonici. Pacijent se potom naglo pretvori od dr Džekila u mister Hajda, besno me pogleda i zareži: „Samo da znale da **ja** mislim da je cela ova stvar čista budalaština i da ni mrtav ne bih došao da me ona moja nije prisilila da do-

đem!" Obično reagujem tako što kažem: „Pa, kad ste *već* tu, što lepo ne biste legli na sto, pa da vidimo šta će biti.“

Moglo bi da bude korisno ako vaš pacijent ne skrsti ruke na grudima i zauzme stav *odbijam da me leče*, ali sem toga, ne bi se reklo da uverenje igra tako značajnu ulogu u celoj stvari. Skeptičnog pacijenta podstaknite da leži tamo sa stavom *možda će da upali, a možda i neće*. Čudno je, ali često su baš to pacijenti kod kojih dolazi do najdramatičnijih izlečenja, neretko uz sva moguća zvona i pištaljke (vizuelno, auditorno i taktilno).

Dozvolite da vam kažem za koga postoji najmanja verovatnoća da će doživeti izlečenje. Verovaj ili ne, to je osoba koja dolazi insistirajući na tome da isceljenje mora da upali - ona koja je pročitala sve postojeće knjige na tu temu i čini joj se da o tome zna sve što može da se zna. Ako uopšte postoji način da se omete lečenje, to je ova vrsta vezanosti, ova stečena i bezuslovna potreba da ono upali.

Zašto se neki ljudi izleče

Ne leči se bolest ili slabost, već čovek. I, bez obzira na to koliko se na svojim seminarima trudim da ovo objasnim, kao da postoji neprestan dotok pitanja o tome može li se izlečiti ova ili ona bolest.

Jedan od malobrojnih načina na koje možete da ograničite sebe u ovom procesu jeste kroz vaš sistem uverenja ili, kako još umem da kažem, „to na šta se primate“. Ako se *primite* na koncept da se određena bolest ili slabost ne može izlečiti, sasvim je moguće da ćete dokazati da ste u pravu. Kažem *moguće*, jer će vas univerzum možda nadjačati ili vam pružiti šansu da se izdignite iznad svojih ubedjenja. Bilo kako bilo, reč je o smetnji sa kojom je bolje da se ne sretnete.

Pomislili biste da je, kad vam osoba dođe po izlečenje, to izlečenje upravo ono što ona želi. Pa ipak, ljudi ponekad umeju da vas iznenade.

Multipla skleroza (MS) je degenerativno nervno oboljenje koje tipično pogarda mlade odrasle osobe. Ima tendenciju da se sa godinama pogoršava, postepeno ih lišavajući najpre koordinacije, potom pokretljivosti, a naponsketu gotovo celokupne kontrole nad mišićima.

Pre izvesnog vremena, kod mene je na seansu došla jedna Nemica. Hana je bolovala od MS. Njen suprug Karl ugurao ju je u sobu za lečenje u invalidskim kolicima, koja su joj bila potrebna već tri godine. Karl je pomogao da je podignem na sto, a potom izašao u čekaonicu.

Moja seansa sa Hanom prošla je odlično; na kraju, sama je sišla sa stola i hodala bez pomoći. Ne, nije trčkarala po sobi - morala je da se oslanja jednom rukom o zid i korača sitnim, nesigurnim koracima — ali u odnosu na bespomoćno sedenje u invalidskim kolicima, bili su to koraci od sedam milja.

Obično nema reči kojima se može opisati zadovoljstvo koje osetite kad pozovete supružnika iz čekaonice da se vrati u sobu i vidi promenu na svom partneru, ali, u ovom slučaju, kad je Karl video šta se dogodilo, nije dolovao preterano srećno zbog toga.

Trebalo je da Hana sutradan dođe na drugu seansu, ali, umesto toga, nije se pojavila čitavih sedam dana. Kad je najzad ipak došla, ponovo je bila u invalidskoj stolici.

Ovo je bilo, u najmanju raku, neuobičajeno, jer su izlečenja do kojih kod ljudi dolazi - odigrala se ona istog trenutka ili bila postepena - trajna. Nakon što je Karl izašao u čekaonicu, popričao sam sa Hanom. Rekla mi je da joj je Karl priznao da već neko vreme ima ljubavnicu.

Naš razgovor je ubrzo obelodanio šta njeno izlečenje znači za Hanu i Karla. Umesto da nešto dobiju, oboje bi nešto izgubili: ona svoju najjaču vezu, sa mužem sklonim švrljanju, a on svoj izgovor da ima ljubavnicu!

Što se mene ticalo, Hana i ja smo bili tu iz jednog jedinog razloga i morao sam da se pobrinem da shvati da odluka da li će se izlečiti leži samo na njoj. „Ako nećete da učestvujete u sopstvenom lečenju”, rekao sam, „onda je bolje da se okrenete i odete kući.”

Shvatila je. Posle te seanse ponovo je hodala.

Još jedan razlog za to što se neki ljudi izleče

Otpor prema lečenju može da poprimi mnoge oblike, od kojih su neki tako tesno isprepleteni sa drugim aspektima pacijentovog života da možete da ih vidite samo ako ih pažljivo proučite.

Na primer, pre nekoliko godina, proveo sam neko vreme u Njujorku. Među onima koji su dolazili kod mene na seanse bila je grupa od nekih osmoro ljudi koji su patili od reumatoidnog artritisa. Ne blagog ili umerenog reumatoidnog artritisa, kakav ponekad možete da vidite kod nekog ko ima vidljivo uvećane zglobove i smanjenu pokretljivost prstiju - ne, ova grupa patila je od izrazitog reumatoidnog artritisa, sa deformacijama i paralizom. Većini su bar jedna ruka ili stopalo imali toliko izmenjenu strukturu kostiju da jedva da su nalikovali svom prvobitnom obliku. Izgledalo je da

im gotovo svaki pokret nanosi neizmeran bol. Njihovu situaciju dodatno su pogoršavale vremenske prilike. Moj boravak u Njujorku poklopio se sa jednom od onih poznatih njujorških snežnih oluja - kombinacije ledene kiše, grada i ekstremne hladnoće koja vas smrzne do kostiju. Takvo vremec obično primorava obolele od reumatoidnog artritisa da ostanu kod kuće.

Većina ovih ljudi zakazala je po tri dolaska. Na kraju prve posete, niko od njih nije prijavio ni najmanje olakšanje. I premda još nikad nisam video nekog sa tako izraženim reumatoidnim artritisom, očekivao sam da će se barem **neko** od njih osmoro posle te prve posete osećati bolje. Kad su počeli da dolaze po drugi put, bilo mi je malo nelagodno. Znao sam da su se prethodno natrontali i mukotrpno probijali kroz grad po snežnoj oluji, a dosad nisu imali čime da se pohvale sem smrznutim, natečenim zglobovima. Drage seanse jedva da su bile nešto malo bolje nego prve.

U toj fazi, moj ego je spustio svoju glavicu. Užasavao sam se njihovog trećeg dolaska. Neki su otkazali, a meni je doslovno lagnulo zbog toga. Primorao sam sebe da odradim seanse sa onima koji su se pojavili, ali ponovo, **niko od njih** nije prijavio da se oseća bolje, niti je imao bilo kakvih vidljivih poboljšanja.

Posle toga, kad bi se mojoj ordinaciji javio neko sa reumatoidnim artritisom, odgovorio bih ga od dolaska. Zaključio sam da ovo isceljivanje ne deluje na ljudе koji od toga boluju i nisam želeo da ih - kao ni sebe - izlažem reprizi one zime u Njujorku.

Ispostavilo se da su svi oni Njujorčani, pored reumatoidnog artritisa, imali još nešto zajedničko: svi su imali silikonske implantate ove ili one vrste. Stoga možda rekonektivne frekvencije nisu delovale na **silikonom indukovani** reumatoidni artritis.

Ovo saznanje bilo je donekle ohrabrujuće. Ali samo donekle.

Kasnije, u jednom razgovoru sa svojom asistentkinjom, ustanovio sam da su svi ti ljudi imali još nešto zajedničko: svi su podneli tužbu protiv proizvođača silikona. Drugim rečima, bilo im je stalo da **ne** ozdrave. Što su više informacija mogli da iznesu na sudu o tome koliko im je pogoršano zdravlje i koliko je nemoguće da ozdrave, to je jači bio njihov slučaj, a potencijalna odšteta veća - a reč je bila o znatnoj sumi novca.

Saznanje šta se zapravo događalo sa tim ljudima pomoglo je da se ublaži osećaj krivice koji me je mučio, kao i moja dilema po pitaju toga da li sam možda mogao i bolje: *Da li sam mogao da budem otvorenijeg uma? Usredsređeniji? Prisutniji?*

I dalje sam ostao pomalo nesiguran, sve do dana kad sam se obraćao velikoj grupi lekara i medicinskih sestara u bolnici „Džekson memorijal“

u Majamiju. Usred govora upitao sam, kao i obično, da li bi neko želeo da oseti ove energetske frekvencije. Odjednom je jedna medicinska sestra ustala sa stolice i ispružene ruke krenula prema meni. Dok se približavala, sve što sam video bila je ta njena ruka. Veliki crveni, od reumatoidnog artrita natečeni zglobovi bivali su veći sa svakim njenim korakom. Prostорija oko nje mi se zamutila.

„Imam artritis i ne mogu da pomeram prste”, izjavila je, kao da je to uopšte bilo potrebno reći. Ne samo da sam se sreo sa onim što je predstavljalo moj najveći strah u svetu isceljivanja, nego je taj strah išao pravo na mene. Pri tom je to činio pred kompletном postavom bolnice i medicinskog fakulteta. „Možete li da mi izlečite ruku?”, upitala je, dodavši: „Mogu da savijem prste samo dovde.”

„Ovo je samo demonstracija, da vidite možete li da osetite energiju”, odvratio sam. Znao sam, međutim, da me niko nije čuo. Želeli su da vide izlečenje. Ili da ne vide **nikakvo** izlečenje. U tom trenutku, šta god da sam rekao, oni nisu očekivali da vide „demonstraciju toga da li se oseća energija”.

Žena je prišla do mesta na kojem sam stajao i pružila mi ruku. Nastavila je da predstavi mnogo i ostalima u prostoriji demonstrira svoj vrlo ograničen raspon pokreta, iznoseći istovremeno kratku istoriju svog ortopedskog lečenja i fizikalne terapije, kao i to da joj ništa nije pomoglo, da rezultata nije bilo. Otpočeo sam demonstraciju, a ona je odmah počela da oseća energiju – jedan od njenih prstiju počeo je da se trza. Dok su sve oči bile uprte u nas, razmišljao sam: **Gospode Bože. Reumatoidni artritis.**

„U redu. Da vidimo vašu ruku”, rekao sam posle nekih 45 sekundi. Stisla je šaku. Do kraja. Prsti su, posle ko zna koliko vremena, prvi put dotakli dlan. Otvoreni. Skupljeni. Otvoreni. Skupljeni. Povratila joj se sposobnost da normalno pokreće prste. Ljutito crvenilo zglobova se povuklo, zamenjeno normalnom bojom kože. Dva zgloba na šaci ostala su donekle natečena, ali su zato ukočenost i bol sasvim nestali.

Nestao je i moj podsvesni strah od rada sa pacijentima obolelim od reumatoidnog artrita, ono uverenje na koje sam *se primio* – da moj rad ne reaguje na reumatoidni artritis.

Postoji mnogo razloga zbog kojih neki ljudi odlučuju da ne ozdrave: ***ti razlozi retko imaju ikakve veze s vama.***

Da li ovaj proces deluje na reumatoidni artritis?

Ne leči se bolest ili slabost, nego čovek.

DEO III

॥४॥

*Vi i Rekonektivno
lečenje*

Utemeljen u Biću, preduzmi korake.

– Bhagavad Gita

GLAVA 16

Upoznavanje sa rekonektivnom energijom

*Zaokupite se što više možete proučavanjem božanskih stvari,
ne samo zato da biste ih poznavali, već da biste ih radili;
a kad zatvorite knjigu, pogledajte oko sebe, pogledajte u sebe,
da biste videli da li je vaša ruka kadra da sprovede
u delo ono što ste naučili.*

– Mojsije od Evrea, Ieta Gospodnjeg 1240.

Reč-dve pre no što počnemo

U ovom delu knjige nalaze se instrukcije. On nije tako osobito bitan kao slični delovi u dragim knjigama, jer, kada je posredi Rekonektivno lečenje, ako „nastojimo“ da ga radimo, time zapravo ometamo proces. Zbunjeni? Ne sekirajte se. Od trenutka kad ste počeli da čitate ovu knjigu (tačnije, od trenutka kad ste *odlucili* da je pročitate), lazite se „u procesu“... u procesu „postajanja“. Vaš evolutivni proces restrukturiranja i postajanja dosad je već toliko odmakao da natrag ne možete sve i kad biste hteli. Najviše što možete da postignite u tom smislu jeste da pokušate da na neko vreme ignorišete ovaj razvoj, ali ubrzo ćete ustanoviti da vam to ignorisanje vremenom postaje sve teže, sve dok najzad ne postane sasvim nemoguće.

Zaintrigirani? Ja takođe. Zato sam i počeo da držim seminare i predavanja na temu Rekonektivnog lečenja. Kad je glas o izlečenjima počeo da se širi, kod mene je dolazilo sve više pojedinaca i obrazovnih institucija i pitalo da li sam rad da predajem. Svima sam davao isti odgovor: „Ne možete da podučavate isceljivanje.“ Ali, naravno, moja shvatanja u vezi s tim se promenilo.

Shvatio sam, naime, da se kanalisana rečenica ***To što radiš donosi svetlost i informacije na planetu*** odnosi na mnogo više od ideje o jednom jedinom čoveku - meni - koji satima stoji u sobi i leči jednu po jedinu osobu. Činilo se, nekako, da u interakciji sa ljudima „aktiviram“ kod njih novi nivo receptivnosti, osmišljen tako da izdržava nov nivo frekvencija - ovu „svetlost i informacije“ - kojim smo sada obdareni. Sinula mi je ideja da se iz grupe pojedinaca sa kojima sam dolazio u dodir ***stvara čitava jedna nova generacija iscelitelja***.

U to vreme, nisam imao pojma koliko će ljudi na kraju biti zahvaćeno time - niti pravu predstavu o razmerama koje će to konačno da zahvati. Znao sam samo da narasta nešto vitalno i snažno, a to je postajalo sve više i više evidentno sa svakom osobom sa kojom sam stupao u interakciju. Stoga sam, dok sam radio sa tim energijama, počeo da poklanjam više pažnje onome što se događalo u meni i oko mene.

Ustanovio sam da je ono što sam sve vreme govorio sasvim tačno: ***Ne možete da podučavate isceljivanje***.

Ali nešto sam ipak mogao: da donesem tu novu svetlost i informacije na planetu - i omogućim ljudima da dalje uče sami.

Pomoći točkovi

Pre no što krenem dalje, dozvolite da vam savršeno jasno dam do znanja da postoji jedna stvar koju od mene nećete naučiti: „tehnika“. Rekonektivno lečenje nije Isceliteljski dodir, Lekoviti dodir ili Dodir koji donosi zdravlje. Nije reiki, dorei ili din-šin. Nije ni či-gong, ma-džong ili Pe-king. Nije nijedna tehnika na koju ste ikad naišli. Rekonektivno lečenje uopšte nije tehnika. Ono *prevazilazi* tehniku.

Nadam se da sad već razumete da su tehnike, u suštini, rituali namenjeni tome da vas dovedu u određeno stanje. Nažalost, kao što su mnogi od vas iskusili na sopstvenoj koži, proces ovladavanja tehnikom može da vas spreči da dostignete upravo ono stanje koje je cilj! To je kao da imate pomoćne točkove na biciklu; njihova namena je da vam pomognu da naučite da vozite, a ipak, sve dok ih ne uklonite, ne možete normalno da vozite - niti da u potpunosti iskusite doživljaj vožnje.

40 Duhovito poigravanje kineskim i japanskim nazivima; prva četiri naziva odnose se na razne tehnike masaže, akupresure, vežbi disanja i koordinacije pokreta. Poslednja dva su, naravno, tradicionalne kineske doniine i glavni grad Kine (pijni. prcv.)

Rekonektivno lečenje odvodi vas dalje od tehnike, u *stanje postoja-nja*: *vi* ste ova isceljujuća energija, a ona *je* vi. Ne možete a da se ne uskladite sa njom. Ona izbija iz vas od trenutka kad usredsredite pažnju na nju; i ponekad ćete ustanoviti da je vaša pažnja usmerena ka njoj *zato* što ona izbija iz vas. Tako počinjete da radite sa rekonektivnom energijom - uočavajući je, dozvoljavajući svojoj pažnji da se usmeri prema njoj.

Možda vam ovo zvuči kao pojednostavljinje, stoga dozvolite da postavim pitanje koje možda već imate na umu - i odmah odgovorim na nje-ga: „Kako da naučim da 'uočavam' neku vrstu izuzetne energije iz *knji-ge*?“ Odgovoriću dvema najvažnijim rečima koje kao iscelitelj treba da uključite u svoj rečnik, a koje sam u ovoj knjizi već mnogo puta upotrebio: *Ne znam*.

Ne znam ni kako se „pokreće“ tok energije kod ljudi kad sam u kontaktu sa njima oči u oči. Ne znam kako se, dok hodam kroz gomilu, aktiviraju ljudi u najudaljenijem delu hotelske balske dvorane. Ne znam kako to, kad se obraćam većim skupovima i mogu da prođem samo kroz redove najbliže bini, ljudi na balkonima i mezaninima počinju da osećaju senza-cije koje ukazuju na prisustvo ovih energija.

A šta je sa telefonima? Poziv da se pojavitim u mnogim TV emisijama dobio sam upravo zahvaljujući onome što je producent osećao dok smo razgovarali telefonom. Ove frekvencije se, kako izgleda, prenose i putem kaseta, kompakt diskova i televizije. Videćete. Ljudi će početi da doži-vljavaju aktivaciju i onda kad stupe u interakciju s *vama*.

Najčudnije od svega, međutim, jeste to što se aktivacija prenosi i putem *pisane reči* - putem intemeta, časopisa, novina i knjiga. Ne govorim ovde o nekoj vrsti intelektualnog transfera, u kojem opisujem šta da oče-kujete, pa vi mislite o tome i naposletku se i desi. Govorim o stvarnom prenosu, energiji koja prelazi na vas dok čitate ovu knjigu. Kako je to mo-guće? *Ne znam*. U svakom slučaju, ne navlačim dugačku belu halju sa zlatnim opasačem i ne šetam kroz gomile knjiga u izdavačevom skladištu mašući čarobnim štapićem i vičući: „Leči!“, „Stvor energetski napon!“, „Leči!“, „Stvor energetski napon!“

Jedno od prihvatljivih objašnjenja glasi da aktivacija jeste energija ko-a se prenosi i saopštava mojim izborom reči - ne obavezno mojim *sve-snim* izborom reči - možda u vezi sa prvobitnom namerom sa kojom sam uopšte i počeo da pišem knjigu. Ovo je svakako tačno kada je reč o au-dio-kasetama. Ustanovio sam da, u mnogim slučajevima - recimo, kod Dipaka Čopre, Lija Kerola i Kerolin Mis, da imenujem samo troje - dar saopštavanja informacija umnogome zavisi od zvučnosti pojedinih glaso-

va. Toliko toga se saopštava, na toliko nivoa, kroz nijanse i talase tih glasova, da preslušavam te trake iako sam već pročitao knjige.

Naravno, postoje i oni autori čiji su glasovi uzbudljivi otprilike koliko i bensedin i čije bi audio-kasete trebalo prodavati uz upozorenje da ih ne puštate dok vozite kola ili rukujete teškim mašinama - a nešto se ipak prenese. Prema tome, možda je aktivacija nešto što se prenosi *kroz* glas. U slučaju knjiga, možda se prenosi kroz vizuelne slike koje dobija čitalac. Na ovaj ili onaj način, moguće je da je komunikacija kodirana. Upamtite, ljudska čula nisu različita jedna od drugih. Sva iskorišćavaju istu energiju, ali na različitim tačkama skale. Na primer, i svetlost i zvuk su vibracije (barem u nekom smislu) - ali na vrlo različitim frekvencijama.

S druge strane, možda aktivacija nema nikakve veze sa bilo kojim od naših poznatih čula i njen prenos ne zahteva nijedan od naših postojećih medija. Koliko mi znamo, ova komunikacija se možda odvija na granicama vremena i prostora, dok mi sedimo ovde u svojoj iluziji, rešeni da otkrijemo mehanizam da bismo ga objasnili. Blagodareći sopstvenom slepilu, možemo da završimo zarobljeni u tom točku, trčeći bez kraja i konca, kao beli miševi.

Koji god mehanizam ležao iza nje, sposobnost aktiviranja receptivnosti za ove energije kod ljudi sa kojima nisam nikad došao u direktni dodir, nije ni prvo ni poslednje o čemu ćemo pričati a što nisam kadar da objasnim. Svejedno, to je najfascinantniji oblik prenosa i neprestano nastavlja da se pojavljuje.

Zakoračite sami

Ovaj odeljak knjige saopštava mnogo više nego o pukom prepoznavanju, pojačavanju i korišćenju rekonektivne energije. Govori o onoj vrsti praktičnih pitanja koja mi potencijalni iscelitelji uobičajeno postavljaju na seminarima. Ali pre no što zađemo u bilo koju od tih oblasti, dozvolite da ponovo istaknem nešto što sam već više puta rekao: ***Ja vam nisam potreban.*** Nisam vam ***potreban*** za ovo, nisam vam ***potreban*** za ono, nisam vam ***potreban*** za nešto treće. Zašto onda da trošite vreme i novac da biste otišli dalje, slušajući traku ili možda prisustvujući seminaru?

Postoji nekoliko razloga, ali hajde da počnemo od onog glavnog. Šta mislite, zašto ima tako mnogo onih koji za život zarađuju kao učitelji, instruktori i treneri? Zato što nam je, po pravilu, od koristi kad nas ***podučavaju*** da radimo nešto novo ili nepoznato. Uputstva dobijena od

nekog iskusnijeg mogu, barem teoretski, da pomognu novajlijama da brže napreduju.

Međutim, ponavljam: nisam vam potreban da sve vreme budem pored vas i ne trebaju vam specifična uputstva - kao što su crteži koji vam kazuju kako tačno da držite ruke, kako da se krećete, šta ne smete da radite ili mislite i tome slično. Te stvari su prosto samo pomoćni točkovi.

Kao što se mnogi od nas sećaju iz detinjstva, ako učite da vozite bicikl bez pomoćnih točkova, možete ozbiljno da se povredite i mnogo teže čete da ovladate tom veštinom nego ako učite s **njima**. Stalan bol i neuspeli retko pomažu sticanju samopouzdanja - štaviše, često upravo dovode do suprotnog ishoda: do predaje. I premda svi znamo da je, u nekim slučajevima, predaja vrlo opravdana odluka, nemojte da sada ulazimo u semantičke rasprave. Ovde je reč o **odustajanju**.

Kada je posredi isceljivanje ljudi, kao pomoćni točkovi koriste se najrazličitije „stvari“ - fizičke i simboličke: kristali, statuice, amblemi, molitve i tako dalje. Dobro, sad, šta nije u redu s korišćenjem talismana ako nam pomažu da se osećamo moćnim? To što ta moć nije prava, lažna je. Ona se napaja spolja — što je čini veštačkom, iluzornom i neautentičnom. Rezultat je našeg nesvesnog nastojanja da uložimo svoju sopstvenu, izvornu snagu u spoljne predmete. Takođe, simbolično ulaganje te snage obogaljuje nas isto onoliko koliko bi nas obogaljilo i u slučaju da smo kadri da to zaista izvedemo. Hvala nebesima što možemo da založimo samo iluziju.

Zamislite sledeći scenario: Otišli ste na jednodnevni put izvan grada. Upoznali ste, recimo, neku ženu i u razgovoru saznajete da kod kuće ima malo dete kome bi veoma koristila seansa lečenja. Šta čete joj reći? „Maju mu, stvarno bih voleo da mu pomognem, ali ostavio sam svoju portabl piramidu u Toledo!“ Za ime Boga, osvestite se.

Međutim, kako da znate kad je pravo vreme da odbacite pomoćne točkove, sigurnosne mreže, štake? U stvari, vreme je već odavno pravo. Možda ga prosto dosad niste primetili.

Prostor za lečenje

Stvar uvek dizajnirajte zamišljajući je u njenom sledećem širem kontekstu – stolicu u sobi, sobu u kući, kuću u dvorištu, dvorište na planu grada.

– Elijel Sarinen, časopis *Tajm*, 2. jul 1956.

Pre no što se pozabavimo samim energijama, reći ću nekoliko reči o ovozemaljskim, praktičnjim aspektima isceliteljskog poziva - kretno, onima koji su značajni za okruženje pogodno za posao, kada se bavite isceljivanjem. Mnogi od vas odabraće da imaju određeni prostor koji možete zvati svojim, koji predstavlja *vas*. Prema tome, pre no što počnete da radite sa energijama i primenjujete ih, bilo bi dobro da se pozabavite nekim od tih ovozemaljskih, praktičnih pitanja.

Svet je vaša ordinacija

Ukoliko ste poput većine ljudi, kada zamišljate lekara koji radi sa bolesnim pacijentom, lekara ćete zamisliti u belom mantilu, krevet sa fleksibilnim uzglavlјem i jednu ili dve medicinske sestre u obući sa škruputavim gumenim đonovima koje užurbano okolo posluju. Tu su, možda, i neke mašine koje pište i zuje, boca za infuziju, cevčice, elektrode i neka grozna hrana na plastičnom poslužavniku... koliko da bi sve bilo slikovitije.

Sem u slučajevima kad ovaj posao radite u bolničkom okruženju, ova scenografija ima vrlo malo veze sa Rekonektivnim lečenjem.

Istina je da možete prosto da priđete nekome na ulici i pustite da energija teče u, i kroz njega, i sasvim je moguće da će doživeti izlečenje na licu mesta. Isto važi i za osobe koje se ne nalaze u vašoj blizini.

Kako se vaša veština bude povećavala, ustanovićete da se sve lagodnije osećate radeći u sve manje kontrolisanom okruženju. Lečenje na daljinu je takođe opcija, ali ipak, iz više razloga, najčešće nije ono što želite da radite.

Dakle, **kakvo** je to „optimalno“ okruženje? Šta se nalazi u njemu, a šta ne?

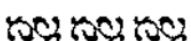
U stvari, nije to ništa posebno: mesto na kojem obavljate lečenje trebalo bi prosto da bude što je moguće prijatnije za vas i vašeg pacijenta. Ovo što sledi jesu neke opšte stvari koje bi trebalo da imate na umu.

Kreiranje zone udobnosti

Pacijenti zaronjeni u rekonektivnu energiju doživljavaju više od „opravke“ stanja. Prožeti su svetlošću; razmenjuju informacije sa univerzumom na konferenciji „na višem nivou“. Premda mogu i ne moraju da budu svesni doživljaja za vreme seanse, koji su sastavni deo primanja lečenja, oni predstavljaju redak i dragocen dar, koji se često doživljava kao najupečatljivije iskustvo u životu. Poštujte ovo kad stvarate optimalan ambijent za lečenje.

Prema tome, udobnost pacijenta je na prvom mestu. Pacijent najčešće leži, po mogućству na nekoj vrsti stola za masažu ili duž podnožja kreveta. U principu, najbolje je smestiti ga na leđa, uglavnom zato što je taj položaj većini ljudi najudobniji, ali i zato što je „najotvoreniji“ - pacijentu omogućava da bude maksimalno receptivan i svestan doživljaja. Lično, više volim kad pacijent ne koristi jastuk. Ne zato što mislim da jastuk ometa protok energije (ovu energiju ne bi omeo ni zid od **olova**), već zato što ume da smeta ako pomera glavu ili neki drugi deo tela. Ali ako pacijent ima problema sa vratom ili leđima, možda je potrebno da mu podmetnete jastuče pod glavu ili kolena. Molim vas da imate na umu da će lečenje biti podjednako efikasno i ako pacijent leži potbruške ili na boku, ako su mu oči otvorene i priča ili ako su mu oči zatvorene i čuti. Razlika je u iskustvu za vreme seanse, nečemu što ljudima često pruža vrlo dragocene spoznaje, kadre da im promene život.

Upamtite: udobnost je prioritet broj jedan ako hoćete da pacijent bude opušten i receptivan.

Vaša udobnost takođe je važna, zato što treba da sačuvate određeno raspoloženje kada se budete sjedinili sa isceljujućim energijama, u fizički na-

por može da vas ometa u tome. To što ćete biti ometeni time što vam je nedobno, nimalo ne pomaže osobi koja je došla da joj pomognete. Zato se zalažem za to da svoj što držite na optimalnoj visini, onoj koja ne iziskuje da se saginjete, pogurite ili klečite. Ako je prostorija dovoljno velika, postavite sto ili krevet tako da možete slobodno da obilazite oko pacijenta. Ako radite u malom prostoru, kao što je nekoliko godina bio slučaj sa mnom, možda ne bi bilo loše da sto postavite uza zid, kako biste se slobodno kretali pored njegove preostale tri slobodne strane. To neće ničemu smetati.

Ustanovio sam da ljudi vrlo redovno usred seanse otvaraju oči, prenuli. Gledajući me, pokazuju ili kuckaju o zid pored kreveta i kažu: „Učinilo mi se da stojite ovde.“ Na neki način, Svetlost ne priznaje ono što mi opežamo kao fizička ili prostorna ograničenja.

Svejedno, ako hoćete da šetate oko stola, šetajte oko stola.

Efekti osvetljenja

Po pravilu, bilo bi bolje da pacijent zatvori oči da mu okolina ne bi odvraćala pažnju i da bi se lakše opustio. Blještava svetlost uperena u njegove sklopljene kapke isto tako nije naročito umirujuća. S druge strane, nedovoljna svetlost nije dobra za vas kao iscelitelja, jer vam je stalo da za vreme lečenja koristite „osećaj“ energije u prostoriji, ali i svoje čulo vida. Stoga je najbolji prijatan, neutralan nivo osvetljenja, ukoliko uspete da ga postignete. Moj predlog bi bila blaga električna rasveta (slobodno stojeće ili zidne lampe) usmerene naviše, s prigušivačem. Sledeće na spisku su halogene sijalice, s tim da prekidač takođe poseduje prigušivač. Neonska rasveta bila bi zastrašujući izbor, premda prihvatljiv ukoliko je prekidač stalno isključen - ili ako su sve cevi pregorele.

Najvažniji aspekt rasvete u vezi je sa senkama. Dok se pomeratko oko pacijenta, morate da budete svesni senke koju bacate na njegove kapke. Pacijent će na tu promenu svetlosti reagovati treperenjem očiju, vrlo sličnim jednom od uobičajenijih fizičkih „znakova“ (nevoljnih reakcija na energije), koji ukazuju na povezanost sa isceljujućim energijama. Tako nešto može da vas zavara, jer ćete početi da se usredsređujete na pogrešne reakcije pacijenta.

Ponavljam, potrebno je da poštujete iskustveni aspekt seanse. Ne želite da izazovete „lažno očitavanje“. Ako se pacijentove oči trzaju ili on primiče senku koja se pomera, trebalo bi da zna da vi niste uzrok toga... kao ni bilo šta drugo u ovoj dimenziji postojanja.

Parfemi, mirisi, arome

Iz istog razloga, bolje je da izbegnete, ako ikako možete, unošenje ovozemaljskih mirisa u prostoriju. Dok se nalaze u transsenzornom stanju, mnogi pacijenti u toku seanse osećaju specifične mirise, stoga ne bi valjalo da im namećete *svoj* koncept prijatne arome koji će nadjačati iskušto mirisa koje dolazi sa nekog **drugog** mesta. Upamtite, možda više nikad neće imati priliku da osete taj jedinstveni miris. Stoga izbegavajte paljenje tamjana ili mirisnih sveća; ili nanošenje na telo parfema, kolonjske vode ili ulja - **da, ovo uključuje i aromaterapiju.** Takođe, izbegavajte izrazito mirisno cveće (ili cveće koje ima dosta polena), kao i osveživače za vazduh i sredstava za čišćenje jakog mirisa.

Jedna još praktičnija napomena: ponekad ćete imati pacijente koji patе od alergija. Kod nekih od njih čak i najslabiji zaostatak mirisa tamjana ili mirisnih sveća može da inicira reakcije kao što su blokada grla ili otežano disanje. Takođe mogu da reaguju na hemikalije koje ostaju posle upotrebe deterdženata za rublje (u čaršavima kojima pokrivate svoj sto za masažu) i ostala sredstva za čišćenje. Osveživači za vazduh samo smetaju. Ovo su reakcije koje se najčešće ne razrešavaju brzo - što znači da ste upravo upropastili seansu.

Suština: najbolje je da vazduh bude što čistiji.

Muzičke smetnje

Dok sam radio kao kiropraktičar, uvek sam puštao muziku u sobama za tretmane, koliko radi svog uživanja, toliko i da bi pacijenti uživali. Sada, međutim, radeći sa ovim lekovitim energijama, ne puštam više muziku u sobi za lečenje, budući da muzika može da **izazove** kod ljudi neka iskušta. Ako se prisećaju prvog puta kad su čuli neku pesmu ili razmišljaju o tome koliko im se dopada ili ne dopada - ili otplove niz reku misli koju melodija prizove u njihov um, manje je verovatno da će uočiti **istinske** reakcije na proces lečenja. Drugim rečima, muzika odvodi ljude na određeno mesto... i tamo ih zadržava.

To ne znači da bi prostorija trebalo da bude zvučno izolovana ili da u njoj vlada grobna tišina. Ja lično volim da se u njoj čuje malo belog šuma, i to je to. U slučaju da vam je ovaj termin nepoznat, „beli šum“ je vid tihog ujednačenog zvuka, umnogome poput bruhanja ili staromodnog ventilatora. Dobar je za prigušivanje smetnji koje dopiru spolja. Bilo bi dobro da

ovaj beli šum bude gladak i ujednačen (znači, sasvim suprotan od zvuka „kiše“ ili „talasa koji udaraju o obalu“), jer ovakve trake sa zvucima iz prirode često sadrže prazne prostore između zvukova. U tim praznim prostorima spoljni zvuci postaju prodorniji.

Vaša radna odeća

Kao iscelitelj, nema potrebe da nosite beli mantil; isto tako, nema potrebe da oblačite svešteničku odeću. Nije vam potreban nikakav stetoskop; kao ni narukvica sačinjena od više metalnih obruča. Prosto se obucite udobno.

Međutim, **nastojte** da izbegavate nošenje džakastih, neupasanih košulja, širokih, opuštenih rukava u srednjovekovnom stilu ili nakita koji larda dovoljno nisko da dodiruje pacijenta. Takođe, obratite pažnju na narukvice koje zveckaju; satove koji glasno kucaju; i krute, šuškave tkanine kao što su taft i rebrasti somot. Ukoliko imate dugačku kosu (onu koja štristi na sve strane, ulazi u sobu pre vas i izlazi 20 minuta posle vas), skupite je na vratu ili temenu i sklonite je s puta. Ponavljam, cilj je da izbegnete davanje lažnih „signala“ pacijentu. Ovo je naročito važno u pogledu čula dodira, jer kad vaš pacijent oseti da mu neko dodiruje ruku ili ga gladi po obrazu, stalo vam je da zna da to niste bili vi.

„Rođačka napetost“

Preporučujem da jedine osobe u sobi za lečenje budete vi i pacijent. Postoji više opravdanih razloga za to, ali osnovni je potreba da i pacijent i vi ostanete „u procesu“ i ne postanete orijentisani na rezultate. Teško je ostati nepristrasan u odnosu na ishod ukoliko u prostoriji imate pacijentove prijatelje ili članove porodice koji bez daha iščekuju da se dogodi nešto značajno. Prisustvo „publike“ može da predstavlja smetnju.

Imajte na umu, međutim, da postoje određene situacije kad je bolje da je sa vama u prostoriji još neko. Na primer, ako je pacijent maloletan, dobro je da lečenju prisustvuje roditelj ili staratelj. Jedna od osećanja koji se javlja kod neke dece - isto kao i kod nekih odraslih - jeste blaga nelagodnost kad se nađu sami u prostoriji sa nekim koga su tek upoznali. Prisustvo poznatog lica ume da ublaži njihovu nelagodnost.

Pored želje da „učinite dobro“ ili „obavite zadatak“ za prateću osobu u prostoriji, tu je još jedan faktor kojim morate da se pozabavite kad je pri-

sutna i nečija rodbina. Nazvaо sam ga **rođačka napetost**. Ta **rođačka na petost** često se kod rodaka-pratioca ispoljava kao brzo, nervozno, tiho mrmljanje kroz zube; isprepleteni prsti; graške znoja na naušnici; i očajan pogled uperen prema nebesima. Ako ne gledate direktno u tu osobu, kako da znate da li ju je obuzela **rođačka napetost?** Bez obzira na to da li član porodice pokazuje klasične spoljne znake ovog sindroma, jedan od nago-veštaja bio bi da vaš pacijent vrlo malo reaguje. Moj savet za smanjivanje rođačke napetosti jeste da imate pri ruci neke sveže časopise i, objasnivši zašto, zamolite pratioca da se sakrije iza njih i zaposli um čitanjem. Po svoj prilici videćete kako se fizički signali ponovo pojavljuju, a pacijent će moći da iskusi pun potencijal seanse.

Trajanje seansi

Tu smo, dakle. Pošto ste pripremili svu neophodnu opremu, spremni ste da uvodite pacijente i pridružujete im se u njihovom doživljaju lečenja. Ali kako da znate koliko će trajati ili koliko bi seansi moglo da bude potrebno da bi se izlečenje najpotpunije ispoljilo?

Činjenica je da ne možete da znate koliko će potrajati dok određeni pacijent ne odreaguje na lekovitu energiju. Možda će reagovati odmah, a možda neće pokazati nikakvu reakciju, ako univerzum zaključi da se lečenje koje mu je potrebno razlikuje od onoga za koje **on** misli da mu je potrebno - ili čak i od onoga za koje **vi** mislite da mu je potrebno.

Sa druge strane, shvatio sam da najčešće nema svrhe držati ljude predugo na stolu. Sa stanovišta lečenja, **vreme nije važno**. Neka od najdramatičnijih izlečenja kojima sam prisustvovao dogodila su se na seansama koje su trajale manje od jednog minuta. Ipak, neophodno je da predvidite izvesno vreme za svaku seansu, kako biste uspostavili i održali određenu bliskost sa osobom koja se potrudila da dođe kod vas. Ako je neko vozio pola sata da bi došao kod vas, a vi ga otaljate za dva minuta i potom kažete: „U redu je, gotovo”, verovatno će mu se činiti upravo tako, otaljano. Prema tome, iako vreme ne predstavlja faktor presudan za samo lečenje, ono **jestе** važan faktor za mnoge ljude, a za neke čak igra ulogu u blagodećima koje sebi dozvoljavaju da prime.

Većina ljudi očekuje da seansa potraje između 45 minuta i jednog sata. Nekim drugima odgovara trajanje od 30 minuta - pod uslovom da je to trajanje **i po vama** odgovarajuće. Lečenje je putovanje, a ne njegovo odredište. Proces se ne isključuje onda kad je završen ... zato Sto se **ni-**

kad ne završava. Uvek možete da napredujete; uvek možete da budete još bolji.

Seanse mogu da budu onoliko kratke ili duge koliko želite, i često se nastavljaju same od sebe nakon što se okonča onaj „predviđeni” period. Unapred predviđeno trajanje seansi pruža vam, između ostalog, nešto stvarno korisno: omogućava vam da planirate svoj dan. Verovali ili ne, to je važno, budući da drugi ljudi imaju sopstvene kalendare i rasporede i ne žele da čekaju previše dugo dok se klatno na vašem unutrašnjem satu ne udostoji da kaže da je seansa gotova.

Koliko je seansi potrebno? Onoliko koliko je potrebno da osoba prihvati lečenje. Baš kao što ne postoje dve istovetne snežne pahuljice, ne postoje ni dve istovetne isceliteljske seanse. Ni istovetni ljudi, kad smo već kod toga. Imajući ovo na umu, neke osobe se odluče za **više** seansi; neke samo za jednu. Po meni, međutim, ako se do kraja treće posete ne pokaze vidljiva promena, ovo ne mora biti najpogodniji put da pacijent postigne rezultate koje je svesno zacrtao. Ovo nije „terapija” i redovni dolasci tokom dužeg vremena nisu ni potrebni ni poželjni.

Većina mojih pacijenata dolazi avionom. Moraju sve unapred da isplaniraju, da traže slobodne dane na poslu, plate povratne avionske karte i smeštaj u hotelu. Stoga, prirodno, žele da imaju neku predstavu o tome koliko će dugo boraviti u Los Andelesu i koliko će poseta biti potrebno. Mnogi žele da to odsustvo sa posla i iz kuće bude što je moguće kraće. Iz tih razloga, ustanovio sam da je najbolje da im seanse zakazujem u uzaštopnim ili naizmeničnim danima. Ne želim da moji pacijenti budu daleko od kuće više nego što je to neophodno, niti želim da odu pre nego što osećaju da su završili.

Kad me pitaju koliko će biti potrebno, najčešće odgovaram sa „tri”. „Ostanite dovoljno dugo za tri seanse. Možete za vreme posete odlučiti da li ćete doći drugi i treći put, ali barem ćete imati rezervisano vreme u slučaju da tako odlučite.” Uz to, ljudi mi stalno govore da je, iako je svaka poseta bila jedinstvena, postojalo nešto izuzetno u vezi s trećom posetom.

Ne kažem da su tri posete neophodne. Jedna poseta - ili čak samo **deo** jedne posete - može da bude više nego dovoljna. Pacijentima koji žive u vašem gradu, ukoliko vam raspored to dozvoljava, možete da zakazujete u toku samog lečenja.

Budite obazrivi sa onim pojedincima kod kojih se možda stvara zavisnost od vas. Nema potrebe za nedeljnim ili „redovnim” dolascima. Neki ljudi odlaze kod lekara i iscelitelja prosti zato da bi dobili malo pažnje, a Rekonektivno lečenje nema nikakve veze sa tim.

Takođe, ovo nije mesto za plakanje. Ljudima na vašem stolu nije potrebno da leže tamo plačući i preživljavajući bolna iskustva iz prošlosti. To ih drži vezanim za prošlost, umesto da im dozvoli da krenu dalje. Univerzum se stvara oko naše slike stvarnosti. Ako nastavimo da preslušavamo stare trake, skloni smo tome i da ih reprodukujemo. Koncept „bez bola nema ni rezultata“ definitivno nije više prihvatljiv.

Dve stvari dozvoljavaju sebi da funkcionišu unutar naših iluzornih vremenskih ograničenja: naša odluka da prihvatimo lečenje i trenutnost i potpunost njegovog potvrđivanja. Ako neko plače i priča o svojim problemima na vašem stolu, možda ne bi bilo loše da mu kažete da to ne mora da bude deo njegovog iskustva u ovom lečenju. Ako *više* ljudi bude radilo to isto, shvatite da ste *vi* taj koji ima teškoća da se osloboodi ovog uverenja-a da ljudi koji kod vas dolaze jednostavno to osećaju. Učinite im uslugu - a i sebi - i oslobobite se ovog starog koncepta. On vas samo koči. Lečenja kojima prisustvujete desiće se u trenutku - i, najverovatnije - snagom milosrđa.

Trenutna terapiju lekovima

Pacijenti će vas pitati: „Pre dolaska na seansu lečenja, da li da prekinem da uzimam lekove koje inače uzimam?“ Bez obzira na iskušenje u kojem ćete se verovatno naći, preporučujem da se suzdržite od davanja saveta u tom domenu, i to iz više razloga. Vrlo važan razlog je sledeći: osim ako ujedno niste i pacijentov zvanični lekar, bolje bi bilo da ne izigravate Boga u vezi sa njegovom trenutnom terapijom lekovima - to je ono za šta su se školovali lekari. Posledice mogu da budu vrlo ozbiljne - fizičke, emocionalne, etičke, pa čak i zakonske. Ne radite sebi tako nešto.

Postoji još jedan razlog za to da se ne petljate u postojeći medicinski tretman svojih pacijenata: sećam se jednog svog pacijenta koji je za vreme seanse delovao kao da mu je izuzetno nelagodno. Upitao sam ga šta nije u redu i ustanovio da je odlučio da prekine da uzima svoje lekove. Kao reakcija, kod njega se razvio vrlo neprijatan svrab, zbog kojeg nije mogao da leži mirno i u potpunosti iskusiti zakazano lečenje.

Zašto ubacivati novu nepoznatu u jednačinu? Ako je pacijent korišćenjem lekova dosegao uravnoteženo zdravstveno stanje (što je često slučaj sa onima koji dugo uzimaju određene lekove), naglo prekidanje uzimanja jednog ili više tih lekova može da dovede do nepredviđenih, a katkad i nimalo priyatnih posledica.

GLAVA 18

Aktiviranje iscelitelja u vama

Najveća revolucija u našoj generaciji jeste otkriće da ljudska bića, kroz promenu svog unutrašnjeg stava, mogu da promene spoljne aspekte svog života.

– Vilijam Džeјms

Pre no što počnete da primenjujete rekonektivnu energiju, najbolje je da naučite da je prepoznajete. Spremna je da se sretne sa vama - ali, kao i u slučaju nepoznate osobe koja vas sačekuje na aerodromu, od pomoći je ako se ona nekako identificuje. Kako da naučimo da prepoznamo nešto što nikada ranije nismo videli? Da li su opisi iz knjige zaista dovoljni?

Jedna od najupečatljivijih stvari koje ćete otkriti kad stupite u dodir sa ovom energijom jeste da vam ovaj proces, za razliku od nekih starijih isceliteljskih pristupa zasnovanih na tehnici, daje vrlo jasne signale da je tu i da smo uključeni u njega. U tom pogledu, to nije „suptilna energija“ - **šta god da je, suptilna svakako nije** - niti je nešto za šta celog života morate da razvijate osetljivost. Rekonektivno lečenje nije prosto nešto što osećamo ili nešto što pacijent oseća - to je nešto što možemo zaista da vidimo na delu.

Dozvolite da još jednom istaknem: vaša povezanost sa ovom energijom razvija se od trenutka kad ste počeli da čitate ovu knjigu.

Vreme je da odete i korak dalje.

Aktiviranje ruku

Kad predajem na seminarima, prvi, praktičan deo seanse odnosi se upravo na to: „aktiviram“ vaše ruke. Pod „aktiviranjem“ podrazumevam

pomoć da se stvori otvor kroz koji ćete primiti ovu lekovitu energiju i delovati kao provodnik kroz koji će ona prelaziti iz kosmosa kroz vas. Ovaj korak je katalizator za proces kojim polazite na putovanje u promenu, omogućavajući vam da nosite i primate ove nove frekvencije.

Pošto su naše ruke tako svesno receptivne, to je deo tela koji koristim kao „gromobran” za sprovođenje energije. Počinjem tako što svakog polaznika zamolim da ispruži jednu ruku u „normalan anatomski položaj”. To je medicinski izraz za položaj koji vaše ruke automatski zauzimaju onda kad ih niste svesni. Da biste našli normalan anatomski položaj, prosto pustite ruke da vam padnu sa strane, ostavljajući ih da labavo vise. Protresite ih malo, koliko da biste se oslobođili svake zaostale napetosti. Sada, a da ih pri tome ne pomerate, pogledajte naniže i uočite položaj u koji su pale: prsti blago savijeni i najverovatnije se ne dodiruju. To je normalan anatomski položaj. To je, manje ili više, onaj položaj koji želite da vam ruke zadrže dok radite. To je položaj opuštenosti. Ako želimo da pomognemo nekom ko boluje od neke bolesti - a bolesne osobe nisu opuštene - stalo nam je da sami počnemo sa pozicije „opuštenosti”. Ovaj koncept opuštenosti odnosi se na svaki aspekt Rekonektivnog lečenja. Ruke držimo u opuštenom položaju, telo držimo u opuštenom položaju, um i misaoni proces ostaju nam smireni, a i pacijent treba da bude maksimalno opušten.

Da bih aktivirao vaše ruke, stavljam svoje, koje su takođe u normalnom anatomsном položaju, otprilike stopu daleko, tako da se jedna ruka primaoca nađe između njih.

Tada počinje. Ja je prosto „napipavam, nadem i razvlačim”, omogućavajući energiji koju sam već doveo u svoje ruke da se širi i teče napred – nazad između mojih dlanova, obavijajući često ne samo moje dlanove, nego i podlaktice – pa tako prolazi ne samo *oko* vaše ruke, nego i *kroz* njih. Ova energija potom putuje kroz ostatak vašeg tela, često se dešava da je osetite na mestima kao što su glava ili srce. Ovaj proces aktivira vašu latentnu receptivnost potrebnu da bi vam ove nove lekovite frekvencije bile dostupne. Reč je o prenosu rezonance s jedne osobe na drugu, što je donekle slično s načinom na koji klatna satova aktiviraju jedno drugo kad se nalaze u istoj sobi.

Aktiviranje služi još jednoj svrsi: demonstrira polaznicima stvarnost energije, jer mogu da je *osete* u rukama. Ove frekvencije su izuzetno i nepogrešivo opipljive. Senzacije koje ljudi tačno osećaju mogu se razlikovati od pojedinca do pojedinca, pa čak i od jedne ruke do druge, pa ipak, postoji osobena nit kontinuiteta koja, sudeći po iskustvima sve većeg broja polaznika, postaje neosporno očigledna. Uobičajeno je čuti izveštaje o

najrazličitijim senzacijama, od žmaraka, pulsiranja, hladnoće, vreline, povlačenja i guranja, do osećaja da mu kroz ruke prolazi nešto nalik na vетар.

Ovu raznovrsnost doživljaja je važno upamtiti, jer smo navikli da o svemu što doživljavamo sudimo na osnovu priča koje smo čuli. Na primer, u zapadnjačkoj kulturi, bela boja se generalno shvata kao da predstavlja „dobro”; crna kao da predstavlja „zlo”. Međutim, u nekim drugim kulturama, ***belo*** je boja smrti.

O rukama iscelitelja mislimo da su tople, a za hladnoću smatramo da nije pokazatelj lečenja, već, radije, da ukazuje na bolest ili smrt. U mnogim azijskim školama isceliteljstva, toplota predstavlja izlečenje iz zemlje, a hladnoća izlečenje sa neba. Nijedno nije bolje ili lošije od onog drugog. Ne možemo da živimo u tako usko ograničavajućim kutijama i da očekujemo da imamo dovoljno otvorene vidike u odnosu na širu predstavu. Upravo ova promenljivost i neograničenost - i njena određenost od Više sile - jeste ono što omogućava da se dogodi ono što je najbolje. Ovaj proces je samoregulišući, samoodređujući, samoprilagođavajući i uvek je savršeno odgovarajući.

Rekonektivno lečenje nam razjašnjava prazninu tih verovanja i pokušaja da se nametnu specifična značenja u okviru njih. Senzacije koje dolaze vama i vašim pacijentima konkretan su deo vašeg procesa, i predstavljaju ono što vama - i njima - treba i što dobijate.

Sve je to lepo, ali šta to ***znači*** kad ljudi osećaju - istinski ***osećaju*** - ove neočekivane senzacije u rukama? To je kao da nam je data neka vrsta ***receptornih celija*** sa prikladnim DNK. šiframa koje se „aktiviraju” u trenutku naše interakcije sa ovim frekvencijama. Taj trenutak je sad. Kad se naše ruke - ili bilo koji drugi deo nas - aktiviraju, ovi receptori se oživljavaju - a kad se to desi, receptivnost je tu; odsad pa nadalje, ona postaje deo naše ličnosti.

Važno je da ovo razumete, jer, pošto jednom osetite energiju, možete ponovo da je nađete prosto tako što ćete usmeriti pažnju prema njoj. Otpočeli ste promenu koja podrazumeva nošenje i stavljanje ovih frekvencija na raspolaganje.

Reagovanje na energiju

Još jedna stvar u vezi sa senzacijama koje osećate kad vam se ruke aktiviraju jeste to što mogu da variraju u intenzitetu, kao i u karakteru. Neki ljudi jeknu ili se glasno nasmeju usled magnitude energije koju osećaju u

rukama; nekolicina se mršti i napreže, očajnički željna da kaže: „Osećam nešto!“ Vrlo malo je onih kojima je odmah očigledno, ili nakon što počnu da rade s njom, da je ovo sasvim različito od bilo koje „tehnike“ na koju su ranije navikli. Vrlo često, to je zato što „padaju“ na pozнато, na onaj prvi stepenik na kaskadnom stepeništu koji su pre tako mnogo vremena našli i zavoleli. Ubrzo se frekvencije Rekonektivnog lečenja nepogrešivo obzname i ovi ljudi najčešće izveštavaju da više ne mogu da nađu energije svoje ranije tehnike.

Međutim, te energije nisu „izgubljene“. Više su, da tako kažem, preplavljenе rekonektivnim frekvencijama i inkorporisane u njih, umnogome kao što okeanski talas preplavi malu baru na obali. Iako je više nikad nećete naći, ona nije izgubljena; jednostavno je postala deo veće celine. Drugim rečima, počeli ste da se penjete stepeništem.

Ako rukom dotaknete zid, odmah ste svesni toga. Ako ga neko drugi dotakne, ta osoba je takođe odmah svesna toga i opisaće tu senzaciju bez malo isto kao vi. Očigledno, ovo ne mora da važi za energije koje ljudi osećaju kad im se tela aktiviraju. Tako bi skeptik, sasvim predvidljivo, mogao da kaže: „To je zato što je ova 'aktivacija' imaginarna. Jačina i priroda senzacija koje ljudi osećaju zavisi od njihove maštovitosti, a ne od snage neke stvarne sile. Drugim rečima, ona ne postoji.“

To je razumljiva prepostavka, pa ipak, u današnjem svetu otkrića, ustanovili smo sasvim suprotno.

Među eksperimentima koje smo sproveli na Univerzitetu u Arizoni bio je i onaj u kojem smo smestili grupu studenata u totalno izolovanu sobu. Zidovi i tavanica bili su crni, prozori zastrti debelim zavesama, a vrata zaključana. Nismo hteli da do njih dopru bilo kakvi nekontrolisani spoljni uticaji.

Plan eksperimenta bio je sledeći: troje ljudi nasumično će da se smenuju u trima različitim ulogama - Primalac, Pošiljalac i Zapisničar. Primalac je nosio debeo, krznom postavljen povez za oči. Zadatak Pošiljaoca bio je da usmerava energiju prema Primaocu; zadatak Zapisničara bio je da meri trajanje svake seanse i beleži rezultate. Uz to, nekoliko video-kamera bilo je smešteno tako da sve snimaju, uključujući i sve pokrete tela i glasove.

Cilj studije bio je sledeći: odrediti da li Primalac, odsečen od praktično svih fizičkih stimulusa, može da detektuje kada je i gde usmerena energija. Praktično, Primalac je držao ruke u jednom od dva unapred određena položaja- ponekad u aktivnom kretanju, ponekad u mirovanju. Položaji i njihove pasivne ili aktivne komponente birani su nasumično. Poši-

Ijalac je usmeravao energiju prema Primaočevoj levoj ili desnoj ruci, a Primalac je govorio u kojoj je ruci detektovao energiju. Zapisničar je uzmio, nasumičnim odabirom, unapred odštampanu karticu i držeći je tako da Pošiljalac može da je vidi, čitao Primaocu odabrani položaj ruku. Samo su Pošiljalac i Zapisničar mogli da pročitaju prema kojoj je ruci trebalo da se usmeri energija.

Postojala je, naravno, šansa 50:50 da Primalac naprosto tačno pogodi - isti su izgledi kao kad bacate novčić.

Eksperiment smo obavljali pet dana zaredom. Prvog dana, prosečan broj „pogodaka“ iznosio je približno 65%, znatno iznad proseka od 50% koji bi predstavljao „nasumičan“ rezultat. Drugog dana, taj procenat se povećao. Trećeg dana, povećao se još više. Četvrtog dana je preciznost donekle opala, verovatno usled stresa izazvanog dugotrajnim boravkom u zatvorenom prostoru. Međutim, poslednjeg, petog dana eksperimenta, nivo preciznosti ne samo da se ponovo povećao, nego je narastao do čak nešto više od 90% - a kod nekih ljudi, dostigao je čitavih 96%.

Taj rezultat u toj meri nadmašuje količinu nazvanu „statistički značajnom“ da nema svrhe govoriti o **izgledima** da je ova energija imaginarna. Elegancija i jednostavnost ove studije prikazuju uspon krivulje na grafikonu skale učenja da se detektuju rekonektivne energije - dobre, jasne krivulje uspona. I, naravno, možete da poboljšavate krivulju učenja **nečega** ... samo ako to **nešto** postoji.

Bez ruku

Kao što sam već pominjao, ljudi su u Rekonektivnom lečenju skloni da se usredsrede na ruke. Dobro, što da ne? Međutim, činjenica je da sa ovim energijama ne morate da upotrebljavate ruke. Mogu i hirurški da vam ih odstrane, to ne bi nimalo uticalo na energiju lečenja-premda ja nisam spremjan da budem učesnik u toj studiji. Učestvovao sam u lečenjima u kojima nisam upotrebljavao ništa sem svojih očiju; sudelovao sam čak i u lečenjima u kojima je pacijent bio nekoliko hiljada milja daleko.

Ipak, više volim da upotrebljavam ruke, kao što će verovatno biti slučaj i sa većinom vas. Činjenica je: nisam preterano zainteresovan da obavljam dugotrajne seanse koristeći samo oči. Uz tako malo pokreta sa moje strane, ne oseća se toliko interakcija s energijama, tako da seanse postaju manje zanimljive nego što bi mogle da budu. Zasad, **ja** tako radim i preporučujem da i **vi** tako radite. Zašto? Zato što smo, čak i ako je ova energija

nevidljiva, mi ljudi fizička stvorenja. Korišćenje ruku pomaže vam da usredsredite pažnju. Drži vas u sadašnjem trenutku, drži vas prisutnim... drži vas u procesu.

Grupni proces

Uprkos činjenici da vam, tako što ste se aktivirali čitajući ovu knjigu, možda nije **potrebna** pomoć u daljem sricanju ili razvijanju vaše povezanosti sa frekvencijama Rekonektivnog lečenja, ipak vam preporučujem da, ako je ikako moguće, pohađate seminar o Rekonektivnom lečenju, na kojem vaše ruke mogu da budu lično aktivirane. Istinska jednostavnost ovladavanja ovim frekvencijama retko je kad tako vidljiva kao za vremec ovih vikenda.

Čitanjem ove knjige, nivoi do kojih se ove frekvencije razvijaju u vama mogu da dostignu nivoe onih koji su prisustvovali seminarima, ali to može da potraje nešto duže. Jedan od razloga je možda stepen intenziteta postignut kroz direktnu interakciju. Drugi razlog je to što umemo da budemo svoj najgori neprijatelj. Kod ovako jednostavnih poduhvata, često nam pogled zamagli ubeđenje da nešto što poseduje snagu i magnitudu ovih frekvencija mora da zahteva neku složeniju proceduru od one koja nam je data ili koju smo u stanju da pojmimo i primenimo posle čitanja ovih stranica. I premda su knjige često izvor znanja, viđenje i doživljavanje nečega iz prve ruke vodi nas do **prevazišlaženja** znanja.

Kad vidite, „spoznate”; u „spoznaji” leži veština. Mnogo se sazna tokom vikenda koji provedete zaronjeni u te energije. Mnogo se sazna u direktnoj superviziji, trenutnom odgovaranju na vaša pitanja i vašem razvoju kada shvatite da ste sposobni da nosite i primecate sve više i više nivoe ovih frekvencija. Gledanje i upoznavanje ostalih dok prolaze kroz ova iskustva zajedno sa vama daje i jedan novi smisao. Kada ste deo ovako ogromne i trenutne promene - kad vidite ne samo sebe, nego i druge kako s lakoćom stiču veština - to vam pruža dodatno samopouzdanje i razumevanje veće od onoga koji se može preneti pisanom rečju.

Seminari i knjige nude komplementarnu vrednost. Dok vam seminari omogućavaju lični kontakt, intenzitet i dinamiku razgovora koji se slobodno odvijaju, knjige vam prezentuju materijal koji je često promišljeniji i koncizniji — koji privlači i aktivira drugačiji aspekt vaše svesti. Knjige čitate i apsorbujete drugačijim tempom **svojim tempom** - a informacije se

kodiraju i uklapaju u vašu suštinu na drugačiji način, da i ne pominjem to što su vam na raspolaganju kada treba brzo da se podsetite.

Ono što, međutim, ne možete da dobijete iz ovih stranica jeste nepročenjiva interakcija koju proizvode pitanja, neizvesnost, skepticizam i iznenađenje koje se vidi kod drugih. Proces otkrivanja zapanjujuće je različit na svakom seminaru, a ipak, na svakom od njih, nepredvidljivost i čista iskrenost zajedničkih emocija doprinose evoluciji svake grupe kao celine.

Svi dolaze na istom nivou, bez obzira na iskustvo ili stečeno obrazovanje - i, verujte mi, ima ih odasvud. Grupe su približno sastavljene od 50% muškaraca i 50% žena. Tu ćete naći majstore učitelje reikija i fizioterapeute, domaćice i studente, lekare i medicinske sestre, sveštena lica i građevinske radnike, naučnike i učitelje, kompjuterske stručnjake i državne službenike, vodoinstalatere i električare, bankare i advokate. Na većini seminara neizostavno ćete naći i osobu koja nije htela da dođe, a ipak sedi pored osobe koja je uspela da je dovede.

Konstantna raznolikost u prostoriji uveriće vas da ćemo na vikend-seminaru pokazati da je priroda ovog posla primenljiva na gotovo sve aspekte života. Oni koji su na početku seminara zarobljeni u levoj polovini mozga često evoluiraju toliko izvan svojih ograničenja da se na kraju pitaju da li je zaista moguće da je prošlo samo jedan ili dva dana. A kad primetite da građevinski radnik funkcioniše sa istim samopouzdanjem i integritetom kao majstor učitelj reikija - upravo tu u tom trenutku - ne možete a da ne sagledate lepotu ovog dara.

Na ovim seminarima nema nikakvog proroka ili gurua koji stoji za govornicom i drži predavanje grupi studenata koji sede i pasivno slušaju. Na njima se stvara atmosfera interaktivnog delovanja koja podstiče istraživanje i učenje; grupa deli zajedničko iskustvo. Ono što se dešava kad grupa zajedno radi sa ovim energijama jeste da svačiji nivo narasta zapanjujućom brzinom. Kao da postoji nekakvo polje koje intenzivnije povezuje sve u grupi, ubrzavajući i pospešujući naš novi razvoj. Svi se menjamo svake sekunde - i to je dovoljno da se kaže za jedan vikend koji provedete zaronjeni u energije... zajedno.

Posegnite za energijama

Recimo da ste rešili da pokušate da sami nadete i osetite ove energije. Šta da radite? Stanite pred veliko ogledalo, pustite ruke da zauzmu normalan anatomska, opušten položaj. Zatim gledajte u ogledalo, dok istovremeno

no lagano podižete podlaktice iz lakata tako da vam se dlanovi okrenu jedan prema drugom, jedan okrenut naviše, a drugi naniže, s tim da su razmaknuti oko šest inča. Ne smeju da se dodiruju. U ovom trenutku, trebalo bi da prirodno rotiraju tako da vam prsti desne ruke stoje u položaju „deset sati“, dok prsti leve ruke stoje u položaju „dva sata“.

Usmerite sada pažnju na dlanove i sačekajte da se pojave senzacije. Njih možete da osetite kao pritisak, žmarke ili kao promenu gustine vazduha. Mogu da se osete i kao povetarac. Mogu da se ogledaju u promeni temperature, težine, elektricitetu i/ili magnetnom povlačenju ili guranju. Ne trudite se da ih vizualizujete kako teku u bilo kom pravcu ili da su neke posebne boje. Prosto usmerite pažnju na dlanove i čekajte da dođu.

Senzacija se obično javi na sredini dlana. Katkada je snažna i nepogrešiva; katkada i kod određenih ljudi, može u početku da se učini slabom. Možda ćete doživeti i druge čulne reakcije - videti, čuti ili namirisati stvari koje kao da ne potiču iz prostorije, pa čak ni s naše planete. Manji broj ljudi možda ne oseti ništa - barem ne u prvi mah...

Jedna od koristi preduzetih istraživanja je u tome što smo mogli da ispitamo, iz naučnije perspektive, da li su neke od ovih senzacija zaista osećaj protoka energije ili samo neka vrsta nervne ili vaskularne reakcije izazvane položajem ruke ili dlana.

Preliminarne analize izvedene su na dobrovoljcima koji su držali ruke visoko, nisko, postrance, na stolu ili rukodržaćima stolica (tapaciranim i netapaciranim) ili su različito vreme provodile slobodno plutajući u vazduhu. Rezultat je bio da je vaskularnost (fizički indukovana promena cirkulacije krvi ili drugih tečnosti) isključena kao uzrok ove senzacije. Zanimljivo je da se fiziološka promena javlja vrlo brzo i kod pomagača i kod ispitanika, koja se često ispoljava putem vidljivih promena na koži i nevoljnih pokreta mišića posle svega 15 do 45 sekundi trajanja seanse - praktično odmah, čim osoba nauči da je prepozna.

Pošto sam rekao sve ovo, dozvolite da istaknem dve važne stvari: prva je da ovo, kao što sam već rekao, ***nije tehnika***. Iako vam možda opisujem jedan od načina da nađete početni opušten položaj (normalan anatomski položaj) da biste omogućili svojim dlanovima da osete energije, pošto ga jednom nađete, moći ćete da ga nađete na svaki način koji odaberete.

Druga važna stvar je: ***ne forsirajte ništa***. Pustite da senzacija dođe sama od sebe. Doći će. Ovde nije reč o nastojanju, navaljivanju ili slanju. Jednostavno usmerite pažnju na svoje dlanove i sačekajte da senzacija dođe. Ostavite po strani svoj um, ego i očekivanja i prosto pustite da se dogodi ono što ima da se dogodi.

Da li deluje?

Dozvolite da dodatno pojasnim ono „sklanjanje s puta“. Nije uopšte neophodno da **osećate** reakciju da bi se reakcija dešavala! Važno je da ste ovo razumeli ako nameravate da radite sa ovom energijom. Sada je dobar čas da se odreknete suda i procene; u ovoj fazi, to će vam samo smetati.

Ono što podrazumevam pod sudom i procenom jeste dodeljivanje vrednosti senzaciji i ocena njene ispravnosti ili pogrešnosti. Ne govorim ovde o tome da ostavite po strani svoju moć zapažanja, koja vam omogućava da uočavate različite senzacije koje osećate. Ona, zapravo pojačava vaše interesovanje i drži vas prisutnim. Procenjivanje, međutim, može da ometa njihov tok. Kakav god oblik poprimile ove senzacije - to je oblik podesan za tu interakciju. Imajte na umu da su rekonektivne frekvencije samopodešavajuće i samoregulišuće i da njima upravlja Viša inteligencija univerzuma.

Do izleženja dolazi kroz skladnost i jedinstvo. Procenjivanje u smislu ispravnog, pogrešnog, dobrog i lošeg dovodi do razdvajanja. Jedan od najboljih načina da unapredite svoju sposobnost kao iscelitelja jeste da ostanete u stanju neprocenjivanja. Prvi korak u tom pravcu bio bi da vidite možete li da izdržite pet minuta da ne procenjujete i ne sudite. Nemojte odmah pokušavati da izdržite ceo dan, pa čak ni ceo sat. To će najverovatnije biti osuđeno na neuspeh, budući da su naši obrasci mišljenja ukorenjeni vrlo duboko u nama. Kad savladate petominutne periode, povećajte ih na deset, petnaest i potom dvadeset minuta. Nije toliko važno koliko dugo možete da se suzdržite da uopšte ne sudite, već je važno da razvijete svest o prisustvu te tendencije u svom životu. Ne prepostavljam da možemo, niti predlažem da izbacimo procenjivačko razmišljanje kroz prozor. Isto kao što nam je ego dat sa određenom svrhom, tako nam je i ta tendencija sa razlogom data.

GLAVA 19

Pronalaženje energija

Jedini način da upoznaš osobu ili bilo šta drugo u takozvanom spoljnem svetu, jeste kroz osećaj sopstvenog tela.

Ceo kosmos doživljava se kao senzacije u telu.

– iz *Living this Moment*

*(Proživljavanje sadašnjeg trenutka),
suture za trenutno prosvetljenje*

Demistifikovanje procesa

Pošto steknete izvesnu predstavu o tome kako se energija prenosi kroz vas, vreme je da počnete da se poigravate njome. „Poigravanje“ je važan koncept u Rekonektivnom lečenju. Ne radi se o tome da budete nestašni ili luckasti; radi se o tome da, radeći s ovim frekvencijama, razvijete osećaj relaksacije i divljenja. Upamtite, sve što radite jeste stupanje u interakciju sa energijama da biste pomogli da se dogodi promena kod druge osobe. Ne pokušavajte da ciljate na energiju, fokusirate se, smirujete je ili menjate njenu boju ili vibracionu frekvenciju. Prosto se poigravavajte njome i uživajte u njenom razvoju.

Neki ljudi neverovatno teško prihvataju ovaj koncept. Deluje im gotovo previše jednostavno, suviše nekomplikovano, suviše detinjasto. Nai-me, da biste istinski ovladali ovim energijama, od suštinskog je značaja da ostanete detinjasti.

Rekonektivno lečenje nije ni tehniku, ni zbirku tehniku. Ima malo veze sa pravilima ili procedurama. Ono je novo stanje bića. Ono postaje *vi*. Vi postajete *ono*. I onda ste zauvek izmenjeni. Tačka.

Oni među vama koji su proučavali različite tehnike možda su upoznati sa početnim vežbama kroz koje će vas provesti. Premda su neke od metoda za dolazak u dodir sa ovim senzacijama za vas možda stara stvar, ne dozvo-

lite da vas to zbuni: **sada to radite sa nečim drugim.** Sada donosite nešto novo i drugačije. Za vrlo kratko vreme, to će postati više nego očigledno.

Usredsređivanje pažnje

Držite ruke u normalnom anatomskom položaju, okrenute dlan prema dlanu, na način koji smo već opisali, tako da su razmaknuti otprilike jednu stopu. Sada lagano osetite energiju u bilo kom dlanu, ili u oba. Sačekajte i dozvolite joj da dođe. Ako osećate energiju u samo jednom od svoja dva dlana, tada malčice otvorite ruke, kako bi se oba dlana videla. Gledajte u dlan u kojem osećate energiju. Upamtite kakav je osećaj, a potom pogledajte u drugi dlan. Jednostavno sačekajte da ista senzacija stigne i u njega. To se obično dešava za svega 10 do 15 sekundi. Pošto stigne, ponovo skrenite pogled na drugi dlan i sačekajte da se senzacija vrati. Proces ponovite prvo polako, a potom različitim brzinama. Kod nekih od vas senzacija će se premeštati iz dlana u dlan dok ovo radite. Kod drugih, ostaće u obema rukama i nastaviti da dobija u intenzitetu.

Ping pong loptica

Nakon što ste pomoću koncentracije ovladali ovim procesom, daćemo senzaciji nekakav oblik i građu. Zamislite i osetite energije u obliku pingpong loptice. Zamislite tu lopticu u ruci, a potom je blago „prebacite“. Za to vreme, zamišljajte krivulju ili putanju kojom će se loptica lučno spustiti na vaš drugi dlan. Usmerite pažnju na dlan koji prima i ponovo sačekajte da se na njemu prizemlji osećaj loptice. Nakon što se prizemlji, ponovo je prebacite i sačekajte da se vrati na drugi dlan. Ponekad je loptici u početku potrebno malo duže da pređe s jednog dlana na drugi. Stvar je prosti u tome da se osećate lagodno u tom procesu i upoznate sa senzacijom.

Skočko

Ovo je varijacija procesa sa pingpong lopticom. Možete da zamislite energiju kao neku vrstu eteričnog skočka. Za slučaj da ne znate šta je skočko, to vam je jednostavna igračka koja se sastoji od pljosnate opruge

namotane u neku vrstu labavog valjka. Kad bolje razmislim, ako ne zna-
-e šta je skočko, tada ste po svoj prilici vanzemaljac, pa nema ni potrebe da
čitate ovaj odeljak.

Uhvatite li jedan kraj skočka i zabacite ostatak valjka od sebe, razvući
će se u zapanjujuću dužinu, a potom poput zmije vratiti nazad. Možete i da
„bacate“ namotaje iz jedne ruke u drugu, stalno tamo-ovamo, u ritmu koji
čini da skočko pulsirajući prelazi s dlana na dlan.

Može da vam pomogne u procesu sticanja osećaja ove energije i ako
zamislite skočka na nadlanici jedne ruke. Hitnite ga uvis i zamislite da for-
mira luk dok napušta jednu ruku i prelazi na drugu. Osetite kako vam teži-
na napušta ruku. Osetite sada kako se ta ista težina u delovima spušta na
drugu ruku dok se skočko prizemljuje. Obrnute proces i poigravajte se raz-
ličitim brzinama.

U početku, služite se očima da biste pratili tok energije s jedne ruke na
drugu. Naposletku vam to više neće biti potrebno.

Osetite je, nadite je, razvucite je

Kad osetite energiju (ili čak i ako je ne osetite), zamislite da postoji neka
vrsta eterične spone koja povezuje vaše dlanove, nešto poput mekanog testa
koje možete da razvlačite. Ne menjajući položaj dlanova - drugim rečima,
puštajući ih da ostanu u normalnom anatomskom položaju - osetite kako se
energija pokreće i širi. Bilo bi dobro da lagano pomerate rake u kružićima pre
no što počnete da je razvlačite, da biste se lakše upoznali sa senzacijom. Ovaj
proces služi i da bi pomogao da utvrdite odnos položaja vaših dlanova, što
vam omogućava da jasnije doživite senzaciju. Zadržavajući senzaciju u dla-
novima, želim da ih lagano razmičete, sve vreme noseći senzaciju sa sobom
-jer su oba kraja ovog „eteričnog testa“ pričvršćena za vaše dlanove: jedan
kraj za jedan, dragi za dragi dlan. Dok razvlačite testo, lagano razmičući
dlanove, osetiće eteričnu realnost koju razvlačite. Ukoliko senzacija u bi-
lo kom trenutku oslabi, ponovo malo približite dlanove i ponavljajte proces
malih kružnih pokreta sve dok se ne vrati. Potom nastavite da razvlačite.

Dok još učite da doživljavate ovaj proces, nema potrebe za brzim po-
kretima. Ne žurite. Poigravajte se njime. Kasnije, kad budete radili s paci-
jentima, bilo bi dobro da upamtite da imate samo jednu obavezu: da jasno
primate i osećate. To je upravo ono što sada radite.

Pošto dođete do ove faze, sledeći korak je da počnete da radite sa nečim ili nekim među svojim dlanovima. Počnite jednostavno, sa nečijom rukom u prostoru između vaših, a potom ponovite navedenu vežbu. Kasnije možete i da je proširite, tako što ćete položiti dlanove sa obe strane nečijeg tela i ponoviti ovu vežbu. Upamtite, radi samog ovog procesa, da ruka ili telo osobe ***ne postoje***. Vi prosto puštate da energija teče između ***vaših*** dlanova; ne pokušavate da je šaljete kroz njene.

Vežba plutanja

Sledeća vežba koju bi bilo dobro da radite zove se ***Plutanje***. Zamislite da je prostorija u kojoj stojite ispunjena vodom do donjeg dela vašeg grudnog koša. Postavivši ruke i dlanove u normalan anatomska položaj, pustite ih da plutaju na površini vode. Osetite njihovu plovnost dok leže na vodi. Takođe, dozvolite sebi da osetite površinsku tenziju vode kako lagano podupire vaše dlanove. Za to vreme, uočavajte različite senzacije koje doživljavate. Kad radite s pacijentom koji leži na stolu, ovo je jedan od načina da uspostavite vezu sa energetskim poljem. Ako je ispravno urađeno, ovo će inicirati kod većine ljudi pojavu signala (nevoljne fizičke reakcije, koje su često vidljive).

Ako ne možeš da nađeš, znači da se previše trudiš

U početku, dešavaće vam se da niste sigurni da li je energija prisutna. Jedini način da ona ne prođe jeste da se pribojavate da neće - ili ako se previše trudite. Kad se bude aktivirala, ona ***prolazi*** kroz vas. Već je tu. Nikad je nećete izgubiti. Međutim, da biste je u tim trenucima nesigurnosti lakše našli, lagano pogledajte uvis, gledajući u stranu. Ovaj položaj očiju jeste onaj koji često vide kad neko napregnuto sluša osobu koja mu nešto govori preko telefona. Tako dopirete do dela vašeg mozga koji sluša i tumači - ne samo ušima, već suštinom vašeg bića. Ne pokušavajte da ***šaljete*** energiju; ovde nije reč o forisiranju ili navaljivanju. Ovde je reč o ***primanju***. Ovde je reč o „osluškivanju“ u potrazi za još jednom senzacijom. Ovde je reč o „slušanju“ drugim čulom.

Ako čekate da primite i osetite energiju, obično će je osetiti i druga osoba. Moći će da vam potvrdi tu čulnu senzaciju. To je jedan od načina da znate da je još uvek tu; osećate je. Vremenom, senzacija će vam postati bliska, onako kao što su to osećaj vetra ili vode na koži.

Premda je fokus pažnje na „primanju”, ove vežbe sadrže i element „slanja”. Upamtite da su osmišljene da bi vam pomogle da podesite svoju percepцију. Poшто razvijete taj оsećаj, vaša sposobност да raspozнате između то dvoјe uveliko ће se poboljšati.

GLAVA 20

Treći partner

*Ništa što smo ikad zamišljali nije izvan naše moći,
samo je izvan onoga što trenutno znamo o sebi...*

– Teodor Rozak

Na stolu

Aktivirali ste svoje ruke, otkrili kakav je osećaj energije u njima i naučili kako da se poigravate njome i zadržavate je u rukama dok ih pomerate uokolo. Sada ste spremni da vidite šta se dešava kad u jednačinu ubacite i trećeg partnera - pacijenta.

Kako da uključite pacijenta u energetski tok između sebe i univerzuma? Koje reakcije da očekujete - kod pacijenta i kod sebe?

Pre no što odgovorim na ova pitanja, dozvolite da predložim da bi vam ovog časa možda bilo lakše ako vam „pacijent” bude neko koga znate i ko je spreman da legne na sto i pusti da vežbate na njemu. Neka te početne seanse budu takve da ni vi ni druga osoba nemate nikakav interes od ishoda - ni na koji način. Drugim rečima, vežbajte na nekome ko nema potrebu da dobije izlečenje niti mu je stalo da **dokaže da niste u pravu**. Moj predlog je da toj osobi jednostavno kažete: „Znaš, čitam jednu neobičnu knjigu... mogu li načas da ti pogledam dlan?” Ako se složi, stavite dlane u položaj oko ruke te osobe, počnite da je „osećate, nalazite i razvlačite”, a kad osetite energiju u dlanovima, upitajte osobu šta ona oseća. Nije potrebno da toj osobi zaista treba lečenje - premda energija može samo da joj koristi. Ne požurujte sebe. Poslednje što želite jeste osećaj pritiska da „učinite nešto” ili obavite zadatak. Nemojte navoditi osobu govoreći joj da mislite da bi trebalo nešto da oseti. Jednostavno se igrajte. Napipajte, nađite, razvlačite. Sačekajte da dođe, a potom se krećite zajedno s njom. I osluškujte svoje ruke. Slušajte... drugim čulom.

Ukoliko je atmosfera opuštenija, bilo bi dobro da vaš prijatelj legne na leđa na sto za masažu ili šta god da imate predviđeno za to. Neka zatvori oči, a vi ga podsetite da prosto primećuje, da se suzdrži od sudelovanja u misaonom procesu i prosto opaža onda kad ima šta da se opazi, jednako kao i kad nema šta da se opazi; da leži i prepusti se, kao da ima malo ne-predviđenog vremena za odmaranje.

Ne predlažem da pokušava da isprazni um ili ne razmišlja ni o čemu. Po pravilu, ljudi imaju problema sa konceptom nerazmišljanja ni o čemu. Um je stalno u pokretu. Predložite osobi da prosto uočava ono što joj privuče pažnju. Ovo joj daje nešto da radi i ima tendenciju da ublaži stres na koji često nailazimo kad pokušamo da ne razmišljamo ni o čemu... i zaključimo da ne znamo kako se to radi. Uputite je da usmeri pažnju na unutrašnjost svog tela i pustite je da putuje kroz njega. Opažanje bilo čega što joj se učini neobičnim u dovoljnoj čejoj meri uposlitи um, a da se pri tom ne izgubi u bespućima mentalnih „trebalo bi“ i „ne bi trebalo“.

Sada ste spremni da počnete.

Oslobodite prostor

Kao što sam već rekao, kod Rekonektivnog tečenja, veliki deo doživljaja za većinu pacijenata čine različite senzacije koje će osetiti u toku seanse. U tome je i korist za iscelitelja, jer će gotovo svi pacijenti ispoljiti vidljive signale dok radite na njima. Neki će i čuti, videti ili namirisati stvari kojih niko drugi u prostoriji nije svestan. Nije dobro da na bilo koji način ometate ovaj proces. Zato, kao što sam već napomenuo, ne bi trebalo da nosite komotnu odeću koja bi svakim vašim pokretom kačila pacijenta; da puštate da vam kosa pada na pacijenta i dodiruje tako njegovu kosu, lice ili telo; da na sebi imate neki parfem ili drugi miris; da pevušite ili puštate muziku; čak ni da u prolazu bacate senku na pacijentove očne kapke. S ovim na umu, vreme je da se ponovo igramo - ali ovog puta sa drugarom.

Pomeranje duž tela

Prvo, postavite se blizu tela pacijenta. Koliko blizu bi trebalo da stojite? Ustanovio sam da, nakon što uspostavim povezanost s pacijentovim poljem, volim da postavim ruke na udaljenost koja varira od jedne do ne-

koliko stopa od njegovog tela. Da li se energija menja kad stanem dalje? Da. Postaje **jača!** A zašto se to dešava? **Ne znam!**

Približavajte se pacijentu i udaljavajte od njega, sve vreme svesni i u kontaktu sa svojim senzacijama, posmatrajući reakcije osobe na stolu. Premda su oči te osobe zatvorene, dobro bi bilo da vi kao pomagač ostane- te otvorenih očiju za vreme seansi Rekonektivnog lečenja. Vaše oči su sa- stavni deo procesa lečenja i svrha im je mnogo veća nego da prosto prime- čuju da su zidovi vertikalni.

Istražujte dok pratite energiju. Puštajte je da vas vodi. Posmatrajte ka- ko vaše kretanje utiče na signale pacijenta. Posmatrajte kako je njihova promena povezana s razlikama u intenzitetu i specifičnostima koje oseća- te u svojim dlanovima i oko njih. Dok se budete više navikavali na ovo, počećete da registrujete znakove emocija - unutrašnje signale dinamičke reakcije - koji se javljaju i u vašem telu.

Sa kojim delom pacijentovog tela bi trebalo prvo da radite? Glavom? Rukama? Da li bi trebalo da počnete od neke specifične čakre? Zaista nije važno. Ja često počinjem od glave ili regije grudnog koša. Nije neobično ni ako počnem od stopala. Zavisi od toga kako me instinkt vodi, a često na to utiče i ugao iz kojeg prilazim. Drugim rečima, ne pridajte tome mnogo više smisla nego što biste pridavali pitanju da li ćete fotelji prići s leve ili desne strane. Što više unapred analizirate, to se više udaljavate od nalaže- nja „kanala“.

Ako rešite da krenete od vrha, stanite tako da ruke, opuštene i ispruže- ne u normalan anatomski položaj, možete udobno da smestite sa obe stra- ne pacijentove glave. Sada pronađite energiju - ili, bolje rečeno, pustite da ona pronađe vas. Ponovo, osluškujte, nađite je i razvlačite. Osetite žmar- ke, vrelo, hladno ili kako god je to već kod **vas**. Ne zaokupljajte se pita- njem da li osećate pravu stvar. Kakvu god senzaciju da osećate, prava je. Nije stvar u tome **šta** osećate; stvar je u tome da **osećate**. Kad je nađete, obrađujte je malo - razvlačite testo ili prebacujte skočka.

Sada, zadržavajući opušten položaj raku, pomerajte ih bez naprezanja, udaljavajući ih i približavajući, ili pravite sitne kružne pokrete. Mešajte, uskladujte i kombinujte sve dok ne nađete sjedinjavanje. Ovo je ritam vašeg života. Vaša energija ulazi sada u drugačiji domen, a vaše biće primetiće dublju percepciju i integrisati tu moć u vaše postojanje. Upravo pronalazite ritam koji pojačava talasnu dužinu, koji pojačava silu što prolazi kroz vas. Ta mera, taj regulator, u vašem je životu i pod vašom kontrolom.

Ukoliko sam pored glave ili nogu, često počinjem tako što rotiram dla- nove u vertikalnoj ravni, ili u horizontalnoj ako sam pored tela, Ponekad

puštam jednu ili obe ruke da lutaju, istražujući. Nemojte preterivati sa analiziranjem; prosto pustite ruke da se pomeraju i istražuju u skladu s onim što vam kazuje instinkt.

Ono što ovde radite jeste stvaranje kontakta ili komunikacije između vašeg energetskog polja i energetskog polja pacijenta. Udržujete svoju energiju sa njegovom, a time i sa ostatkom univerzuma. Ne samo da pacijent može to da oseti, nego čete i vi često u jednoj ruci osećati pokrete druge ruke.

Na primer, zamislite da neko leži na leđima na stolu, a vi stojite sa njegove leve strane, licem okrenuti prema njemu. Levom rukom (dlan je okrenut naniže) pravite sitne kružne pokrete u regiji iznad njegovih nogu, omogućavajući tako ravnomerno nagomilavanje senzacije u svojoj ruci. Sada je razvucite samo malo i držite tako napregnutu. Desnu ruku stavite oko pola stope iznad grudnog koša osobe. Ponovo, počnite da istražujete malim kružnim pokretima; potom razvucite naviše. Dok održavate „napregnutost“ obema rukama, uočite da ste u stanju da vrlo jasno osetite da kružno kretanje vaše desne ruke stvara energetski kovitac u dlanu vaše leve ruke. Kada dostignete ovaj povećani nivo senzibilnosti, postajete svesni novih nivoa povratnih informacija. To je sledeći korak u vašem napredovanju prema majstorstvu, budući da je povratna informacija u ovoj fazi od velike pomoći. To što ove energije protiču kroz vas dolazi od vašeg bića. Vi ste ne samo deo, već i učesnik u ovoj razmeni. Ona se ne dešava negde izvan vas; dešava se ***u vama***.

Prvi put uključujete u ovaj proces energiju neke drage osobe. Ono što osećate je sjedinjavanje - a to sjedinjavanje vam omogućava da doživljavate tačniju percepciju, ne samo za vreme isceliteljskih seansi, nego i u životu.

Nema smetnji

Ključna reč u malopređašnjem tekstu je *sjedinjavanje*. Druga značajna reč je *suština*. Stariji pogledi na svet, koji su više zasnovani na materialističkom gledanju na svet, zajedno sa njihovom percepcijom ograničenom četvorodimenzionalnom egzistencijom, mogli bi da vam kažu da fizičko telo osobe blokira ili omela protok energije. Dokaz često vidile u obliku „iscelitelja“ koji su se primili na ovu iluziju, pa okreću osobu lamo-ovamo da bi „doprli do druge strane“. *Nema* druge strane. Posredi je iluzija *zasnovana na strahu*. Živo ljudski biće pred vam; i nije nikakva

smetnja protoku rekonektivne energije. U stvari, ono je sastavni deo interakcije. Njegova suština je komponenta koja omogućava nastanak ovog novog sjedinjavanja. Ne samo da osoba doprinosi, nego ne bi mogla da blokira energiju sve i da je fudbaler prve lige.

Ako vam sve ovo postaje malčice „sa onoga sveta”, dozvolite da objasnim sa stanovišta fizike. Kad biste iz ljudskog tela izvukli sav prazan prostor, grumen čvrste materije koji bi ostao odgovarao bi razmerama loptice za golf postavljene nasred praznog fudbalskog igrališta. Ili, možete o tome da mislite i ovako: kad bismo razvukli atom vodonika na veličinu tog istog fudbalskog igrališta, njegovo jezgro bila bi ta loptica za golf, dok bi elektron kružio negde na aut-liniji. Između njih nema ničega sem praznog prostora - što je više nego dovoljno mesta da energija iz jedne vaše ruke nađe svoj put do one druge.

Radite onako kako osećate da treba

U ovoj fazi, vi i pacijent delite istu energiju. Počnite lagano da se pomerate niz njegovo telo. Puštajte da vam se ruke i dalje približavaju i odmiču od njega. U kojem se pravcu krećete? U onom koji vam se čini odgovarajući. Kako da pokrećete ruke: da li da kružite, razvlačite, držite ih tako da „plutaju”? Neka vam ruke to same kažu. Vi ste u kontaktu sa životnom silom. Vaša energija egzistira u sferi uticaja koja je od centralnog značaja za vaše poimanje ***drugačije*** sfere uticaja. Vi nosite njenu moć na raznovrstan i multidimenzionalan način.

Vi ste primalac. Ovo nije svestan proces donošenja odluka. To je kao kad hodate. Znate da se pomerate od tačke A ka tački B, ali pri tom ne razmišljate: ***Sada ču da podignem levo stopalo i onda ču da spustim najpre petu, a potom i prste; sada ču da prebacim težinu napred i podignem desno stopalo, pa da spustim prvo petu, a onda i prste...*** nego jednostavno hodate.

Ako imate teškoća da je registrujete, prisetimo se vežbe pomenute nekoliko poglavlja ranije. Ponovo zamislite da telefonom razgovarate sa nekim. Podignite pogled uvis i malčice u stranu. Napregnuto slušate. Sećate se? ***Osluškujte*** rukama. ***Samo*** obraćajte pažnju - ne razmišljajte o onome što osećate. Ne analizirajte to. Ne tumačite. Samo osećajte.

Ilustracije radi, reći ču vam šta ***ja*** ponekad radim tokom uobičajene seanse lečenja. Počnem, recimo, od podnožja stola, praveći kružne pokrete jednom rukom u pravcu pacijentovih tabana. Mogu da imam osećaj kao

da nešto mešam, premda, istini za volju, ne znam zašto taku često počinjem seansu baš odatle. Ne pravim taj izbor svesno, a podjednako često umem da počнем i iznad predela stomaka ili od potiljka. Kružni ili mešajući pokreti pomažu mi da primetim prvu senzaciju, kao što biste vi malo zamočili prste na nogama i „brćnuli“ kada se pripremate da uđete u jezero ili bazen.

Često počinjem tako što na pacijentovom telu potražim regije koje mi daju najjaču povratnu reakciju ili senzaciju. Oči osobe su u toj fazi možda još otvorene i časkamo dok jednu ruku pomeram kružno, a drugom povlačim ili potiskujem. Naposletku, zamolim pacijenta da zatvori oči i opusti se, i nastavljam odatle.

Vaša desna ruka zna šta radi leva

Uzgred, retko sinhronizovano pokrećem obe ruke. Kad to radite, samo pravite šare samo šara radi. Kako da to znate? Razmislite o brisačima na kolima - pokreću se paralelno ili u suprotnim pravcima, ali uvek na ravnomeran, sinhronizovan način. Ovaj obrazac funkcioniše zato što brisači mogu da brišu sve kišne kapi na isti način. Međutim, **nama** tako nešto ne odgovara. Jedna regija ili lokacija može da izaziva jedan, a neka druga sasvim drugačiji osećaj. Budući da svaka ima jedinstvene karakteristike, ako zanemarimo tu činjenicu i prosto teramo dalje vodeći računa samo o pokretu, tada nismo dosledni procesu.

Recimo da sedite u zamračenoj bioskopskoj sali. Piće ste spustili na pod pored svog levog stopala, a kokice su u kesi na krilu vašeg prijatelja, koji sedi sa vaše desne strane. Sada zatvorite oči i napipajte istovremeno piće i kokice. Uočite kako vam se leva i desna ruka pokreću na sasvim različit način. To je zato što ste sebi dali vremena da se uključite u senzaciju, dopuštajući tako rukama da individualno reaguju na čulnu povratnu informaciju koja dolazi od dva predmeta na različitim lokacijama, različite gustine i strukture. Da su obe vaše ruke sledile isti obrazac kretanja, prosuljite kokice po prijatelju, a piće po ljudima koji sede ispred vas. Isto tako pomislite na pijanistu ili gitaristu, čije ruke, dok sviraju, rade različite stvari, a opet, zajedno proizvode jedan, skladan rezultat.

Isto tako, dok se krećete duž tela pacijenta, „osluškujte“ rukama, spremni na varijacije u osećaju energije. Kad ustanovite da je energija jača ili slabija ili na neki drugi način neobična, poigravajte se njom - razvlačite je, pomerajte, komunicirajte sa njom. Uočite da li vam deluje penušavo.

poput mlaza iz džakuzija ili gazirane mineralne vode, hladnjikavo i vazušasto poput povetarca ili vrelo i opipljivo kao da ste upravo zamočili prste u vruć vosak. Šta god da vam u pacijentovoj energiji privuče pažnju, zastanite i poigravajte se s tim - ali bez bilo kakvog konkretnog cilja na umu. Usredsredite se na proces, ne na rezultat. Prosto se igrajte, sve dok vam je to zanimljivo i dok vas motiviše. Potom krenite dalje.

U međuvremenu, obraćajte pažnju i na ostatak pacijentovog tela. Posmatrajte njegove oči, ali ne gubite iz vida ostalo. Trudite se što više možete da budete svesni svih promena i povezujte ih s onim što u isto vreme osećate u rukama.

Ovo je veoma važno zato što obezbeđuje da ne pomešate nasumične ili umišljene senzacije u rukama sa autentičnim protokom energije i povezanošću.

Uobičajeni signali

Kao što sam već pomenuo, signal je nevoljna fizička ili fiziološka reakcija na frekvencije. Ti signali su raznovrsni i neujednačeni kao i senzacije koje doživljavamo u toku seanse lečenja. Ne postoji neki određeni signal koji bi trebalo da očekujete. Neki pacijenti reaguju izraženije od ostalih - ali svi su izgledi da će se, kada uspostavljate vezu, nešto jasno pokazati na pacijentu. Dok pomerate ruke, istražujući i otkrivajući sve prepletanje ove komunikacije, signali će se razlikovati ne samo po intenzitetu, nego i po karakteru. Na seminarima, neki ljudi manifestuju ovo dovoljno snažno da mogu da vide i oni u poslednjim redovima, dok se kod nekih dragih dobrovoljaca ispoljava toliko blago da na to mogu da ukažem samo polaznicima koji sede u prvim redovima. Pošto vi i vaš pacijent objedinite energije, svi su izgledi da ćete i vi početi da jasno uočavate ove signale.

Bez obzira na to kakvi su reakcija ili signal, dozvolite sebi da vam ne smeta da ih **ne** definišete i **ne** pripisujete im nikakvo značenje. Posredi su automatske reakcije, od kojih su mnoge prosto refleksi, kao trzaj kolena na udarac lekarskim gumenim čekićem. Suze mogu da ukazuju na radost kao i na tugu ili na prestanak bola. Najbolje je da o signalu mislite kao o pokazatelju da ste našli dobro „mesto“ u energetskom polju - mesto na kojem možete da uspostavite vezu.

Uočićete da, što bolje pronađete regiju koja je izazvala signal, pacijent više pojačava taj signal. A kad se signal uspori ili vaše interesovanje za tu regiju počne da bledi, krenite dalje i nađite drugu. Šta znače ove nevoljne

pojave? Signalni su pokazatelji da je osoba na stolu otišla tamo gde se donose odluke vezane za njeno izlečenje.

Postoje tri stvari koje, spolja gledano, nisu ni u kakvim međusobnim vezama: lokacija simptoma osobe, mesto na kojem držite ruke i regija u kojoj osoba ispoljava signale. Drugim rečima, signalni često uopšte neće korespondirati sa telesnom regijom za koju se veruje da je lokacija povrede ili bolesti pacijenta.

Na primer, rad u blizini stopala može da rezultuje time što će ta osoba da se osloboди glavobolje, kao što bi i rad oko glave mogao da ima iste rezultate. Rad u blizini glave može da ima rezultat da se osobi povrati sluh, ali isto tako može da rezultuje nestankom njenih kurjih očiju. Takođe, njeni signali mogu da se manifestuju u njenim kolenima, kao što mogu da se pojave i na licu. Nije bitno gde stojite ili gde držite ruke. Vaša funkcija je da nađete zanimljivo mesto u pacijentovom energetskom polju i poigravate se sa njim dok ne osetite da je vreme da krenete dalje. Zašto zanimljivo mesto? Zato što vas zainteresovanost, kad vam je pojačana, drži prisutnim i povezanim. A svaki put kad pređete na novo mesto na telu, obnavljate svoje prisustvo i povezanost.

Da, zapravo je to sve što radite. Osetite energiju na nekom mestu, potom se ***poigravate njome, otkrivate je, istražujete*** — bez očekivanja ili ciljeva. Energija ima svoju rezonancu u vašim rukama i vašem unutrašnjem životu. Po prirodi je kružna. Stavite ruke bliže ili dalje, rotirajte ih kružno, činite sve ono što vam u datom trenutku deluje ispravno ili pojačava vašu konekciju. Nemojte mlatarati rukama naokolo ili praviti „lepe“ šare u vazduhu samo kretanja radi. Budite u potpunosti svesni senzacija koje opažate u odnosu na signale kod pacijenta. Uočićete da se, što duže obrađujete neko mesto, ispoljava više signala... ili može da se desi da se više raznih signala sjedini u simfoniju. Vi orkestrirate ovu energiju na način koji podsjeća na neku vrstu „harmoničnog spajanja“ sa životima koje dotičete.

U daljem tekstu biće reči o uobičajenijim signalima.

Ubrzani pokreti očiju (REM) 42

Ubrzani pokreti očiju, koji su često inicijalni signal kod osobe, predstavljaju fascinantnu protivrečnost jer, premda pacijent često doživljava

42 REM je skraćenica za ***Rapid Eye Movement*** (brzi pokreti oka) i kao takva uvrežena i u našoj stručnoj medicinskoj terminologiji (prim. prev.)

to neverovatno stanje mirnoće, spolja deluje svakako samo ne mirno. Po izgledu, slično je onome što se dešava kad zaspala osoba počinje da sačna. Međutim, u slučaju osobe koja prolazi kroz rekonektivno iskustvo, uzrok je očigledno drugi jer, ponavljam, pacijent ***ne spava***. REM koji se javlja s rekonektivnim frekvencijama pojavljuje se na više različitih načina. Ponekad je to lako treperenje kapaka, ali ponekad ume da bude i izražito. Ponekad je brzo, ponekad sporo. Obično je ravnomerno, ali ponekad je teško razaznati obrazac. Kod polovine ljudi kapci su ono što se pokreće; kod druge polovine to su oči. Pokreti oka su katkad spori, nekako rasejani; katkad su to, opet, nagli, brzi pokreti levo-desno. Ponekad su jedno ili oba oka delimično otvorena; ipak, najčešće su oba zatvorena. Gotovo uvek oči pokazuju signal. Izgledao kao da je u REM-fazi ili ne, pacijent je najčešće potpuno svestan onoga što se događa.

Promene u disanju

Promene u disanju su jedan od početnih signala i generalno se pojavljuju neposredno nakon signala očiju ili simultano sa njima. Ovaj signal manifestuje se na više načina: brže, dublje ili nepravilno disanje; i ono što ja nazivam „pućkavim“ disanjem. Skovao sam ovaj izraz da bih označio vid neobičnog disanja koje se javlja kad su usne opuštene i malčice razmaknute, pa svaki dah izlazi uz tiho, blago ***puf***. Disanje kroz uglove usana je varijanta pućkavog disanja kod kojeg se „pućkanje“ dešava u uglu usta osobe. Tu je i hrkanje - koje se razlikuje od tradicionalnog oblika samo po tome što je pacijent budan i svestan da proizvodi taj zvuk.

Dešava se i da osoba sasvim prestane da diše! Verovali ili ne, to je poželjna reakcija, uzvišeno stanje jedinstva u kojem možete da iskusite mirnoću i tišinu univerzuma. Disanje se obnavlja u pravom trenutku.

Postoji nit kontinuiteta koja se provlači kroz sve ove promene u disanju. Vedski izraz ***samadhi*** odnosi se na celinu, stanje jedinstva i blaženstva. To je upravo ono stanje za koje osoba izveštava da nije bila ni budna ni zaspala, a opet, u nečemu stvarnjem od oboje. O ovome izveštavaju mnogi koji doživljavaju ove promene svesti i promene u disanju. Iako možda ne poznaju termin ***samadhi***, opisuju vrlo slično stanje i često su, u nekim njegovim delovima, svesni promena i neobičnosti u svom disanju.

43 Tzv. REM-faza spavanja (prim. prev.)

44 Vidi fiksnotu 37 (prim. prev.)

U određenim situacijama, krećete se po ivici. Ne želite da obojite nečije iskustvo time što ćete mu govoriti šta može da očekuje; s druge strane, ne želite da ta neočekivana iskustva remete tok njegove seanse. Većina ljudi se, u trenutku kad promene u disanju počnu da se ispoljavaju, već nalazi u tako blaženom stanju da prosto uživa u ekstazi tog stanja. Povremeno se, međutim, ipak ispreči nečiji logički um. Osoba shvati da je prestala da diše i, premda je doživljaj predivno izuzetan, nastoji da primora sebe da ponovo prodiše. Ako vas posle seanse izvesti o tome, dajte joj do znanja, za ubuduće, da je savršeno bezbedna i da nema potrebe da silom pokušava da nastavi da diše. U toku lečenja, ponekad i vaše disanje nakratko prestane, zato što bi vaš doživljaj **trebalo** da obuhvata i trenutak potpune mirnoće, odraz vaše totalne povezanosti sa „jedinstvom“ koje doživljavate. Vaš pacijent će prodisati onda kad bude vreme. Tek tako.

Gutanje

Gutanje bi moglo da bude treći signal po učestalosti pojavljivanja. Često se dešava da osoba učestalo i/ili intenzivno guta. Obično se pojavljuje samo na početku, ali ponekad traje tokom većeg dela seanse. Posredi je vrlo uobičajen signal i najčešće se javlja, ako se uopšte pojavi, tokom prvih nekoliko minuta seanse. Ipak, ispoljava se manje često i manje intenzivno nego REM i promene u disanju.

Suze

Iznenadna pojava suza takođe je fascinantni signal. Naizgled bez upozorenja, na oči osobe navru suze, prelju se i nastavljaju da joj liju niz obraze iako joj je na licu i dalje izraz čistog blaženstva. Suze su reakcija na dodir Istine, na doživljaj i pamćenje Istine. To je prepoznavanje Istine kao mesta sa kojega svi dolazimo i na koje se svi vraćamo, mesta koje, čini nam se, tako dugo nismo videli. Kad nam se ukaže čast da dotaknemo Istinu i kontaktiramo sa njom, makar i na trenutak, emocije se uzburkavaju zbog tog osećaja da smo kod Kuće i saznanja da ćemo se uskoro vratiti tamo.

Smeli

Ponekad će osoba na vašem stolu prasnuti u nekontrolisan smeh. Najverovatnije će vam reći da nema pojma zašto se smeje. Dobro je da joj date do znanja da je sasvim u redu da se smeje. Ako bude mislila da nije u redu, smejaće se još više, što može da smeta sa aspekta njenog iskustva za vreme seanse. Ako joj, pošto se zasmeje, date i verbalno odobrenje za to, smeh najčešće počinje da se stišava.

Pokreti prstiju

Signal koji kod mnogih počinje da se ispoljava tek nakon nekoliko minuta od početka seanse jesu pokreti prstiju. Nevoljni pokreti prstiju često se pojavljuju na obe ruke, bilateralno i budu sinhronizovani ili nesinhronizovani. Ponekad se pokreću prsti na obema šakama, ponekad samo na jednoj. Ponekad se prsti na obema šakama pokreću istovremeno; ponekad se prvo pokrenu prsti na jednoj šaci, pa tek za njom prsti na drugoj. Kako se ansa odmiče, često ćete videti da počinju da se pokreću dlan i ručni zglob. Kod nekih ljudi, pridružuje se i podlaktica. Varijante ovog obrasca pojавljuju se i na stopalima.

Rotiranje glave i telesni pokreti

Ponekad se glava lagano okreće ili nekako povlači u jednu i/ili drugu stranu.

Pokreti tela koji se najčešće viđaju su u predelu stomaka i grudnog koša. Videćete i „poskakivanje” ruku i/ili nogu.

Krčanje creva

Često se dešava da ljudima za vreme seanse krče creva ili proizvode druge zvuke, pogotovo onda kad se vaše ruke nalaze iznad tog dela tela. Preporučujem da ljudima pre seanse date do znanja da je to uobičajena pojava. Neki ljudi su, naime, stidljivi kada su te stvari posredi i, ako im se ne kaže da je to uobičajeno, mogu biti ometeni u uživanju u iskustvu.

Dozvoljavanje da stvari idu svojim tokom... i vaša odgovornost

Dozvolite da kažem koju reč o puštanju stvari da idu svojim tokom. Premda je tačno da vi spolja zaista ne možete tačno da protumačite šta doživjava osoba na stolu, ova sila poseduje vlastitu inteligenciju vrlo Visoku inteligenciju. Zna šta odgovara osobi na stolu čak i onda kada naš ograničen, školovan, induktivno orijentisan um to ne može.

Rekonektivne seanse se skoro uvek doživljavaju kao prijatne, dragocene i jedinstvene. Samo ponekad, vrlo retko, poneko ume da protumači svoju seansu i na drugačiji način. **Njegovo tumačenje njegove seanse nije vaša odgovornost.** Ipak, dobro je da angažujete malo zdravog razuma. Kao što sam već pomenuo, ponekad neko zaplače na stolu ili izgleda kao da prolazi kroz neku fizičku nelagodnost, ali uglavnom to ne znači da on iznutra doživjava ono što je spolja vidljivo. Međutim, ako se neko uhvati za grudi i pokaže prema nebesima, jeknuvši: „Nebesa, evo i mene!”, to svakako zaslužuje da proverite da li je toj osobi dobro. Naučiće već da procenite da li je ili nije potrebno da prekinete seansu.

Dosad, ono malo puta koliko sam, od 1993. kad je sve ovo počelo, doneo odluku da se umešam, pacijenti su mi svaki put rekli da je sve divno i da žele da nastavimo seansu.

Moguće je da zapravo nikad nema razloga da se umešamo, budući da ovde posreduje sila koja prevazilazi našu moć poimanja. Međutim, ako ipak rešite to da uradite, tiha reč sa vaše strane najčešće će pokrenuti komunikaciju, što vam omogućava da proverite da li je sa tom osobom sve u redu. Ako pacijent ne reaguje, blago ga izvedite iz seanse tako što ćete ga lakim pokretom - ili energičnim, ukoliko situacija tako nalaže - dodirnuti u predelu ispod ključne kosti (ili po ramenu) i pozvati po imenu. U najredžim slučajevima, osetio sam potrebu da istovremeno nekoliko puta pucnem prstima pored uva osobe. Nije loše da tada uputite pacijenta da otvorí oči i drži ih tako nekoliko trenutaka, sve dok mu se ne razbistri u glavi. Čaša vode negde pri ruci takođe je od pomoći.

Tu i tamo, neko možda neće prepoznati izlečenje. Ni za to niste odgovorni. Ono će se nešto kasnije možda ispoljiti u prepoznatljivoj formi ili će se možda ispoljiti u formi koja neće biti prepoznatljiva **ni u jednom** trenutku u bliskoj budućnosti. A kao što sam već rekao, kad bi me pitali: „Da li se svi izleče?”, imao sam običaj da kažem: „Ne.” Ne mislim više tako. Mislim da se **svi** izleče; prosto, ne ide sve uvek uz zvona i fanfare.

Koji osećaj možete da očekujete

Dosad sam govorio samo o nekolikim senzacijama koje možete da osetite u rukama ili telu. Hteo sam da vam na taj način dam malo vremena da usput i sami dođete do nekih otkrića. Sada bih želeo da vam dam malo širi spisak, kako biste „crno na belo“ videli ono na šta ste sigurno naišli u svojoj evoluciji u transsenzorno. Odnos i interakcija između vas i energije jedinstveni su, individualni i vrlo intimni. Od suštinskog je značaja da usavršavate svoje poimanje i da se privikavate na osobenosti ovih senzacija, zato što upravo od momenta kada počnete ovo da prepoznajete, počinjete da razvijate svoj talenat. Teško je opisati na koje nivoe će vas dovesti kada usavršite ovu veštinu.

Evo nekih od senzacija koje praktičari najčešće prijavljaju:

Mehurići: Moguće je da pod dlanom imate osećaj sićušnih mehurića, kao u mineralnoj vodi; ili mehurova veličine klikera; ili mehurova veličine bilijarske ili teniske loptice.

Voda: Često se javlja osećaj vodenih kapi ili sitne kiše.

Varnice: Da li ste se ikad pitali kako biste se osećali da na vas padne pljusak varnica prazničnog vatrometa? Osećaj je otprilike takav.

Evo i nekih drugih uobičajenih senzacija koje biste mogli da doživite:

- suvoća
- topota
- hladnoća
- toplo, hladno, mokro i suvo, sve istovremeno (ne umem da objasnim, ali kad jednom osetite, biće vam jasno šta hoću da kažem)
- povlačenje
- potiskivanje
- pulsiranje
- elektricitet
- magnetsko privlačenje
- magnetsko odbijanje
- promene gustine vazduha
- povetarac (obično svež i sa određenim pravcem)

- širenje-osećaj da vam se telo povećava-često se poredi sa „svemirskim odelom” u obliku vašeg tela, često i mnogo većim. Ova senzacija se ponekad ograničava na predeo ruku ili nogu; ponekad zahvata samo jednu četvrtinu ili polovinu tela; ponekad zahvata čitavo telo.

Krećite se

Nastavljajte da se krećete duž pacijentovog tela, nalazeći u energetskom polju mesta sa kojima želite da se poigravate. Ako ne osećate baš ništa, po svoj prilici se previše trudite. Samo se prepustite i čekajte. Nema potrebe da se ubacite u „pravljenja predstave” tako što podižete ruke iznad glave i melodramatično prizivate Duh ili Boga; nema potrebe da pravite dramsku predstavu u nastojanju da povratite osećaj. Prosto se prepustite i recite sebi: ***U redu, malo sam se previše usredsredio na ovo. Sada ću malo da se povučem i pustim da mi se osećaj vrati u dlanove.*** Zatim se prepustite. Usmerite pažnju natrag na ruke i čekajte dok se senzacija ne vrati. Vrlo jednostavno.

Napipavajte, nađite, ***ispitajte!*** Pošto postanete veštiji, moći ćete da se krećete vrlo brzo. Kad nađete mesto, usporite i upoznajte ga. Održavajte kontakt. Izdvojite ga, pojačajte, radite sa njim. Ponekad možete da imate najnejasnije senzacije a da rezultati budu izvanredni. Nad nekim delovima možete da držite obe ruke, a može i jedna da vam odluta u potrazi za drugom tačkom - tačkom novog interesovanja, kako bi svaka imala regiju na kojoj ćete da radite. Za vreme ovog procesa, dozvolite svojim rukama da žive sopstvenim životom - da poseduju sopstvenu radoznalost.

Upamtite, međutim, da ***ne*** tražite tačke koje ***ste našli ranije***. Veoma je važno da ovo upamtite, postoji razlika između ovog novog nivoa lečenja i evolucije, i nekih ranijih pristupa koji su se zasnivali na „tehnikama” koje su bile ograničene i netačne.

U prošlosti, možda ste pohađali tečajeve na kojima je iscelitelj/instruktor rekao da će da vas nauči da „skenirate”. Stojeći iznad pacijenta, instruktor bi plutao rukama kroz vazduh i govorio: „Da vidimo, to je... oh, evo ga, tu je. Hajde sad, stanite svi u red i vidite možete li da osetite. Možete li da osetite, upravo je ovde? Odlično. Sledeći. Možete li da osetite, upravo je ovde? Odlično. Sledeći...”

Dakle, to ***nije „to”***, a to ***nije ni „tu”***. Nema utvrđene „tačke” koju treba da osetite. Upamtite, isceljivanje se ne sastoji od pacijenta koji leži na stolu i iscelitelja koji lebdi nad njim, usmeravajući energiju u njegovo telo ili

tražeći već postojeće blokade. Ove transformacije su jednačina - a kao u svakoj jednačini, ako promenite brojeve, dobijate drugačiji rezultat. Zato, ako dve osobe pokušaju da nadu istu tačku, neće je obe naći **-jer nije tu.**

Otkriće, kako kaže nauka, može da bude i čin ***stvaranja***. Tačka koja se pojavi ***meni*** nije ista ona koja se prikazuje ***vama***. Ta tačka je zajednička tvorevina, proizvod ljubavi i osećanja i komunikacije između vas, pacijenta i univerzuma. Ovo trojstvo se pretvara u jedinstvo: u večnu i bezgraničnu suštinu našeg večito evoluirajućeg univerzuma.

Tačke sveopštne povezanosti

Dozvolite da dodam da se na određenim delovima tela najizraženije ispoljavaju signali. I dalje treba da kreirate **tačke**, a možda rešite i da se krećete i prema reaktivnijim delovima u energetskom polju. Po svoj prilici najjače reakcije dobićete poigravajući se sa energijom u blizini potiljka (mesto koje se najčešće naziva *krunskom čakrom*); sredine čela (poznato kao oblast *trećeg oka*); grla; srca; donjeg dela stomaka; nadlanica i ručnog zglobova; gornjeg dela stopala i mehanih delova na gležnjevima. Ja ova izuzetno reaktivna mesta nazivam **tačkama konekcije**. Sa ovih tačaka možete vrlo lako da se uključite u energetsko polje osobe, a kada smo na tim tačkama, često možemo da zapazimo i izraženije signale. Njih možete da smatrati „žarišnim“ tačkama razmene informacija.

Višeslojan, recipročan, dinamičan sistem povratnih informacija

Povratna informacija koju ćete dobijati od pacijenta na stolu ide dalje od signala koje smo pomenuli. Nije samo višeslojna, nego i dinamična i recipročna. Najednom nivou ste vi. Razvlačite energiju, na primer. Imate neku senzaciju. A onda, dok je povlačite uvis, oči pacijenta se pomeraju na određen način. To je signal. Istovremeno, međutim, osećate intenzivnu promenu u ***svojim*** senzacijama. Eto kako znate da je ono što ste radili bilo **razlog za pomeranje očiju**.

Na jednom nivou povratne informacije pacijent ima vidljivu reakciju. Na drugom nivou možda neće biti vidljive reakcije, ali vi imate unutrašnju reakciju u rukama ili telu. Ipak, kad se to dvoje kombinuje, dobija se **dinamičan** sistem povratne informacije koji omogućava još finije usklađivanje.

nje. To je više od pukih senzacija koje imate i reakcije osobe koje možete da uočite. To vi, „usklađeni”, dozvoljavate sebi da osetite šta se događa i u stanju ste da uočavate pomake u trenutku (očigledne, prepoznatljive promene) u svom osećanju ili doživljaju, taj **bum!** Simultana promena ili specifična reakcija pojavljuje se i kod pacijenta.

Prelazite u fokusirano stanje svesti. Dalja podešavanja vam dozvoljavaju, kad nezavisno upotrebljavate obe ruke, da u jednoj ruci osećate šta radi ona **druga!** Drugim rečima, možete da pratite „trag” levom rukom i nađete određenu tačku, a potom da pratite trag desnom rukom i nađete određenu tačku. Kružite desnom rukom na jednom mestu, a onda postanete svesni tog kružnog kretanja i u svojoj levoj ruci, koja ne kruži. Kad to radite, čini se da se time dodatno intenzivira polje oko osobe, a vi počinjete da kod pacijenta izazivate snažnije signale.

Ne samo iz onoga što radite, nego i iz onoga što vidite i osećate **u vezi** sa onim što radite, jasno vam je da je novi nivo intenziteta koji ste pronašli kod sebe u vezi sa pojačanom i dramatičnjom reakcijom kod pacijenta. Često, čini se da pravljenjem manjih pokreta dobijate jače reakcije. Ponekad može da se desi da, dok odlutate u svom oduševljenju, pacijentova ruka ili noge naglo „poskoči”. To je kao da subatomska čestica **ovde** simultano odgovara na kretanje subatomske čestice **tamo**. Pretpostavlja se da je ovo jedan od načina kako funkcionišu lečenje u odsustvu i lečenje na daljinu.

Dok nastavljate da posmatrate pacijenta, može da se desi da ne vidite mnogo pokreta ili ne uočavate bilo kakve promene senzacije u sopstvenim rukama. Nastavljate da gledate naokolo, kad ponovo **bum!** - snažan trzaj očima ili neki drugi signal i, u istom trenutku, **pacijent** oseća nešto u **svojim** rukama.

Morate da prihvate činjenicu da neki pacijenti ispoljavaju mnogo više signala nego dragi. To ne znači da je to lečenje bolje ili gore od drugih lečenja. Takođe, ne znači da je više ili manje efikasno. To je kao da ste kupili dva automobila. Jedan ima sve moguće indikatore na tabli - broj obrtaja motora u minutu, pritisak ulja, temperatura motora, nivo količine tečnosti nema šta nema. Druga kola su stariji model, a instrument-tabla obaveštava vas samo o pregrrevanju hladnjaka ili nivou goriva u rezervoaru, i to je sve.

Šta zapravo hoću da kažem: to što od starih kola dobijate manje povratnih informacija ne znači da ne rade jednako dobro kao nova. Stoga ne mojte da procenjujete ono što radite na osnovu onoga što vidite.

Ipak, morate da razvijete sopstveni senzibilitet, jednu vrstu majstorskog dodira, da biste bili u stanju da prepozname „osećaj”. Držite oko na glavnim lokalitetima na kojima se kod pacijenata ispoljavaju signali, kao

što su oči, disanje ili gutanje; ali posmatrajte aktivno i ostale delove da biste opazili znake-pokazatelje koji se možda pojavljuju na prstima ruku ili nogu ili bilo gde drugde. U isto vreme, naučite da prepoznajete senzacije koje prate pokrete. To je vaš višeslojni, recipročni, dinamični sistem povratnih informacija.

Zamislimo sada da vozite kola sa automatskim menjajućem. Svojim stopalom **potražite** i **nadite** pedalu gasa. Sada podešavate početak sistema povratnih informacija. Kad pritisnete pedalu gasa i kola počnu da ubrzavaju, ulazite u sistem povratnih informacija. Čulni receptori u vašem stopalu kreiraju sistem povratnih informacija koji vam kontinuirano kazuje koliki dinamički pritisak i tenziju održavate pri ubrzanju. Ubrzanje kola daje vam različite povratne informacije o količini pritiska i tenzije koji kontrolišete na brzinomjeru.

Budući da imate dve povratne informacije, sistem je **višeslojan**. Budući da oni utiču jedan na drugi, sistem je **recipročan**. A budući da je povratna informacija koju dobijate kontinuiran proces koji se menja sa varijacijama u brzini ili pritisku na gas, sistem je **dinamičan**. Vi ste sada **višeslojan, recipročan, dinamičan sistem povratnih informacija**. U određenom trenutku, brzina se povećava, automatski menjajući „prebacice“ u drugu brzinu, a vi ćete osetiti jedva primetan trzaj vozila unapred.

U tom trenutku, započeli ste vezu sa drugim sistemom povratnih informacija, a i dalje ste u istom višeslojnem recipročnom dinamičnom sistemu. Ne samo da dobijate povratne informacije o tenziji i pritisku na gas od čulnog sistema svog stopala i od ubrzanja automobila, nego ih dobijate i od pritiska svog tela o naslon sedišta. Sada imate tri sloja povratnih informacija koji vam daju podatke o pritisku i tenziji koje održavate na gasu. Čak i vaše vizuelne povratne informacije, koje operišu simultano sa svim ovim, moraju da upijaju više slojeva dok procenjujete brzinu prema statičnim objektima, kao što je drveće; i nestatičnim objektima, kao što su ptice i druga vozila - koji se svi kreću različitim brzinama.

Kad menjajući vašeg automobila „prebaci“ u novu brzinu, registrujete to trzajem tela u momentu kada se kola uz nešto jači trzaj pomere prema napred. Registrujete promenu pritiska na gasu, a vaš mozak ponovo mora da uzme u obzir i kompenzuje promenu vizuelnih tačaka za orientaciju (vozila, ptica, drveća i tome slično). Vi ste u sistemu povratnih informacija unutar sistema povratnih informacija unutar sistema povratnih informacija.

Zamislimo sada da ste kupili nova kola sa ručnim menjajućem - a znate da vozite samo ona sa automatskim. Sad morate ne samo da uzmete u obzir ceo navedeni sistem povratnih informacija, nego i da u njega ugradite

znanje o tome **kako** i **kada** da promenite brzinu, i tako razvijate nov nivo učenja koje od samog početka uzima u obzir promenu brzine prema pokazivaču broja okretaja motora, koji kasnije izazovu promenu u zvuku i druge nove, naknadno razvijene i prefinjene unutrašnje pokazivače. Ovo je samo jedan od brojnih višeslojnih recipročnih dinamičnih sistema povratnih informacija sa kojima svakodnevno imamo posla. Posredi je **naučen** sistem, baš kao što je i ovaj u knjizi. Vi razvijate svoj nivo učenja zato što je, iako većinom jedva primetan, **stvaran — kao i istraživanja na Univerzitetu u Arizoni.**

Isto kao što, dok smo sasvim mali, naučimo da se čuvamo visine i naučimo da uočavamo razliku između prozora, slike na zidu, ogledala i otvora u zidu koji vodi u drugu prostoriju, tako možemo da naučimo da opažamo ove energije. Sve je ovo stvarno. Ništa nije izmišljeno - mada neupućenima može da se čini da jeste. I nijedna od ovih energija, nakon što se prepozna i postane automatska, ili „druga priroda“ (fascinira me ovaj termin) - nije **jedva primetna**. Baš kao ni moje objašnjenje.

GLAVA 21

Odnos sa pacijentima

*Ono najbolje što možete da uradute da biste promenili svet
jeste da promenite sopstvena uverenja o prirodi života,
ljudimia i stvarnosti u nešto pozitivnije...
i počnete da se ponašate u skladu sa tim.*

*– iz Kreativne vizualizacije
(Creative Visualisation) Šakti Gavejn*

Vi ste svoj instrument

Sada ste razvili kod sebe sposobnost da prepoznote kad kroz vas protiče rekonektivna energija. Znate kako da uočavate signale, poznat vam je „osećaj“ energije oko pacijentovog tela, a i komotno se osećate dok se poigravate ovom energijom i puštate da se dogodi ono što treba da se dogodi.

Drugim rečima, spremni ste da pomognete nekom da se izleči.

Upamtite, vaš glavni cilj tokom seanse Rekonektivnog lečenja jeste da se sklonite s puta. Dok vaše telo nastavlja da se menja i prilagođava novim frekvencijama, i nakon što ste se u izvesnoj meri upoznali s povratnim informacijama koje su sastavni deo upotrebe ovih energija, ustanovićete da sve leže na svoje mesto. Pored toga, bilo bi dobro da dovedete sebe do određenog stanja svesti pre no što počnete da radite sa drugim ljudskim bićima. Najzad, sad kad ste, nadamo se, odbacili svoju staru zavisnost od „igrački za isceljivanje“, jedini „instrument“ koji ćete koristiti kod ove vrste lečenja ste **vi** sami.

Reči koje leče

Ostanite zadivljeni

Kako možete da ostanete zadivljeni? Tako što ćete ostati detinjasti. Tako što ćete sve da gledate novim očima. Tako što nećete naprečac da zaključujete da razumete ono što se pred vama dešava. Tako olako prihvaćena prepostavka najverovatnije je neko površno objašnjenje koje vam je uvreženo preko tumačenja koja su pretrpela bezbroj prepravki i pogrešnih interpretacija, pa je tako postala plitka, razvodnjena i lišena suštine. Znajte da je jedini način da zadržite ovo stanje, koje niko ne može da ugrozi, vaša sposobnost da kažete: „Ne znam.“ Na taj način ćete biti u mogućnosti da sve posmatrate sa iskrenim divljenjem.

Možete li da se prisetite sposobnosti da budete kao dete, da budete zadivljeni pred svačim?

Setite se tog dara!

Dar da se osećate zadivljenima, da posmatrate sve sa iskrenim divljnjem, odražava vaše poštovanje prema kristalnoj čistoti detinjstva, prema nasledenoj vezi sa Bogom. To vas oslobođa potrebe da dajete dijagnozu, objašnjavate, pokušavate, pravite, forsirate, navaljujete, trudite se. Oslobođa vas čak i potrebe da sebi pripišete zasluge.

Sećate li se sada tog dara?

Kucnuo je čas da dovedete u red svoje srce, um i namere. Na putu ste da postanete deo jednačine lečenja.

„Pripremanje“ pacijenta

Novi pacijenti, po pravilu, spadaju u jednu od dveju grupa. Ima onih koji dođu u vašu ordinaciju, legnu na sto i prepuste se, nadajući se da će iskusiti sve što mogu. A ima i onih koji do stola stižu u trku, rade sve moguće za šta mogu da zamisle da bi „trebalo“ da rade za vreme svoje seanse. Njihov um ide „dvesta na sat“. Mole se, vizualizuju, ponavljaju mantre, dišu iz stomaka, dišu iz grudnog koša, okreću dlanove naviše, meditiraju, drže ruke u položaju za molitvu i tako dalje.

Usne im se jedva primetno pomeraju, niz lice im cure suze - ponekad u tišini, katkad uz glasan plač, dok u sebi mole Boga za sve što žele za sebe i verovatno sve ostale koje poznaju. Ako im to dozvolite, ovaj monolog i asortiman procesa nastaviće se tokom cele posete, i tako će ta osoba sama sebe da liši dragocenog iskustva za vreme rekonektivne seanse. Biće isto

kao da je bila na zajedničkoj molitvi, seansi isceljivanja zasnovanoj na nekoj tehničici ili prosto meditirala kod kuće.

Nije dobro da se ovako nešto desi. Ali nije dobro ni da govorite pacijentima šta da **ne** rade pre no što oni to urade. To je kao da kažete: „Nemojte da zamišljate da je crveno boja.“ Ono što bi trebalo da uradite kada vidi te da na stolu imate potencijalnog **delatnika** ili **brbljivca**, jeste da mu, sportskim rečnikom rečeno, blokirate dodavanje.

Evo šta im ja najčešće kažem: „Uđite. Lezite i zatvorite oči. Pustite sebe da plutate, ali nemojte zaspati. Verujte, onaj ko sluša misli i molitve svim je izvesno već čuo vaše. Ne samo da je čuo sve ono za šta ste se moli li, nego je čuo i ono za šta se **niste** ni setili da se molite. On sve zna. Znao je i pre nego što ste ušli. Zato prestanite da pričate, zaustavite svoj unutrašnji dijalog i samo slušajte; pustite da vam univerzum doneše šta zaključi da vam je potrebno. Samo lezite tu i budite otvoreni i spremni da ne doživite **ništa** isto onako kao što ste spremni da doživite **nešto**. Ako ste otvoreni, doživećete ono što je namenjeno vama. „Mnogim ljudima nije iako da se pridržavaju ovog saveta, ali ovo je ipak najbolji savet koji možete da im date. Optimalno, jednostavno će se prepustiti i ležati na stolu bez ikakvih konkretnih očekivanja. Poželjno je da budu radoznali, da su otvoreni za mogućnost da dobiju **nešto**. Čin uravnoteženosti ogleda se u tome da ne pređu u stanje konkretnog očekivanja, u kojem se njihov fokus prebacuje na ono što bi trebalo da bude unapred određen rezultat. Pod jedan, zato što to možda nije ono što im je zaista potrebno ili što univerzum ima na umu za njih u njihovom najboljem interesu; i pod dva, konkretna očekivanja mogu da ograniče, suze ili zamene ono što bi se inače njima dogodilo.

Isto tako, na vama je da takođe budete puni razumevanja i nepristrasni - da čekate i budete deo onoga što će se događati - šta god to bilo. Čekanje je vid „osluškivanja duhom“. Čekate dok energija ne dođe. I ona dolazi. Od jednom juri kroz pacijenta i povezuje se **sa** vama, **kroz** vas i **oko** vas.

Nije na nama da odlučujemo koji je vid lečenja potreban za tu osobu. Naš zadatak je da ponudimo sebe kao deo jednačine i pustimo da lečenje poprimi sopstvenu prirodnu formu.

Obično se ne vezujem za konkretni problem zbog kojeg je pacijent došao; to je deo nepristrasnog pristupa koji sam već opisao. Puštam ga da malo priča o tome, jer to pomaže da se između nas formira spona, što ume da bude važno. Činjenica je, međutim, bez obzira na to da li znate ili ne znate šta nije u redu sa pacijentom, on će iskusiti isto lečenje. Verujem da je u to umešana inteligencija koja postoji u univerzumu, inteligencija koja daleko nadmašuje vašu ili moju, a pravo lečenje će se samo dogoditi.

Dozvolite da se dogodi

Potreba da zadržimo svoj ego izvan jednačine seže dublje nego što možda očekujete. Na primer, mnogi iscelitelji nastoje da usredsrede um na **kako** - nešto naizgled tako bezazleno kao što je zamišljanje pacijenta „zdravim“ ili uvođenje energije kroz njegova stopala ili glavu, ili njeno izvlačenje kroz nos; smeštanje pacijenta pod ultraljubičastu svetlost ili obavijanje u ružičaste oblake... pokušavaju da projektuju zdravlje na pacijenta na svaki način koji im padne na pamet kao koristan. Zašto? Zato što su čuli da tako treba ili im je to neko nekad rekao. Tu već postoji sumnja. Sve ove stvari samo su različiti oblici smetnji. Sto više nastojite da **činite**, manje ste kadri da **budete** - a to je stanje koje dozvoljava energiji da uopšte protiče kroz vas. To stanje je ono što sklanja s puta naš *ego*, dozvoljavajući našoj **Suštini** da postane deo procesa. Do izlečenja dolazi upravo dok smo u tom stanju.

Vaspitani smo tako da preuzimamo kontrolu nad svojim životom i usmeravamo ga. Pošto utvrdimo načine za koje smatramo da bi „tako trebalо“ da se postupa, ideja o iznenadnoj promeni naših principa ume da bude zastrašujuća. Evo jednog primera.

Moja prababa Eni Smit posedovala je restorančić sa domaćom kuhinjom u pretežno katoličkom kraju grada. U to vreme, katolicima nije bilo dozvoljeno da petkom jedu meso, tako da je ona svakog petka pravila ono što su postale njene čuvene riblje čufte: mešavina pirea od krompira, crnog luka, soli, bibera, specijalnih začina i bakalara - sve to uvaljano u prezle i savršeno isprženo u mnogo ulja.

Ispred njenog restorana uvek se izvijao red ljudi koji su čekali na ove riblje čufte, ali tog petka se otegao do iza čoška. Čitavog dana, što je više ljudi uslužila, red kao da je bivao sve duži.

„Hej, Eni, ovo su najbolje riblje čufte koje si ikad napravila“, hvalili su je. Potrošivši sve zalihe, Eni je te večeri malo ranije zatvorila restoran. Potom je ta moja prababa, inače ženica visoka metar i šilet ali vredna kao crv, otišla u kuhinju da je sredi i počisti. Dok je rasklanjala i stavljala stvari na njihovo mesto, otvorila je frižider i preneraženo ustanovila da se ogromna činija očišćene ribe, tako pažljivo pripremljene za čufte, još uvek nalazi unutra. Moja prababa je zaboravila da u mešavinu doda ribu. Bila je užasnuta. Ono što je tog dana služila ljudima nije bilo ništa drugo

45 Nije ni danas. Katolička vera, išto kao i pravoslavna, nalaže post petkom. Stvar je samo u tome što su se ljudi nekad masovnije pridržavali ovog pravila (prim. prev.)

do zaprženi pire od krompira s crnim lukom i začinima. Kako to da su ih toliko hvalili: ribrje čufte bez trunke ribe u sebi? Najbliže što se iko tog dana primakao ribi bio je miris koji je dopirao sa kuhinjskog pulta i možda malo zaostale arome iz sudova za mešenje. Ono što je prodala bilo je, u suštini, *osnova* ribrjih čufti. Eni nije nikom rekla za ovo, a sledećeg petka, nastavila je da dodaje bakalar. Da li bi Enine ribrje čufte bez ribe, koje je mogla da prodaje rame uz rame sa svojim regularnim ribrjim čuftama, možda postale novi hit-delikates u gradu? To nećemo nikad sazнати. Ova priča je dobar primer toga kako nekome može da se prikaže nešto drugačije ili da se omogući izbor da izađe iz svoje navike, ali će on ipak najčešće ostati u njenom okviru ili će se - kao u ovom slučaju - vratiti u njega, u ono što mu je poznato.

Ponekad nam se ukažu neke nove mogućnosti. Katkad imamo hrabrosti da ih iskoristimo.

Ophodjenje s pacijentima

Drugi način da držite svoj ego izvan jednačine jeste da održite zdrav nivo distanciranosti - da se suzdržite od prekomemog mešanja u proces vašeg pacijenta. Kao što je već rečeno, osoba na stolu je po svoj prilici u stanju mira i blaženstva, često uz nevoljne telesne kretnje. U retkim prilikama, kao što sam napomenuo, mogu iznenada da se pojave suze. To nije poziv vama da se umešate sa zagrljajima i utešnim rečima. Molim vas, oduprite se nagonu da se umešate na taj, tako uobičajen način u našoj kulturi. Ovo je doživljaj ***pacijenta*** i deo njegovog procesa. Ne lišavajte ga toga. Vrlo verovatno, i uprkos spoljnim pokazateljima, on uživa u onome što se događa. Ako baš morate da učinite nešto, tiho ga upitajte da li je sve u redu ili bi možda želeo da okončate seansu. Čudno, ali istinito, najverovatnije je da će vam odgovoriti da je sve u najboljem redu. Ako želi da je prekine, on će to i da uradi. Kao što sam već rekao, ako verujete da neko želi vašu pomoć da bi prekinuo seansu lečenja, lak dodir, tih poziv po imenu ili čaša vode pri ruci trebalo bi da budu sasvim dovoljnji.

Ukoliko dođe do ove neočekivane situacije, i dalje budite pažljivi i pristupačni. Na vama je da pomognete pacijentu - ne samo kao iscelitelj, već i kao brižno ljudsko biće. U ovakvim slučajevima, prosto uverite pacijenta da je sve u redu, da su takve reakcije normalne i prihvatljive i, u njegovom slučaju, verovatno čak i neophodne. Kad se smiri, možete da nastavite ili da odložite lečenje za neki drugi put - kako god njemu i vama odgovara.

Padanje u san

Stalo vam je da se vaši pacijenti „isključe” i, dok leže na stolu, ne razmišljaju i ne brinu o onome što se događa. Ponekad, međutim, to isključivanje ode predaleko i pacijent zaspi. To nije moj omiljeni način rada. Obuzme me osećaj da usnuli pacijent možda ne dobija punu blagodat procesa lečenja. Da i ne pominjem moj ego, koji želi da pacijent uživa u svesnom iskustvenom aspektu seanse.

Međutim, shvatite da je ako pacijent spava tokom seanse, to upravo ono što toj osobi odgovara. Isto tako, ako je pacijent suviše aktivan tako da nemate mogućnosti da na bilo koji način radite sa njim - to jest, ako je neko hiperaktivan (ili ako je dete u pitanju), tada je svakako bolje da obavite posao dok spava.

A šta je sa vama, isceliteljem? Da li je moguće da **vi** zaspite za vreme seanse? Jeste, ali to obično ukazuje na činjenicu da nedovoljno spavate i/ili da niste „prisutni”. U svakom slučaju, molim vas da ispoštujete pacijenta i situaciju tako što ćete voditi računa o svojim potrebama, kako biste bili u stanju da budete tu za svog pacijenta. Svakoga puta setim se onog bezbednosnog upozorenja koje daju u avionu: ***Molimo majke da masku s kiseonikom stave prvo sebi, pa tek onda detetu.***

Upamtite, vi puštate svoj um da dosegne mesto na kojem niste ni sašvimi budni ni sasvim usnuli - mesto na kojem ste negde drugde. To je mesto odakle lekovita energija dolazi na Zemlju.

Ispitivanje pacijenta

Mudra stara ptica sedelaje među granjem.

Što je više čula, pričala je sve manje.

Što je manje pričala, čula je sve više.

Što ti nisi k 'o što mudra stara ptica beše?

- nepoznat autor

Što se tiče onih među vama koji nameravaju da vode evidenciju - a ja vas podstičem da to radite, ako ne zbog vas samih, a ono zato da biste mogli da mi šaljete materijal za sledeće knjige! - postoji veština koju nazivam „ispitivanjem” pacijenta. Verovali ili ne, pacijent vas doživljava kao ličnost od autoriteta i želi da vam ugodi. Date li mu do znanja, svesno ili nesvesno, kakvu vrstu odgovora želite, tada ćete baš takve odgovore i do-

biti. Da biste dobili tačne informacije, vodili dobru evidenciju i da, nadajmo se, ne biste iskrivljavali podatke, moj predlog je sledeći.

Na kraju seanse, lagano dodirnite osobu neposredno ispod ključne kosti i tiho joj dajte do znanja da je seansa gotova. Kad otvorí oči, imajte prući olovku i papir ili karton osobe (u koji su već upisani njeno ime, adresa, telefon i ostali podaci), spremne za hvatanje beleški. Na vama je da li ćete da vodite ovaj deo seanse, a ja vam srdačno preporučujem da to radite. On bi mogao da teče ovako.

1. Upitajte pacijenta: ***Kakvo je bilo vaše iskustvo?*** ili ***Čega se sećate?*** Vodite računa da se u svom odgovoru drži činjenica: ***osećao sam to i to, video sam to i to, čuo sam to i to, namirisao sam to i to.***
2. Neka vam pacijent detaljno opiše ono čega se seća. Ako je video muškarca u belom mantilu, zamolite da ga opiše. Podstaknite ga da se samostalno priseća, formulijući pitanja tako da ga ne usmeravate; na primer: ***Čega se još sećate u vezi sa njim?*** Pustite pacijenta da govori, a potom mu postavljajte pitanja u vezi sa bojom kose, visinom, dužinom mantila i utiskom o starosti. Dok priča, pomozite mu da se izrazi ili priesti koliko god može u vezi sa svakim iskustvom.

Vodite računa o tome da ga ne navodite. Primer za to bila bi pitanja da li je muškarac bio visok, da li je imao tamnu kosu ili da li je možda izgledao kao da ima tridesetak godina. Ukoliko se osoba donekle nejasno priseća, ovako potpitanje može da ometa ono čega bi se setila. Kad vam se učini da ste u vezi s tim čovekom dobili sve podatke koje ste mogli, upitajte: ***Čega se još prisećate?*** „Čega još“ je dobra formulacija, jer podstiče pacijenta da zaviri u svoju svest da bi potražio ostale pojedinosti. Pitanje: ***Da li se sećate još nečega?*** uopšte nije isto. Stavljen je u da/ne kontekst, a kad ovako formulirate stvari, prirodna tendencija ljudi, pogotovo u spokojnom stanju u kojem se najverovatnije nalaze posle seanse, jeste da odgovore sa ***ne***.

3. Pošto ste dobili sve odgovore - i pojedinosti u vezi sa vašim pitanjima „Čega još?“, dodatno se raspitajte u vezi sa svih pet čula: ***Je li tamo bilo još nečega što ste videli? Ču-***

li? Opipali? Namirisali? Okusili? (Da, potvrđeno je da neki ljudi čak osećaju „ukus” tokom seanse.) Ja volim da upitam ljude da li sam ih u toku seanse dodirnuo bilo gde. Ako, na primer, kažu: „Jeste, dodirnuli ste mi stopalo”, pitam ih da mi pokažu kako sam to uradio. Zašto? Zato što „dodirnuti” različitim ljudima znači različite stvari. Nekima je to kratak dodir jednim prstom; nekim drugima je „stiskanje” ili lagano glađenje s dva prsta. Pošto shvatite šta je za njih „dodirivanje”, možete preciznije da ga opišete u svojim beleškama.

Nekoliko napomena

Evo nekoliko „napomena” namenjenih **vama**. Prvo, na kraju posete, vodite računa o tome da pacijent bude usredsređen na ono što **je zaista doživeo u toku svoje seanse**. U ovoj fazi, ne dozvoljavajte da vam daje svoje tumačenje onoga što mu taj doživljaj znači, veze sa onim što mu se dešava u životu ili da vam priča o ranijim iskustvima koja je imao na drugim mestima. Ako počne s tim, vratite ga u priču o pojedinostima **ovog** iskustva, bez tumačenja. Zašto? Pre svega, njegovo tumačenje čoveka u belom mantilu obično nije mnogo više od prepričavanja nečije tuđe ideje o tom značenju, nečega što je negde čuo ili pročitao. Često je to njegov način da vas impresionira onim što veruje da zna, a najverovatnije je vrlo malo u vezi sa preciznim saznanjem o stvarnosti onoga što je upravo doživeo.

Što je još važnije, svakog sekunda koji pacijent utroši na to da vam prenese svoja objašnjenja, istovremeno zaboravlja detalje u vezi sa onim što mu se zaista dogodilo na toj seansi. Iz istog razloga, ne želite da to vreme provedete pričajući mu neke **svoje** priče. Učtivo mu predložite da ostane usredsređen na izveštaj o onome što se zapravo dogodilo i dajte mu doznanja da svoje tumačenje i druge priče može da vam iznese na kraju ovog ispitivanja. Uz malo sreće, dotle će već zaboraviti na to.

Još nešto: važnosti nekih beležaka postanete svesni tek kad prođe doista vremena otkako ste ih zapisali. Da nisam zapisao prvi put kad je neko od mojih pacijenata pomenuo „Parsiliju” ili „Džordža” ili neke druge, ne bih imao materijal za poređenje onda kad su se ta bića kasnije ukazala drugim pacijentima.

Takođe, zadržite neutralan izraz lica. Pri tom ne mislim bezosećajan. Budite prijatni i iskreno zainteresovani; prosti nemojte pokazivati uzbudjene

nje zbog nekih pacijentovih odgovora. Ako „se obasjate“ svaki put kad vam pacijent kaže da je nekoga video, on će, u svom podsvesnom nastojanju da vam ugodi, možda nemerno početi da kiti priču stvarima kojih se „možda“ priseća. Zatim, ako ne ispoljite podjednako „interesovanje“ za sledeće čega se priseti, možda će imati tendenciju da neke važne detalje prosto preškoći. Ovo je nesvestan način da iskrivite tačnost sopstvenih podataka.

Sačekajte kraj seanse da biste počeli sa ispitivanjem. Traženje da vas izveštava čim se nešto dogodi, sem ako nemate konkretni razlog za to, nije fer prema pacijentu. To ometa kontinuitet i dubinu seanse, i lišava ga mogućnosti da iskusi potpuni doživljaj. Dva predloga koja dajem pre početka seanse jesu da, ako mu nešto u prostoriji privuče pažnju, lagano otvoriti oči da bi zadovoljio svoju radoznalost, a da ih potom ponovo zatvori kako bi nastavio sa seansom.

Ne nagoveštavam mu šta bi to nešto moglo da bude jer, ako **doživi** neko iskustvo, ne želim da nemerno utičem na njega. Takođe, kažem mu da bi, ako se za vreme seanse desi nešto za šta smatra da je bitno da upamti, trebalo da mi tiho kaže onda kad se to desi. Na taj način, objasnim mu, mogu da zapisem i docnije ga podsetim, a on ne mora svesno da se trudi da upamti.

⊗ ⊗ ⊗

GLAVA 22

Šta je lečenje?

Istina se ne menja, premda naša percepcija istine može drastično da varira ili da se menja.

- iz Očiju posmatrača (Eyes of the Beholder)
Džona i Lin St. Kler Tomas

Ako izgleda da se ništa ne dešava...

Ako izgleda da se za vreme seanse ništa ne dešava, to je zato što se vi previše trudite ili zato što to čini pacijent. Posmatrajte ga i posmatrajte njegovo lice. Ako vidite da mu se motori u glavi pokreću ili da se vrpolji, vrlo je verovatno da na stolu radi još nešto sem što se „isključuje“. Kad pitam šta radi, obično dobijem odgovor: „Molim se.“ U sebi govore: „Dragi Isuse, daj da se izlečim od ovoga; dragi Isuse, daj da se izlečim od onoga; daj Bože ovo, ne zaboravi na ono i, da, želim da bude u toj i toj formi...“ i tako dalje, bez kraja i konca.

Ne pokušavam da odvratim vas ili vašeg pacijenta od molitve; samo kažem: „Imajte dovoljno vere da kažete jednu molitvu **jednom** - i da znate da ju je onaj ko treba čuo.“

Lečenje na sebi

Ljudi često pitaju da li je moguće koristiti ove energije za lečenje samog sebe. Dabome da jeste.

Primena lečenja na sebi je vrlo jednostavna. Skoro previše. Baš kao i lečenje na daljinu. Ako pokušate da ga učinite složenijim, biće samo manje delotvorno.

Dosad ste se već donekle upoznali sa senzacijom koju proizvodi kretanje energije negde u vašem telu. Zato nađite udobno mesto - možda krevet ili udobnu fotelju. Budite svesni da je vaša namera da zađete u energiju da biste radili lečenje na sebi i prihvatile to kao činjenicu.

Sada dopustite da se u vašim dlanovima pojavi senzacija energije. Uočavajte kako se pojačava. Ne pokušavajte ništa da **forsirate**; jednostavno je **uočavajte. Dozvolite** da se to desi i sačekajte da dođe. Ona se pojavljuje onda kada obratite pažnju na nju. Dokle god je vaša pažnja usmerena na nju, njen intenzitet narasta. Što jača postaje, sve je bolje uočavate. Šta je bolje uočavate, postaje sve jača. To je ciklus.

Budite svesni da senzacija, jačajući, počinje i da se širi. Uočavajte i druge delove svoga tela, kao što su ruke, i sačekajte da senzacija stigne i tamo -jer hoće. Zatim obratite pažnju na svoja stopala i uočite kako se pojavljuje i tamo. Ubrzo će početi da vam se penje uz noge. Dok vam energija obuzima telo, počinjete da vibrirate na višem nivou. Energija će tada postati toliko jaka da će početi da blokira druge zvuke i misli koje vam odvlače pažnju. U suštini, počinje da preuzima kontrolu.

Osetite kako preuzima kontrolu, kako se sve više širi. Zatim dozvolite sebi da skliznete u prazninu - u „prazninu“ između svojih misli. Kada zaete u tu prazninu, više se ne nalazite u modalitetu svesnog razmišljanja. Ako ležite tamo i razmišljate, **lećim se, lećim se, lećim se**-e pa, „ne lećite se, ne lećite se, ne lećite se“. Otarasite se takvog razmišljanja.

Odjednom ne primećujete više ništa-jer ste **u** praznini. Međutim, to nećete shvatiti sve dok se ne nađete izvan nje. Odjednom otvarate oči - pet minuta, dvadeset minuta, sat i po kasnije. Ili, ako ste ovaj proces započeli kasno uveče, možda ćete odlučiti da ga ne okončavate do jutra. Kad dođe vreme da iskoračite iz praznine, najednom shvatate da niste više u njoj. To je to. Sasvim jednostavno.

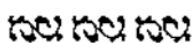
Zatim krenite dalje. Ne vraćajte se nazad. Prihvatile da se odgovarajuće lečenje dogodilo i **idite dalje**. Zašto? Zato što svaki put kad se vratite po još, gradite u sebi uverenje da prvi put **niste dobili sve. Krenite dalje i ne osvrćite se**. Na taj način, u svojoj suštini prihvivate da je lečenje bilo potpuno i usvajate njegovu celokupnost. Vaša namera bila je molitva. Energija je bila nosilac komunikacije. Time što ste dopustili da pristupi i niste se osvrtali unazad, izražavate svoju zahvalnost i prihvatanje.

Lečenje na daljinu

U svojoj knjizi **Vibraciona medicina (Vibrational Medicine)**, dr Ričard Gerber diskutuje o Tiler-Ajnštajnovom modelu pozitivnog i negativnog prostora-vremena: fizička materija postoji u pozitivnom prostoru-vremenu; energije koje nadmašuju brzinu svetlosti (kao što su eterične i astralne frekvencije) postoje u negativnom prostoru-vremenu. Gerber objašnjava da su energija (i materija) pozitivnog prostora-vremena primarno električne po svojoj prirodi, dok je energija negativnog prostora-vremena primarno magnetna. U skladu s tim, pozitivan prostor-vreme takođe je domen elektromagnetskog zračenja (EM), dok je negativan prostor-vreme domen magnetoelektričnog zračenja (ME). Energija negativnog prostora-vremena, sem svoje primarno magnetne prirode, poseduje još jednu fascinantnu karakteristiku: tendenciju ka negativnoj entropiji. Entropija je tendencija ka neredu, neorganizovanosti - nelagodnosti (prisustvu bolesti). Što je veća entropija, veći je nered. Negativna entropija jeste tendencija ka redu, organizovanosti - lagodnosti (odsustvu bolesti). To je tendencija ka regeneraciji i izlečenju.

U kakvoj je sve ovo vezi sa lečenjem na daljinu? Frekvencije Rekonkreativnog lečenja nisu ograničene zakonima pozitivnog prostora-vremena. Barem na nekim nivoima, podudaraju se sa konceptom negativnog prostora-vremena. To je sasvim drugačiji referentni sistem. To, na neki način, objašnjava zašto ne postoji razlog da pri lečenju na sebi ili lečenju na daljinu koristite ruke i zašto nema stvarne potrebe da ih koristite onda kad ste fizički prisutni u prostoriji, zajedno sa pacijentom.

Kao što je već bilo reči, jedno od načela kvantne mehanike glasi da sile sa udaljenosću postaju zapravo sve jače. Rad sa nekim ko nije fizički prisutan, tu pored vas, pruža vam mogućnost da iskusite ovaj fenomen.

Da biste započeli proces lečenja na daljinu, najpre nađite udobno mesto. Zatvorite oči ako želite i, kao što je rečeno u prethodnom odeljku - „Lečenje na sebi”, pustite da vas senzacije obuzmu; iz dlanova u ruke; iz stopala u noge; u telo, pa u srž vašeg bića. Svesno postanite sopstvena suština i budite sa osobom sa kojom se povezujete - bilo u onome što zamišljate kao njeno fizičko okruženje, bilo negde u prostoru, tami, praznini-

svemu i ničemu. Znajte da ste tamo i da je druga osoba tamo sa vama. Nije važno da li znate kako ona izgleda. „Osećaj“ je sasvim dovoljan. Ne morate da budete u telefonskoj vezi sa njom, niti da imate pred sobom njenu sliku, komad nakita, uzorak rukopisa ili uvojak kose.

Budite sa tom osobom. Dopustite da vibracije ovih frekvencija postaju sve šire i snažnije. Ponekad unesem i nešto od onoga što predajem na seminarima, ali za ovo to nije neophodno. To je prostо nešto što volim da radim.

Budite u ovom procesu onoliko dugo koliko želite -jedan minut ili jedan sat, nije važno. Možete čak da odlučite da odete još dalje i uđete u „prazninu“. U početku, dovoljno je da budete svesni svoje namere, a zatim dopustite sebi da uđete.

Mora li druga osoba da bude svesna onoga što radite? Ne mora.

Imao sam prijatelja u južnoj Floridi, koji me je pozvao zato što mu se mati nalazila u jednoj bolnici u sevenoj Floridi, četiri-pet sati vožnje daleko od njega. Njeno stanje se pogoršalo i iz bolnice su ga pozvali da mu kažu da ne očekuju da će se izvući, šta više, nisu očekivali ni da će poživeti dovoljno dugo da on stigne na vreme da je vidi. Telefonirao mi je u Los Anđeles i zamolio da pokušam lečenje na daljinu.

Nisam nikad upoznao majku tog svog prijatelja, a ona nije bila pri svesti da bih mogao da je pitam da li se slaže, čak nije mogla ni da zna šta će da radim - ali ipak sam pristao.

Stoga sam otišao na **ono** mesto i nas dvoje smo se tamo upoznali. Pustio sam da senzacije prolaze preko i kroz mene. Petnaest minuta kasnije, osetio sam da je lečenje gotovo. Prijatelj mi je sutradan telefonirao i rekao da se stanje njegove majke iznenada znatno poboljšalo, što je predstavljalo potpuno iznenađenje za lekare. Sutradan su je otpustili iz bolnice. Do poboljšanja je došlo dok je on bio u kolima i vozio ka bolnici da bi je još jednom video. Desilo se dok smo ona i ja boravili zajedno u praznini.

Da li je njen oporavak bio posledica naše interakcije? Ne znam. Da li se rekonektivne frekvencije kreću brzinom većom od brzine svetlosti? Vrlo verovatno - a pošto je sve svetlost i svetlost je sve, možda bi trebalo da kažemo, brže od **vidljive** svetlosti. Da li mi to delujemo na negativnim prostorno-vremenskim nivoima na sastav koji ljudi imaju na višim dimenzijama? Da li je, prema tome, ono što radimo organizovanje i podržavanje molekularno-ćelijske strukture fizičkog tela? Možda njen reorganizovanje?

Koncept magnetno-električnih domena i negativne entropije potencijalno pruža zanimljiva saznaјa u vezi sa rekonektivnim lečenjem na daljinu, kao i sa rekonektivnim frekvencijama i njihovom interakcijom pri lečenju na sebi i pri lečenju pacijenta koji je prisutan.

Odluka i dozvola

Karmagedon: to je kao kad svi šalju sve te vrlo negativne talase, je l' da? I onda, kao, zemlja eksplodira i to je, kao, mnogo gadan trip.
— Washington post

Odluka i dozvola su dva koncepta koja se donekle prepliću. Nije da svako i sve nisu „jedno”, elem, radi se o tome da se ove dve ideje nalaze u zanimljivom odnosu kada je reč o isceljivanju. Diskusija o njima može žestoko da uzburka emocije na mojim seminarima, stoga često tu temu ostavljam za vreme neposredno posle ručka - za slučaj da je pun stomak uspavao neke od polaznika.

Počnimo od **odluke**. Već duže vreme sa ovom temom se dovodi u vezu jedno od najtežih tobоžnjih osećanja krivice. Nemam nameru da se ovde bacam u iscrpne rasprave na ovu temu, ali želim da vam dam dovoljno informacija koje će da razjasne moj stav.

Ako se dovoljno dugo motate po bilo kojoj knjižari „novog doba” ili po takvim skupovima, čim se razgovor dotakne nečijeg lošeg zdravlja, sigurno će se neko ubaciti, najčešće onim svetačkim tonom, i reći: „Pitam se samo šta je uradio kad je navukao tako nešto.” Ostali će na to klimati glavama na dobro uvežban način, u stilu onih koji sve znaju.

Sigurno smo svi to već doživeli. A ta sirota osoba, ko god ona bila, ima sasvim dovoljno problema i bez grupe TND („tračara novoga doba”) koja o njenom trošku pokušava da ispadne superiornija. „Bob bi (ili Meri, ili ko god) trebalo prosto da odluči da ozdravi”, nastavlja se razgovor. „Pogledajte samo kako sve ovo utiče na njegovu decu.” Njihovo „duhovno preimućstvo” postaje toliko gusto da biste mogli da ga sečete kristalnim čarobnim štapićem.

Kada bismo bili u stanju da sami donosimo ovakve odluke sa istom lačkoćom kao kada se odlučujemo za košulju ili parče pice, ja bih svakako odlučio da budem srećan, zdrav, da živim u divnom odnosu sa partnerkom

koja ispunjava sve moje želje i potrebe, kao i da imam uspešnu karijeru po svom izboru. Kad već mogu da biram, odlučio bih i da budem neverovatno zgodan (šta bi falilo!). Znam da bi i mnogi od vas odabrali upravo neke od ovih stvari. Takođe znam da bismo, kad bi postojala pilula koja bi mogla da nam sve to omogući, koliko sutra ujutru već svi bili kod svog lekara, čekajući u redu da dobijemo recept.

Zašto onda svi mi ne omogućimo sebi sve ove stvari u svom životu, u onoj meri u kojoj mislimo da bismo želeli? Zato što deo nas koji odlučuje nije i onaj deo nas za koji mnogi vole da veruju da odlučuje. Nije to svestan deo nas onaj koji se odlučuje za plavu košulju ili picu sa ljutim papričicama. To je deo nas koji ima šire vidike, sveobuhvatnu sliku našeg života. To je deo nas koji shvata da učimo svoje lekcije ovde na Zemlji i da naša iskustva moraju da se odigraju unutar određenih parametara - onih na koje smo najverovatnije pristali pre ove inkarnacije. Znam li zasigurno da je tako? Ne. Ima li logike? Da.

Prema tome, možda Bob (ili Meri) ne može tek tako da poruči sebi instant porciju „dobrog zdravlja“. Možda bacanje krivice na njega zbog toga, ili zato što se uopšte razboleo, nikom ne čini uslugu. Što je više i više nas kadro da sagleda stvari iz šire perspektive, manje će bola drugima noseniti oni među nama koji iskreno žele da budu dobromerni.

Dakle, kakve veze ovo ima sa traženjem nečijeg dopuštenja pre lečenja?

U suštini, traženje dopuštenja od nekog ko je došao kod vas u ordinaciju i već leži na vašem stolu očigledno je - učitivo rečeno - izlišno. (O, da, stvarno sam video neke iscelitelje da to rade.) Ako ste zaustili da kažete nešto na ovo, radite se vratite malo unazad i pročitajte onih nekoliko parusa o „odluci“, obratite veliku pažnju na deo koji govori o tome **ko** odlučuje - jer to je isti deo nas koji daje dozvolu.

Recimo da imate divno petogodišnje dete. „Džoni“ je bolestan otkako je navršio godinu i po i svakodnevno trpi bolove. Kosa mu opada, a lekovi mu stvaraju mučninu. Vreme uglavnom provodi na relaciji između kreverte i kupatila. On je mio, ljubak i hrabar.

Jednog dana čujete o neverovatnom iscelitelju, kaluđeru koji živi u pećini na Himalajima. Stupate u kontakt sa njim i sređujete da on doputuje avionom, jer Džoni nije dovoljno snažan da bi mogao da ode na tako dug put. Smeštate kaluđera u dobar hotel i, pošto ste ga pustili da se jedan dan odmori, odlazite po njega i dovodite ga svojoj kući. Kad stigne, odvodite ga na sprat, u Džonijevu sobu. Posle svega nekoliko minuta razgovora, postaje jasno da su se kaluđer i dečak zbližili. Sada, ozbiljno i sa poštova-

njem, iscelitelj se saginje i kaže vašem sinu: „Džoni, imam li tvoje dopuštenje da pokušam da te izlečim?” Džoni, koji ne može ni da zamisli kako izgleda život bez bolova - te prema tome povezuje „izlečenje” samo sa dužim životom, ispunjenim sa još više bolova-na trenutak razmišlja. Potom, tiho i potištено kaže: „Ne.” Koga želite prvo da zadavite-Džonija ili iscelitelja?

Najozbiljnije, pojam dozvole na Zemlji ne podudara se uvek sa **dozvolom**. Naše poimanje informisane saglasnosti⁴⁶ nije uvek **informisana** saglasnost. Realna informisana saglasnost ili dozvola dođe mu više kao **dezinformisana** saglasnost.

Džoni nije dao dopuštenje zato što nije umeo da vidi dalje od svoje sadašnje situacije. Svoju odluku zasnovao je na dezinformacijama. Njegova saglasnost, ili nesaglasnost, nije bila **informisana**; bila je **dezinformisana**. Koliko nas uistinu zna sve odgovore? Koliko nas je kadro da vidi šta nam nosi budućnost?

Koliko god neki to prikazuju drugačije, lečenje možete samo **da ponudite**; ne možete da ga **nametnete**. Dopuštenje se, dakle, traži automatski, kao deo ponude. Lečenje, samim tim što se dešava, znači da je dopuštenje dobijeno. Prema tome, bilo da je osoba svestan primalac lečenja, kao što je neko ko vam telefonira da zakaže dolazak, ili je neko ko u datom trenutku možda nije u stanju da donese svesnu odluku, ponuda lečenja, bilo verbalna ili u tišini vaših misli, uvek je dovoljna. Prihvatanje lečenja i oblik koji ono poprima u skladu je sa uzvišenim poimanjem dobra te osobe koja prima lečenje.

Šta je uspešno izlečenje?

Šta nazivamo uspešnim izlečenjem? Da li to kada neko ustane iz invalidske stolice i samostalno prohoda? Je li to nestanak bolesti? Da li je to restrukturniranje i preobražaj naše DNK?

Ili je možda život bolest, a smrt izlečenje?

Jednog dana, nazvao me je onkolog koji me je upitao da li bih htio da pogledam jednog od njegovih pacijenata. „Razume se”, odgovorio sam. Ta žena nije mogla da napusti bolnicu, tako da sam je posetio u njoj jednom kasno uveče, nju i njenog muža. Spavala je kad sam došao,

⁴⁶ Doslovan prevod izraza *informed consent*, koji se odnosi na saglasnost pacijenta za obavljanje medicinske ili hirurške procedure nakon što su mu predوčene sve relevantne medicinske činjenice i eventualni rizici (prim. prev.)

pa sam prvo porazgovarao sa njenim mužem, a potom započeo seansu. Nakon nekoliko trenutaka, ona je otvorila oči. On nas je upoznao i par je tokom celog daljeg trajanja seanse vodio vrlo živ i zabavan razgovor. Posledice zračenja i drugih dugotrajnih terapija bile su vidljive na njoj, ali i pored toga mogla je još uvek da se nasluti lepota u njenim očima i njenom osmehu.

Bili su mлади, вероватно у тридесетим. Dok su razgovarali, гледали су се нетремице, као ljubavnici који су, posle дуге раздвојености, најзад поново zajedno. Било је очигледно да уživaju jedno у другом и да су веома заљубљени. Она је говорила, он је слушао; он је говорио, она је слушала. Смежали су се и укључивали ме у разговор као да сам им стари пријатељ. Причали су о разним стварима које су zajedно радили и говорили ми о својим путовањима и ljudima koji su bili deo njihovog života.

Iznenada, жена је поžeљела сладоled - i то три različite vrste! Već sam se задржао у болници mnogo duže nego što sam planirao, ali sam se svejedno ponudio da ostanem sa njom dok se njen muž ne vrati sa sladoledom. Upravo je kretao kad je ona zaključila da bi bilo fino da donese i voćni kolač. Bilo je jedanaest uveče, па ipak, njega ništa nije moglo da usreći više nego da pronađe sve ovo i ispuni želju svojoj ženi. Obećao је да ће се брзо вратити, иако smo svi znali da ће му trebati najmanje 45 minuta dok se ne izvuče из bolničkog kruga, nađe neku otvorenu prodavnicu i vrati se natrag. Tako је i bilo. Bilo je to najdužih 45 minuta u mom životu, zato što se она, čim su se vrata za njim zatvorila, okrenula према мену и rekla: „Ja ћу сада да одем.“

„Šta kažete?“, zabezeknuo sam сe. Znao sam на шта misli, ali prosto nisam verovao sopstvenim ушима.

„Ja ћу сада да одем“, ponovila је.

„Sada?“, upitao sam.

Potvrđno je klimnula главом.

Bio sam prilično šokiran. Ženino ponašanje и reči nisu ostavljali места за dvoumljenje шta под tim podrazumeva. Govorila mi је да planira да umre и то **upravo tada**. Poslala је muža u potragu за sladoledom и kolačima da bi obezbedila да не буде prisutan u času njene smrti.

„A, ne, nećete“, rekao sam joj.

Nisam imao nameru да dozvolim да се он врати са нaručjem punim sladoleda и kolača и zatekne me kako sedim pored njegove mrtve supruge.

„Ja ћу сада да одем“, ponovila је.

„Vi ћете da ostanete ovde sve dok se vaš muž ne vrati“, obavestio sam је, reagujući на ovu treću, najnoviju pretnju, bacajući pogled на sat и помиšljajući kako mi se čini da vremec tako sporo protiče. Stvar је bila u tome

što nisam sumnjao da je u svakom trenutku mogla da „ode“. Jedini način da sprečim da se to desi bio je da ne prestajem da razgovaram sa njom. Znao sam da će se, onog trenutka kad dozvolim da prestane da priča, prepustiti i preći na drugi svet.

Rekao sam joj da bi, ako je donela odluku da ode, njen muž sigurno želeo da ima priliku da se oprosti od nje. Održavao sam stalno njenu pažnju, i to je bilo dobro. Tada, dohvatio bih i gitaru i odsvirao **Prikradanje kroz tulipane** da sam samo pomislio da bi je to održalo u životu do njegovog povratka. Razgovarali smo. „Ostala“ je.

Nekih 45 minuta kasnije, njen muž se vratio. Nije pominjala svoj „odlazak“. Nastavili su normalan razgovor, kao da se ništa nije dogodilo. Dok je žena jela sladoled, meni je srce udaralo kao ludo. Ponudili su i mene, ali... nisam baš imao apetit. Poželeo sam im laku noć i žurno otišao odatle.

Njen muž mi je sutradan telefonirao i obavestio me da je preminula. Već sam znao. Rekao mi je da je skoro puna dva meseca koja su prethodila mojoj sinoćnjoj poseti provela u snu ili u bunilu. Sinoć je prvi put bila prisegna duže od minuta. Zahvalio mi se što sam mu vratio suprugu makar na to jedno, poslednje veče.

Ko se izlečio i u čemu se sastojalo to izlečenje? Naime, *i jedno i drugo* su dobili lečenje. Njemu je, posle dva meseca, bilo potrebno da vidi svoju ženu poslednji put, da se oprosti sa njom i pusti je da ode. Njoj je bilo potrebno da ga još jednom vidi i da zna da će on biti dobro kad ona ode. Oboje su primili svoj dar.

Ljudi umiru. Život ide dalje. Novi ciklus je deo našeg kosmičkog iskustva.

Kad neki predu na drugi svet, to ne znači da nisu bili izlečeni. To njegovo izlečenje se vrlo verovatno ogledalo kroz lakoću sa kojom ste im omogućili da obave taj prelaz, u spokoju sa kojim su, blagodareći vašem dolasku, mogli to da prihvate i prepuste se - i prilici da se osmehnu i kažu „volim te“ nekome kome je bilo potrebno da to čuje - poslednji put.

Stoga ne tumačite i ne analizirajte. Samo budite. I znajte da posedujete dar da lečite - u bilo kom vidu koji to lečenje može da poprimi.

ZAVRŠNA REČ

Čudesnost svega ovoga

Uvoj knjizi, pričali smo o isceljivanju kao otkriću, isceljivanju kao teoriji i isceljivanju kao praksi. Ali sada, na kraju, postoji još jedan aspekt koji želim da naglasim: isceljivanje kao **čudo**. Kad kažem „čudo”, mislim upravo to - čudesan događaj koji je manifestacija natprirodnog, Božje delo. Međutim, u kosmosu kvarkova, crnih rupa i jedanaest dimenzija, **natprirodno** ne znači isto što i nekad. Isto tako, to važi i za **Boga**.

Ipak, nikad ne bledi taj osećaj zadržljivosti koji se javlja kad se dogodi „nemoguće”. Vidite, omogućavajući protok ovih energija, ne asistirate samo u izlečenju jedne osobe - vi potpomažete početak preobražaja dosad neviđenih razmera.

Ljudi me pitaju poseduju li **svi** sposobnost da nose ove frekvencije i postanu iscelitelji. Moj odgovor glasi: „Da. Svi mogu da dosegnu ovaj nivo, ali oči su slepe. Samo se nekolicina usuđuje da otvorí oči... i često biva zaslepljena onim što vidi.“

Za mene, to je ono na šta je Dipak Čopra mislio kada je rekao da „ostanem detinjast“. Decu sve zadržljuje; ona vide svet kao sasvim novu avanturnu svakog sledećeg dana. Neopterećena našom potrebom da sve strpamo u okvire našeg ograničenog razumevanja, ona nisu **zaslepljena bilo čime** što vide. Još uvek ne znajući za strah, ona ne ograničavaju sebe obaveznim ritualima ili ozbiljnošću na „trebalo bi“ i „ne bi trebalo“. Za njih je sve to deo čudesnog univerzuma u koji su došla da se nastane.

I ja svakodnevno osećam to isto oduševljenje. Svaki put kad radim ovaj posao, doživljavam ga kao nešto novo i drugačije, kao da mi je prvi put. Jer, sa svakom novom osobom, **i jeste** prvi put. Znam da ćete se i vi tako osećati. Vi donosite iskustvo svetlosti i informacije koje na unikatni način postaje dvoje (zapravo Troje, računajući i Boga).

Kad se ovaj **dar** prvi put ispoljio, već sam bio doktor sa uhodanom praksom. Pretpostavio sam stoga da ima neke veze sa lečenjem. Znao sam da se dešava nešto vrlo važno i nazvao sam to **lečenjem** jer sam smatrao da ima veze sa tim (u proširenom smislu reči lekar/pacijent/čudo) - i zato što sam **želeo** da ima veze s tim.

Sada vidim da je, od samog početka, moja **namera** bila da ima veze sa lečenjem. Želeo sam da ga **razumem**, da ga **klasifikujem** - a kasnije, najverovatnije, i da ga **usmeravam** i **unapređujem**. Lečenje je bilo kontekst u kojem sam radio i kontekst u kojem su ležala skrivena ograničenja koja sam nametnuo Rekonekciji. Nisu to bila namerna ograničenja; do njih je došlo usled toga što nisam bio u stanju da vidim dalje, da od samog početka shvatim da se ovde radi o nečemu mnogo većem.

Ono što sam naposletku shvatio jeste da je ovo lečenje u mnogo drugačijem smislu od onoga što smo naučeni da pod tim podrazumevamo, razumemo, pa čak i verujemo ili prihvatom. Ovo lečenje je evolutivni proces koji je omogućen kroz kokreaciju na najvišoj vibracionoj interakciji sa Univerzumom. Sada verujem da je uistinu posredi restrukturiranje naše DNK, premda sam u početku oklevao da to glasno kažem. Prelaskom u transsenzorno - ili *transcendenzorno* - (to jest, dalje od naših pet osnovnih čula), pomeramo se u domen koegzistencije sa nekom energijom i prisustvom koje nadmašuje sve što dosad poznajemo.

Moja namera sigurno je preusmerila nešto od svega ovoga tako da ga uklopi u opseg mojih ranijih verovanja i shvatanja. I mada podučavam da valja da se sklonimo s puta, da ne usmeravamo, pa čak ni da predložimo vid lečenja koji treba da se dogodi, shvatio sam da **stojim** na putu od trenutka kad sam zaključio da je ovo lečenje u čijem su središtu lekar/pacijent/čudo.

Problem nije bio u tome što sam imao nameru - nego u tome što sam je **suzio**. Svoje bezazleno **iščekivanje** sam, usled svojih konkretnih želja i namera, suzio na jedno **konkretno očekivanje**.

Dipak Čopra, autor knjige koju smatram najvažnijim štivom što neko može da pročita, **Sedam duhovnili zakona uspeha (The Seven Spiritual Laws of Success)**, objašnjava da jedan od **Zakona namere i želje** glasi da se „odreknemo svoje vezanosti za ishod. To znači da se odreknemo svoje

krute vezanosti za konkretan rezultat i živimo u mudrosti neizvesnosti". U određenom stepenu, mnogi od nas to već rade. Ja sam to uradio na taj način što sam se odrekao svoje vezanosti za ishod **lečenja**. Nisam se, međutim, odrekao svoje vezanosti za to da ishod **bude** lečenje; prema tome, ograničio sam sopstveno iskustvo.

Vi i ja sada idemo dalje. Da bismo to uradili, moramo da ostanemo svesni svojih namera, onih tako suptilno ukorenjenih da uglavnom lete neposredno ispod dometa našeg radara svesti. Kad nam „istrče” na ekran, naša je obaveza da ih ispitamo. Naše skrivene namere utiču na pravac kojim se krećemo, često u većoj meri od naših svesnih namera, zato što ih nismo dovoljno svesni da bismo ih izneli u svetlost ispitivanja. Ako ne znamo da smo u strahu, ne znamo ni kako da se suočimo sa njim.

Uz pomoć informacija iznetih u ovoj knjizi, preuzimate svoju sopstvenu evolutivnu promenu. Sada ste kadri da služate i čujete drugim čulom; da gledate novim vidom. Naučili ste da osetite ono što ostali još nisu osetili. Naučivši da doživljavate ovu novu svest, prešli ste u svoje postojaće transcendentornog bića.

Sada, kad oni koji dolaze kod vas na seanse čuju **kada ne postoji ništa što bi drugi mogli da čuju**, osete miris **onda kad fizički nemaju čulo mirisa**, vide **onda kad su im oči zatvorene i dodiruju onda kad posmatrač sa strane ne vidi ništa što bi moglo da se dodirne** - vi znate da ih pratite na **njihov** nov, transcendentorni nivo postojanja. I to je svakoga puta podjednako uzbudljivo kao onda kada ste ga sami prvi put otkrili.

Ono što radite jeste donošenje svetlosti i informacija na planetu - a tamo gde su svetlost i informacije, tamo ne može biti tame. Kroz tu svetlost i informacije, između ostalog, dolaze preobražaj i izlečenje.

Izlečenje nije „kako” ni „zašto” - niti je recept. Ono je **stanje**.

Stoga, bez obzira na sav svoj strah, kročite u svetlost i informacije. Ljubav **postaje** to. Potom **to** postaje **ljubav -a to** je iscelitelj. Odjednom postajete istovremeno posmatrač i posmatrani, zaljubljeni i voljena osoba, iscelitelj i izlečeni.

Postanite jedno sa drugom osobom, a tako izlečite **sebe**. Lečeći sebe, lečite druge. A lečeći druge, lečite sebe.

Rekonektujte se. Lečite druge; lečite sebe.

Neke je stvari teško objasniti; čuda govore sama za sebe.

O AUTORU

DR ERIK PERL se odrekao jedne od najuspešnijih kiropraktičarskih ordinacija u Los Andelesu u trenutku kada su on i ljudi oko njega postali svedoci čudesnih izlečenja. Od tada, posvetio se prenošenju svetlosti i informacija u procesu Rekonektivnog lečenja, držeći brojna predavanja i seminare o „Rekonekciji”. Bio je pozvan i da govori u **Ujedinjenim nacijama**, pred prepunom dvoranom **Medison skver gardena**, a o njegovim seminarima pisalo se u raznim publikacijama, medu kojima je i *Njujork tajms*.

Veb sajt: www.TheReconnection.com

САДУ САДУ САДУ

Radi vaše zaštite

Ova knjiga pružiće vam informacije koje mogu da vam pomognu u prvim kontaktima sa Rekonektivnim lečenjem. Međutim, nije dovoljno da pročitate knjigu da biste postali praktičar Rekonektivnog lečenja, niti vam daje dozvolu da predajete Rekonektivno lečenje® ili Rekonekciju®, kao što vam ne daje za pravo ni da se predstavljate kao praktičar Rekonektivnog lečenja ili Rekonekcije, ni kao učitelj, niti oboje. Da biste bili praktičar Rekonektivnog lečenja ili Rekonekcije, potrebno je da uspešno završite seminar dr Erika Perla.

U ovom trenutku Erik Perl je jedini ovlašćeni instruktor za Rekonektivno lečenje i Rekonekciju. Erik je počeo da održava seminare na kojima obučava instruktore za Rekonektivno lečenje i Rekonekciju. Informaciju o Programu za instruktore možete da pronađete na njegovom veb sajtu i/ili u brošurama. Ove informacije možete da dobijete ako kontaktirate **The Reconnection** i-mejlom ili telefonom. Potrebno je da završite dva bazična vikend-kursa da biste mogli da se prijavite za trening za ovlašćenog praktičara*, asistenta u podučavanju i mentora* ili da uđete u program za instruktora. Mogu da postoje i drugi preduslovi, koji su takođe podložni promenama.

Radi vaše zaštite, molimo vas da se javite i-mejlom: info@TheReconnection.com ili telefonom na +1-323-960-0012 ili 1-888-ERIC PEARL (1-888-374-2732) pre nego što upišete bilo kakav seminar za koji se tvrdi da podučava Rekonektivnom lečenju ili Rekonekciji koji održava neko drugi, a ne Erik Perl. Mi ćemo vam pružiti informaciju o tome da li seminar drži kvalifikovani instruktor.

Da biste pronašli detaljnije informacije o tome staje potrebno da biste postali praktičar Rekonektivnog lečenja, praktičar Rekonekcije, asistent u podučavanju i mentor, da biste se prijavili za program za instruktora ili da biste jednostavno postali dobar praktičar, molimo javite se na i-mejl info@TheReconnection.com ili telefonom na +1-323-960-0012 ili 1-888-ERIC PEARL (1-888-374-2732). Biće nam dragو da čujemo vaše komentare i pitanja.

ନୀତି ନୀତି ନୀତି

Pročitajte ovu knjigu tri puta.

Rekonekciju niste istinski pročitali nijednom ako je niste pročitali tri puta.

Bez obzira na to koliko puta ste pročitali knjigu **Rekonekcija, leči druge, leči sebe**, svakoga puta kada je budete čitali pronaći ćete nešto više. Možda ste već otkrili da je pisana na **neograničenom** broju nivoa. Ne mora da znači da mi je to bila namera, i definitivno ne na osnovu moje svesne ideje, ali bilo kako bilo, tako je. Svaki put kada budete čitali **Rekonekciju**, naći ćete više značenja - **svetlost i informacije** - čekaju na vas. Prema tome, **pročitajte ponovo**. A onda pročitajte **ponovo**. **Pišite** po njoj. **Podvlačite. Analizirajte**. Ima tu još toga što možete da otkrijete. **Mnogo više**.

Podelite Rekonekciju sa drugima

Mnogi od vas koji pročitaju **Rekonekciju** poželeće da podele sa drugima ono što se nalazi u ovoj knjizi. Kao što znamo, dar lečenja je jedan od najvećih darova koje možemo da ponudimo. Za one od nas koji su dostigli novi nivo svesti, prosvetljenosti i evolucije, kao i za svakog od nas ko voli svoju porodicu i prijatelje, **Rekonekcija** je verovatno jedan od najuzbudljivijih i najvrednijih poklona koji mogu da se podare ili dobiju. Dar postojanja. Bez obzira na to da li ste odlučili da svoju knjigu pozajmите ili nekome podarite njihov vlastiti primerak, znajte da **to što radite je Rekonekcija lanača. To to što radite je Rekonekcija struna. To to što radite je donošenje svetlosti i informacija na planetu.**

• • •

Adresa: dr Erik Perl i The Reconnection

Dr. Eric Pearl
c/o The Reconnection
P.O. Box 3600
Hollywood, CA 90078-3600

Veb sajt: www.TheReconnection.com

i-mejl: info@TheReconnection.com

Ako želite da pohađate seminar ili
da budete kosponzor seminara u svom gradu,
pozovite:

+1-323-960-0012

ili

1-888-Eric Pearl (1-888-374-2732)

ili pošaljite i-mejl na

info@TheReconnection.com

Za informacije o mogućnosti privatne seanse lečenja sa praktičarem,
posepite **Online Practitioner Directory** na

www.TheReconnection.com

ili pozovite

+1-323-960-0012

Molimo vas da dr Perlu pošaljete svoje priče o lečenjima koje su
ili rezultat čitanja ove knjige, rezultat lečenja sa praktičarom
ili pohađanja seminara dr Perla. Molimo vas da ih
pošaljete poštom ili i-mejlom. Biće nam dragو da nam se javite.